

ALLERS FAMILIE- JOURNAL

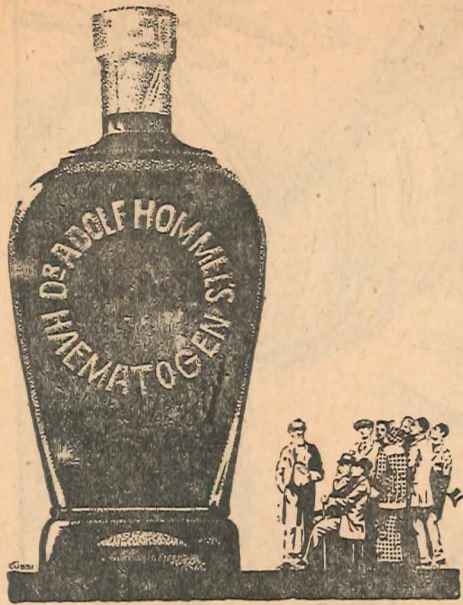
Nr. 15. 13. april 1916

Pris 10 øre

Paa side 32 bringer vi det første ark av „Et lilleputteater.“ Det bygges paa — og kan rummes i — en almindelig flat cigarkasse. Paa side 15 findes nærmere vejledning samt scenearrangement til „Rødhætte og ulven“.

Svagelige Børn, der staar tilbage i Udviklingen eller ved Undervisningen, saavel som **blod-**
fattige Voksne, der føler sig trætte og **nervøse**, overarbejdede, let pirrelige og
tidlig udmattede benytte som Styrkelsesmiddel med udmærket Resultat!

Dr. Hommel's Haematogen

som vækker Appetit, hurtig forøger de aandelige og legemlige
Kræfter og styrker hele Nervesystemet.

Man maa udtrykkelig forlange den ægte Dr. Hommel's Haematogen, som faas i Apotekerne.

Aktieselsk. Hommel's Haematogen, Zürich, (Schweiz).

Anerkendt i Lægeverdenen efter 25 Aars Praksis
som ideelt Styrkelsesmiddel mod **Blod-**
fattigdom, **Blegset**, **Mavesaar**, **Ma-**
laria, **Sukkersyge**, **Neurasthenie** og
andre **Nervelidelser**, under og efter Feber-
sygdomme (**Influenza**, **Lungebetæn-**
delse, **Brysthinde-**
betændelse, **Tyfus**,
Skarlagenfeber,
Mæslinger o. s. v.),
for **Smaabørn** og
Mødre, der ammer,
ved **Rachitis**, **Kir-**
telsyge, **Kighist**,
samt ved **kroniske**
Lungelidelser og
tuberkuløse Syg-
domme i **Lungerne**,
Benbygningen og
Kirtlerne.

Et hjemmelaget teleskop.

Det har vist sig at enkelte læsere har hat
uheld med forsølvningen av speilet, endog væ-
ret saa uheldige, at væsken har eksplodert for
dem; dette sker bare ved feil behandling eller
urenheter. Andre har været heldige med blandingen,
men ikke kunnet faa sølvet til at hænge
ved glasset; dette skyldes dog mangelfuld rensning,
f. eks. med benzol.

En svakere og derfor mindre farlig blanding
kan benyttes, men tar litt tængere tid.

Følgende fremgangsmaate kan brukes; den benyttes
ogsaa til hulspeiler.

Men da nu, uheld har vist sig at kunne ind-
træffe, behandl det da med forsigtighet.

A	Destill. vand	115 gram.
	Salpetersand sølvilte	7 —
B	Destill. vand	115 —
	Ren kaustic soda	7 —
C	sukker	55 —
	Alkoholsyre	2,5 —
	Alkohol (ren)	2 —

Bland C og tilsæt 700 gram destill. vand. Fyld
det paa en flaske og sæt det tilside til fremtid-
dig bruk. Det virker bedst, naar det er gammelt.

Ta omtrent $\frac{1}{10}$ av blandingen A over i en
liten flaske og sæt det tilside. Resten holdes i
en flat skaal og tilsættes draapevis salmiakspiritus.
Væsken vil bli mørk, men ved fortsat draapevis
tilsætning av salmiakspiritus blir den klar igjen.

Tilsæt nu langsomt blandingen B, derefter at-
ter draapevis salmiakspiritus, til det er klart.
Tilsæt saa gradvis av resten av A, som var sat

tilside, saa meget, at badet antar en gulagtig
tone uten dog at tape i gjennemsigtighet.

Tilsæt derefter 30 gram av C og rør rundt med
en glaspinde, indtil badet mørkner.

Anbring saa det omhyggelig rensede speil med
blandingen op i badet; men gaa paa at der in-
gen luftbærer er under speilet.

Naar speilet er forsølvet, skylles efter med
destillert vand.

Speilet maa for forsølvningen være fuldstæn-
dig rent og frit for fettstof. Rens det godt med
salpetersyre, skyl efter med destillert vand, rens
derpaa med en sterk opløsning av kaustic soda
(pas paa, at denne ikke kommer paa fingrene
eller paa tøiet) og skyl efter med destillert vand.

V. A. J.

Kan det betale sig?

ikke at kjøpe

LUDVIG HOLBERG:

Samlede populære skrifter 1-12 bind,

(Stærkt forminsket billede av hele verket, som ialt fylder et enorme antal av 2400 sider.
Billedet viser, hvorledes verket ser ut i de elegante helshirtings-pragtbind.)

MADSEN LINDS FORLAG,

Klosterstræde 24, Kjøbenhavn K.

Dette verk, som vi saaledes sælger for røverkjøp, er det bedste til læsning hele aaret rundt, da der selv i verdenslitteraturen ikke findes et mere vederkvægende: det bringer endog syke en sund og styrkende latter!

Følgende anbefales ogsaa:

Bemerk priserne!

Nr. 50. *St. St. Blicher: Samlede Noveller og Skitser.* 1-10. 2240 sider i 5 elegante helshirtings-pragtbind. Alm. pris 36,00. Nu kun 3,90.

Nr. 56. *Cand. A. Jensen: Nyt zoologisk Album.* Fine naturto, kolorerede billeder av pattedyr, fugle og fiske. For alle fugle- og dyrevenner. Bokladepris 15,00 indbundet . . . Nu kun 6,50.

Nr. 77. *Professor dr. Ph. C. Hartmann: Jeg vil leve sundt eller Menneskets fysiske Liv* i ny utgave ved dr. I. P. Smidt. Bokladepris kr. 4,00. Pragtbind . . . . . Nu kun 2,00.

Nr. 68. *Harald Tandrup: Utvalgte folkelige Fortællinger.* 1-5, i to elegante helshirtings-pragtbind. Bokladepris 14,00 . . Nu kun 2,45.

Nr. 75. *Bier, Hvepse, Myrer, Guldmede, Græshopper, Kakkerlakker* o. s. v. ialt 237 naturto, kolorerede billeder av insekter. Bokladepris 4,50 i pragtbind . . . . Nu kun 1,75.

indbundet i 4 helshirtings-kunstner-pragtbind i 5 avstemte, prægede farver av kunstmaler R. Christensen, og med 32 illustrationer av samme kunstner for kun

kr. 3,90

(ca. $\frac{1}{10}$ -del av almindelig bokladepris.)

De fleste tror, at det er for et av bindene, vi tager 3,90; men man faar virkelig hele verket for 3,90.

Almindelig pris kr. 36,00.

Utgaven er efter Knud Lyhne Rabek's utgave. Rettet og forsynet med indledninger av dr. W. Møllerup. Utgaven er i alle retninger monsterværdig, saa her virkelig tilbydes et illustreret kjæmpepragtværk til en eventyrlig billig pris!

Nu er dette fortrinlige verk snart utsolgt, og det kommer aldrig mere til den pris. — Har De ikke verket, benyt da leiligheten nu, mens det er tid.

Skynd Dem derfor at indsende hoes-taaende bestillings-seddel.

10. Bestillingsseddel.

Undertegnede utbeder sig fra Madsen Linds Forlag, Kjøbenhavn, det averterte verk Holbergs Skrifter 1-12 i fire elegante helshirtings-kunstner-pragtbind for 3,90 + delvis porto og emballage, ialt 90 øre.

Der ønskes . . . . . ekspl. à 3,90.

Der ønskes følgende numre: . . . . .

Navn . . . . .

Stilling . . . . .

Adresse . . . . .

(Kan sendes som tryksaker for 5 øre. Skriv tydelig adresse.)

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal.

10 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 5

13 april 1916.

40. aarg.

Paa kunstutstillingen. „Uf, klokken er halv fire, og endnu er det tre saler igjen!“

En vild rose.

Av

E. A. Rowland.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„Jeg fortjener saamen ingen tak,“ svarte Mary med et svakt smil, men med en tankefuld sammentrækning av sine fine bryn, for ogsaa i den vakre, elegante unge dames ansigt var der noget som forekom hende saa underlig kjendt, likesom billedet i medaljonen.

„Jeg saa noget ligge og skinne i sollyset derborte —“ hun pekte tilbake i den retning, hvorfra hun var kommet — „og saa tok jeg det op — heldigvis før det var blit beskadiget. Jeg kan forstaa at De maa være glad over at ha faat dette smykke igjen, det er meget pent.“

„Det har i de sidste aar aldrig været av min hals — ikke siden min bror forærte mig det. Aa, nu forstaa jeg hvorledes det er gaat til — kjeden er gaat istykker. Det har glidd av min hals uten at jeg har merket det. Gud ske lov, at jeg fik den igjen!“ tilføiet Lauri med et litet suk. Saa takket hun miss Davis og de to piker, som skyndte sig bort, og grep sig derpaa i at stirre paa Mary paa en næsten uhøflig maate. „Hvor pen hun er!“ tænkte hun. „En fuldkommen skjønnhet! Jeg har aldrig før set en saa vakker kvinde.“

Miss Davis var straalende over at smykket var kommet tilrette.

„Jeg var saa ulykkelig over at den netop var mistet her — men Gud ske lov, at den blev funden! Men det er kjedelig at De nu er blit alene her, miss Hungerford, at Deres venner ikke kunde vente paa Dem —“

„Aa, jeg vilde ikke at de skulde vente; jeg vilde meget heller de skulde reise,“ svarte Lauri paa sin kvikke, likefremme maate, mens hun stadig betraktet Mary opmerksomt. „Vi hadde jo lovet at være tilbake til tetid; Mrs. Massingham vilde ærgret sig hvis alle var kommet forsent; det gjør jo ikke meget med en. Jeg tilstaa ogsaa ærlig at jeg vilde ha blit her hele natten, hvis jeg ikke hadde været saa heldig at faa tilbake min kjære medaljon. Nu husker jeg at jeg før gik nedover denne gang, men jeg trodde ikke jeg var kommet saa langt.“

Mary vilde gaa videre med et smil og en hilsen, men miss Davis sa hurtig:

„Jeg er sikker paa det vil være Dem en fornøielse at by miss Hungerford en kop te, Mrs. Barnes. Nu maa hun vente til et senere tog, og —“

„Det skal være mig en fornøielse,“ svarte Mary med en svak rødme. Hun forekom Lauri som en nydelig prinsesse, trods hendes enkle, sorte kjole, der saa tydelig bar spor av at være brukt meget. „Vil De ikke følge med os, miss Davis?“

„Jo med fornøielse, om ti minutter eller et kvarter. Indtil da ber jeg Dem om at undskylde mig, miss Hungerford. Jeg har bestilt vogn til at kjøre Dem til stationen,“ tilføiet den elskværdige dame, da de var kommet op til huset, og saa skyndte hun sig avsted til sine utallige pligter.

„Min mor forsikrer at miss Davis er den klokeste kvinde i verden, og saa er hun saa snild og omtanksom. Liker De hende ikke godt, Mrs. Barnes?“

„Jo meget,“ svarte Mary, der straks følte sig tiltalt av Lauris likefremme, livlige væsen.

Hun gik langsomt iforveien ind i sit lille værelse.

„Jeg maa gjøre undskyldning fordi jeg gaar saa langsomt,“ sa hun med et smil, da

de var kommet til hendes værelse. „Jeg har været syk i lang tid og er ikke videre sterk endnu.“

„Ikke videre sterk,“ tænkte Lauri. „Aa, du ser jo ut som en yndig aand! Jeg kunde blaase dig bort.“

Lauris beundring og nysgjerrighet blev større, da Mary la sin hat og kaape tilside og begyndte at dække tebordet.

„Opholder De Dem her?“ spurte hun og saa sig om i det vakre, hyggelige, lille værelse. „Jeg haaber De befinder Dem vel her?“

„Jeg er bestyrerinde,“ svarte Mary og rødmet litt. „For en maaned siden lot doktor Cartwright mig indta denne plads. Det har gjort mig saa godt — mer godt end jeg kan si.“

„De er altsaa en ven av doktor Cartwright,“ sa Lauri, og nu var det hendes tur til at rødme. Hun bøide sig ned for at undersøke nogen bøker som laa paa bordet. „Er han ikke snild?“

„Snild!“ gjentok Mary. „Han er mer end det! Han har været en sjelden ven mot mig.“

Lauri stod foran kaminen og strakte sine hænder ut mot ilden.

„Doktor Cartwright og min mor er meget begeistret for hverandre.“

„Ja,“ svarte Mary hurtig, „det vet jeg. Deres mor er lady Emily Hungerford, ikke sandt? Ja, doktor Cartwright sætter megen pris paa hende.“

Lauris vakre øine straalte.

„Han kan ikke sætte nok pris paa hende! Der er ingen anden kvinde i verden som min mor, Mrs. Barnes. De vil forhaabentlig engang gjøre hendes bekjendtskap, og De vil sikkert komme til at holde av hende, likesom jeg er sikker paa at hun vil komme til at holde av Dem,“ tilføiet Lauri paa sin aapne, naturlige maate. „Hun er glad i alt hvad der er vakkert — ja, undskyld at jeg snakker saa likefremt — men De vet sikkert at De er vakker, og saa kan det jo ikke nytte at skjule det.“

Mary lo litt forlegen.

„Er det Deres mors billede som sitter i medaljonen?“ spurte hun.

„Ja, det er min mor —“ hun rakte Mary medaljonen — „og det er min eneste bror. Det er mine to skatte.“

Mary tok medaljonen, og igjen saa hun paa de vakre ansigter med en liten følelse av misundelse over den unge pikes stolthet og glæde over sine kjære. Og da Mary nu igjen betraktet billedet av den unge mand, fik hun den samme følelse som før — følelsen av, at hun kjendte det ansigt, at hun for ikke længe siden maatte ha set det.

„Er ikke Paul pen?“ spurte Lauri stolt. „Det er en stund siden det blev tat, men han er snarere penere nu.“

Teen blev nu bragt ind og Mary gav Lauri medaljonen tilbake. Kort efter kom miss Davis ind til de unge piker, og nu blev der snakket meget om hjemmet og sendt mange bud og hilser til lady Emily. Der var ogsaa mange nyheter at drøfte mellem pleiemoren og miss Hungerford. Mary lyttet til deres samtale, men ikke videre opmerksomt. Hendes tanker dvælte et ganske andet sted. Navnet „Paul“ hadde pludselig faat et lys til at gaa op for hende. Taa-ken hadde lettet, og hun saa for sig den unge mand billedet hadde mindet hende om. Hun saa hans vakre ansigt og fornemme optræden, og som lynglimt slog mindet om saa mange smaa opmerksomheter, denne mand hadde vist hende, ned i hende. Og disse minder var ledsaget av en underlig følelse av beklagelse, av bedrøvelse, næsten av anger, for set i denne avstand stod

alle disse smaa handlinger fra hans side saa klare, lyse og straalende mot hendes usle, elendige livs sorte, triste bakgrund. Ting som hun dengang neppe hadde lagt merke til fik nu pludselig saa stor betydning for hende. Mary sat rent fordypet i disse tanker, mens Lauri passierte ivrig med miss Davis, indtil tiden til hendes avreise var kommet. Bare motstræbende reiste hun sig. Hun følte et uimotstaaelig ønske om at stifte nærmere bekjendtskap med denne vakre, unge kvinde. Der var en forunderlig fortryllelse over Mary — en fortryllelse hun altid hadde eiet, men som hendes sorger og lidelser bare hadde forøket.

„Mor kommer snart hit,“ sa Lauri da hun tok avsked, „og jeg vil følge med hende, hvis det maa være mig tillatt igjen at faa en kop te herinde i Deres hyggelige og pene værelse, Mrs. Barnes — faar jeg? Tusen tak — saa sier jeg 'au revoir' og ikke bare farvel. Jeg vil altid være Dem taknemlig fordi De gav mig min elskede medaljon tilbake; av alle ting jeg eier sætter jeg mest pris paa den.“

Lauri trykket varmt Marys spinkle haand, og litt efter var hun forsvundet, og Mary var alene tilbake med alle sine forvirrede, baade sørgelige og glade tanker. Nu visste hun at den unge mand, der hadde været gjenstand for saa megen snak og saa megen nysgjerrighet blandt operetteselskapets medlemmer, var en bror av denne vakre, elskværdige pike, hvem skjæbnen paa en saa besynderlig maate hadde bragt hende sammen med. Hun saa pludselig for sig den sidste lørdags aften i Rivington. Nu først forstod hun fuldt ut alt hvad Paul Dering hadde gjort den aften. Han var ikke kommet med noget bud fra hendes mand — han hadde ikke hat noget at bringe hende fra den fordrukne usling, som naturligvis helt hadde glemt hende. Han var kommet for paa egne vegne at hjelpe hende — at være hendes ven i den tristeste time i hendes triste liv. Og hun hadde været uvenlig mot denne mand! Hun hadde reist bort uten at sende ham en hilsen, et eneste ord! Nu husket hun at han hadde været hos hende mandag morgen. Ja, nu forstod hun alt. Nu da Mary var kommet ut av de ulykkelige forhold var hun en anden end før. Hendes sygdom, hendes taknemlighet mot George Cartwright, den formildende, forædlende indflydelse samlivet med barna hadde paa hende — alt dette hadde fremkaldt en forandring i hende. Det som hun dengang vilde ha tat ilde op tok hun nu med glæde imot, nu da hun var istand til at finde de gyldne glimt i tilværelsens mørke, og til at opdage at ogsaa sorg kan bringe glæde. Hun forstod ikke helt sine følelser nu, og hun forsøkte det heller ikke. Hun følte bare en usikker glæde ved tanken paa, at hun kanskje en gang igjen — kanskje snart — skulde se denne mand og faa leilighet til at takke ham for al hans godhet og omhu for hende i hendes sørgelige, elendige, forbigangne liv.

X.

Lauri haabet at naa sit bestemmelsessted saa betids, at hun kunde faa klædd sig om til middag. Mrs. Massingham hadde overtalt de fleste av gjesterne til at bli endnu en dag hos hende, og Lauri hadde samtykket, mest for Isabels skyld, da der skulde avholdes endnu et litet, improvisert bal.

Hun visste at det vilde glæde hendes mor, og Paul hadde merkelig nok straks samtykket i at bli, hvilket gav hende stof til eftertanke. Pauls væsen hadde forandret sig; han var anderledes end han pleide at

være — han var nervøs, aandsfraværende og takkefuld, men ikke sløv og apatisk, og han talte og bevæget sig paa en merkelig urolig og livlig maate. Lauri følte sig dypt rørt, det var tydelig at hendes bror hadde lagt sig hendes ord paa hjerte, og taarerne steg op i hendes øine naar hun saa paa ham.

„Ja, jeg hadde ret!“ tænkte Lauri. „Han maatte og skulde ta sig sammen! Min stakkars, kjære Paul — du er saa god og ædel — det vilde være synd og skam om du skulde bli ulykkelig!“

Hun var meget øm og kjærlig mot sin bror, men hun snakket bare om likegyldige ting til ham og forsøkte ikke paa at føre samtalen hen paa Isabel Marston. Hun visste ikke hvorfor, men nu faldt det hende saa vanskelig at sætte Isabels vakre, barnslige, naive person i forbindelse med Pauls dype, alvorlige hjertesorg. Der var intet fællesskap mellem miss Marstons dukkeagtige adstadighet og den alt overvældende kjærlighet som Lauri nu visste bodde i hendes brors hjerte og tanker. For øieblikket vilde hun ikke trænge mer ind paa ham. Hun vilde helt la ham være i ro og la ham selv kjæmpe kampen tilende, det vilde være det bedste for ham. Hun følte at han umulig nu kunde finde nogen trøst i Isabel Marstons selskap. For første gang steg der tvil op i Lauri, om Isabel overhodet var istand til at gjøre Paul lykkelig. Hun visste at han aldrig mer vilde finde lykken i dens helligste og dypeste betydning, for den kjærlighet, der hadde brændt med en saa voldsom styrke i hans hjerte, vilde ligge begravet i denne kvindes grav; men der kunde dog være nogen lykke tilovers for ham endnu, hvis han bare møtte den rette. Undres om Isabel Marston var den rette? Det var det spørsmål som atter og atter paatrængte sig Lauri, mens hun i lange timer laa vaaken og tænkte paa Paul og alt det han hadde fortalt hende.

Da hun om morgenen kom ned til frokost hadde hun fundet svaret paa dette spørsmål. Nu følte hun sig helt overbevist om at Isabel ikke var den kvinde som kunde skjænke hendes elskede bror en stille, rolig tilfredshet som erstatning for hans tapte lykke, og denne overbevisning forsterkedes efterhaanden som dagen gik. Ikke fordi hun holdt mindre av Isabel Marston nu end før. Hun skiftet ikke sind saa let, og der var jo heller ingen grund til at hun skulde forandre sin mening om Isabel; det var bare Pauls triste ord, hans tilstaaelse om hans sorg, som hadde faat hende til at se tingene i et nyt lys, og hadde vist hende hvilken kløft der var mellem en saa dyp sorg som Pauls og Isabels lette, smilende, barnslig naive person.

„Nei, det vilde aldrig gaa — aldrig!“ tænkte Lauri, og længtet efter at gjøre sit til at fjerne denne unge pike og sin bror fra hverandre.

Det gjorde hende ondt at Isabel allerede hadde fattet en saa varm tilbøielighet for Paul. Det kunde ikke nytte at lukke sine øine for den kjendsgjerning, for Isabel hadde røbet sig selv paa utallige maater; men Lauri hadde en følelse av, at Isabels tilbøielighet for Paul ikke egentlig kunde kaldes kjærlighet, og at hendes hjerte ikke vilde briste hvis omstændighetene skilte hende fra ham. Men selv om Lauri ikke hadde trodd dette, vilde hun dog ikke ha betænkt sig paa at handle slik som hun nu vilde handle, for at hindre at to mennesker blev uilykkelige for livet. Nu indsaa hun tydelig, at et egteskap mellem Isabel og Paul vilde bringe dem begge ulykke. Derfor maatte hun forandre taktik, og istedetfor at bringe disse to mennesker sammen maatte det nu bli hendes opgave at skille dem ad, og det

maatte ske straks, før Isabels kjærlighet hadde sat dype røtter.

Fuld av disse beslutninger, tanker og tvil glædet det Lauri at se sin bror ride ut med sin vert, og hun følte derfor at hun ikke hadde noget at frygte under sit fravær i Whiterock. For miss Marston hadde avslaaet at følge med selskapet til Whiterock.

„Jeg har litt hodepine, saa jeg vil bli i ro her for at være helt frisk til iaften,“ sa hun til Lauri, og hun saa virkelig ogsaa litt blek ut. Hun var næsten febrilsk ivrig efter at faa Lauri avsted; med sin hurtige iagttagelsesevne hadde hun opdaget at der var foregaat en forandring med Pauls søster, og Isabel visste at det avhang av de næste fire og tyve timer, om den plan hun hadde lagt for sig selv og sin fremtid skulde lykkes.

Hun hadde ikke forlatt sit værelse, men hun hadde sendt ind paa Pauls værelse en billet, skrevet med blyant og øiensynlig i stor sindsbevægelse.

„Vil De tilstaa mig et par minutters samtale?“ stod der i billetten. „Jeg maa tale med Dem alene. Jeg ber Dem bønlig om ikke at tænke altfor daarlig om mig. Jeg er saa grænseløs ulykkelig idag. Si mig hvor jeg kan træffe Dem ganske uforstyrret. Det er noget jeg maa si Dem.“

Paul hadde læst denne billet med blandede følelser. Han kunde ikke misforstaa Isabels mening; hendes lidenskabelige ord den foregaaende aften, hendes kys paa hans haand hadde sagt ham alt hvad han behøvde at vite, og bevisstheten om dette pinte og naget ham. Han vilde i det mindste foreløbig gjerne ha undgaat hende. Men det var umulig for ham at avslaa hendes bøn.

Saa sendte han hende til svar disse linjer:

„Kjære miss Marston — jeg skal være i vinterhaven i eftermiddag klokken fem, og det skal være mig en ære hvis jeg kan gjøre Dem en tjeneste.

Deres ærbødige Paul Hungerford.“

Han gik ned til frokost, og følte sig rent glad og lettet over at miss Marston ikke var tilstede. Den sidste aften begivenheter hadde bidrat til at vække ham op av den apati, som hadde foruroliget Lauri saa meget. Han lignet nu sig selv mer end han hadde gjort paa mange uker. Det vilde ha faldt Paul vanskelig at forklare sin aandelige sindstilstand denne morgen. Han var et bytte for en sælsom uro — en higende trang til at kaste alle de sørgelige minder overbord. Der brændte en feber i hans hjerne, en feber som fik hans nerver til at dirre og hans kinder til at blusse. Han glædet sig næsten vildt til en hel dags anstrengende ridt. Reaktionen var kommet med voldsom kraft.

„Pas paa dig selv,“ hadde Lauri uvilkaarlig utbrutt, da hun kom i døren for at se ham ride bort.

Pauls svar hadde været en latter, idet han kastet sin hest omkring og red bort i galop.

Isabel Marston stod oppe i sit vindu og saa ham ride bort, og hun knuget sine hender fast sammen.

„Inden aften skal han tilhøre mig,“ mumlet hun i lidenskabelig ophidselse.

— — —

Reisen fra Whiterock var lang og kjedelig, men miss Hungerford hadde været saa opfyldt av tanker, at hun ikke hadde faat tid til at kjede sig. Marys vakre ansigt blandet sig i disse tanker, men de var jo hovedsagelig helliget Paul og hans fremtid.

Klokken var over syv da hun kom til Massingham House.

„Ønsk mig tillykke!“ sa hun til sin vertinde, som stod i hallen for at ta imot hende. „Jeg har fundet min medaljon. Det gjør mig ondt at jeg kommer saa sent, men jeg kunde ikke —“

Her stanset Lauri pludselig, for et blik paa mrs. Massinghams ansigt sa hende at der maatte ha hendt noget galt.

Hun fik straks vite hvad det var. Paul var styrtet med hesten; han var ikke kommet alvorlig tilskade; ingen av hans lemmer var brukket, men han var meget forslaaet og rystet. Han var blit baaret bevisstløs hjem, og lægen var straks blit hentet. Nu laa han paa sofaen i mrs. Massinghams boudoir.

„Men nu har han det meget godt og er meget tilfreds,“ sluttet den elskværdige vertinde med et betydningsfuldt smil.

Lauri hørte neppe disse ord; hun styrtet opover trappen, idet hun tok to trin av gangen; hendes hjerte banket vildt av angst og hun fór i fuld fart bortover korridoren, som førte til det værelse hvor Paul laa. Idet hun gik ind var der nogen som reiste sig op fra en lænestol — en slank, spinkel skikkelse med utstrakte armer og bustet, hørgult haar. Det var Isabel. Hun klynget sig til Lauri før denne kunde fatte og forstaa noget.

„Aa, Lauri, Lauri! Jeg er saa glad over at du er kommet. Nu er han bedre og sover trygt, men jeg var saa ængstelig, saa ængstelig, men saa glemte jeg alt i min store lykke. Aa, Lauri, min lykke forekommer mig altfor stor og vidunderlig! Kys mig, kjære, søte Lauri — si mig at ogsaa du er glad! Jeg skal bli din søster!“

XI.

Det hadde bare liten interesse for Lauri Hungerford at faa vite hvorledes den begivenhet, hun ved sin tilbakekomst fra Whiterock hadde faat meddelelse om, var foregaaet. Det var nok for hende at vite at det var hendt — og nu var der jo ikke andet for hende at gjøre end at finde sig tilrette i situationen og gjøre det bedste ut av den.

Lauri forsøkte at jage bort alle de tvil og betænkeligheter, som den foregaaende dag og aften hadde stormet ind paa hende, men det var ikke saa let. De var der stadig, og Lauri følte sig underlig sørgmodig og trist mens hun stod omslynget av Isabels armer og hørte paa hendes straalende, lykkelige ord.

Hun kysset naturligvis den unge pike og sa nogen venlige ord, men hendes tone var ikke særlig varm, og det var en absolut lettelse for hende da Isabel slap hende og gik tilbake. Hun gik bort til sofaen, hvorpaa Paul laa.

„Han sover nu,“ hvisket Isabel, men skjønt han laa med lukkede øine, følte Lauri at Paul ikke sov.

Hun bøide sig ømt over ham, som en mor over sit barn, og trykket et let kys paa hans pande. Han rørte sig ikke, men hun forstod hans taushet, og et øieblik efter gik hun igjen bort fra sofaen.

„Du kommer forsent til middagen, Isabel,“ sa hun med lav stemme og saa paa klokken. „Klokken er snart halv otte, og du har ikke klædd dig endnu.“

„Og du?“

Isabel smilte endnu, men hendes smil var mekanisk, og hun var øiensynlig meget utilfreds med Lauris adfærd — i sit indre var hun rasende.

„Jeg blir hos Paul,“ svarte Lauri.

Hun snakket paa den mest selvfølgelige maate, og tok av sig hat og kaape.

Isabel nølte. Der var kommet en sterkere rødme op i hendes kinder.

„Jeg tror jeg blir hos dig,“ sa hun halvt smilende, halvt trodsig.

Lauris svar var meget prompt.

„Nei, vist ikke, Isabel, du trenger til middagsmat, og jeg skal nok sørge for Paul, desuten,“ tilføiet hun med et svakt smil, „vel du jo at du er aftenens dronning. Du maa ta imot gjesternes lykønskninger, og du maa ikke berøve dem fornøielsen av dit selskap. Skynd dig nu og gjør dig riktig pen.“

Isabel stod tvilraadig og stirret ind i il-den. Over hendes taushet var der en rørende klage som rørte Lauri.

„Stakkars, lille pike,“ tænkte hun og rakte sin haand ut mot Isabel. Det var jo ingen glædelig forlovelsesaften.

„Du kan jo komme hitind straks efter mid-dagen, kjære Isabel,“ sa hun venlig. „Du vel jo at jeg er hos Paul, og du kan der-for være ganske rolig, jeg er sikker paa at han vil sætte pris paa at du i det mindste forsøker at spise litt middagsmat.“

Isabel lot sin haand ligge i Lauris og gjengjældte kysset tilsynelatende blidt og resignert, men blidhelen forsvandt da hun var kommet utenfor døren. Hun gik med hurtige skridt til sit eget værelse, og mens hun gik knyttet hun sine hænder og bet lænderne sammen.

„For øieblikket maa jeg vel taale hen-des utaalelige indblanding — men det skal snart faa en ende! Jeg har længe nok fundet mig i hendes formynderskap! Hvorfor er hun pludselig blitt saa avskyelig mot mig? Igaar var hun saa begeistret for mig — men idag synes hun at være helt forvandlet. Det maa ha sin aarsak i noget som Paul fortalte hende igaaraftes, da de sat sammen i vinterhaven. Gud vet —“ Isabel trak paa skuldrene. „Pyt! Det betyr jo intet. Hvis der dukker op et spøkelse fra fortiden, saa skal jeg nok snart faa manet det ned igjen.“

Igjen trak hun paa skuldrene, og saa smille hun ved at huske paa de to hurtig skrevne billetter hun hadde avsendt til post-huset, og som nu vel var paa vei til deres respektive bestemmelsessteder; den ene til hendes onkel og den anden til lady Hungerford, og begge indeholdt med faa ord meddelelsen om hendes forlovelse. Hun hadde visselig ikke spildt tiden.

„Jeg maa straks skrive til min kjære onkel — straks — jeg har endnu aldrig hat en hemmelighet for ham,“ hadde hun sagt til mrs. Massingham, da hun var blitt alene med denne elskværdige dame, efterat Paul var blitt baaret opover trappen, ubevisst om alt hvad der foregik omkring ham, og mrs. Massingham hadde kysset hendes vakre, blussende kinder og rost hende for hendes omtænksomhet og barnslige kjærlighet.

„De har ganske ret, kjære miss Marston, ganske ret,“ hadde hun svart varmt, idet hun klappet Isabels bløte, horgule haar. „Det er jo en hel romantisk kjærlighetshistorie. Det faar mig til at føle mig ung igjen. Stakkars liten, De skjælvor jo og er ganske blek; men vær nu bare ved godt mod, Paul har det jo ganske bra; imorgen vil han være ganske frisk og Deres lykke vil være uten skyer.“

Isabel hadde knuget hænderne sammen.

„Aa, Gud give det — Gud give det! Ak, mrs. Massingham, De vet ikke hvor fortvilet jeg blev da jeg saa ham ligge i det vaate græs med ansigtet saa hvitt og stille. Og — og —“

Mrs. Massingham hadde tat den skjæl-vende, lille skikkelse i sine moderlige armer.

„Saa, saa, min kjære pike, tænk nu ikke mer paa det, tænk bare paa det solskin som ligger foran Dem, og vær taknemlig over at det ikke blev værre. De bør jo ogsaa være

glad over at det netop var Dem, der saa be-synderlig kom ham til hjælp. Som jeg før sa — det er en hel romantisk historie — og De er saa vakker og yndig som heltinden i en slik historie skal være!“

Mrs. Massingham var virkelig glad. Hun hadde straks forelsket sig i Isabel Mar-stons alteagtige, barnslige skjønhel, og Paul hadde altid været hendes yndling. De vil-de bli et henrivende par, forsikret hun.

„Men dere har været meget hemmelighets-fulde, dere to,“ hadde hun sagt til Isabel. „Dere har helt overrasket mig, og jeg pleier eliers ikke at være længe om at opdage denslags ting. Men nu forstaar jeg hvorfor Paul saa saa trist ut igaaraftes. Vi la alle-sammen merke til at han var i daarlig humør. De har vel sagtens pint ham litt, stak-kars, unge mand, og gjort ham ulykkelig — og til straf hadde De nær mistet ham idag! Har jeg ikke ret?“

Isabel hadde gjemt sit ansigt ved mrs. Massinghams fyldige bryst. Hun hverken benegtet eller indrømmet rigtigheten av denne fremstilling; hun hvisket bare und-selig og blyg:

„De maa ikke si noget om det til de andre, mrs. Massingham. Jeg bryr mig ikke om dem — skjønt jeg bare har kjendt Dem saa kort tid har jeg en følelse av, at De alle-rede er min ven, men — men de andre — De forstaar mig jo —“

Naturligvis forstod mrs. Massingham det, og lovte ikke at fortælle til nogen om den romantiske historie, som hendes fantasi hadde foregjøglet hende, og som Isabels adfærd hadde bekræftet bedre end ord.

XII.

Da Isabel sat ved middagsbordet kunde hun bare lykønske sig til sin egen klok-skap, og til den ubestridelige kjendsgjerning at skjæbnen hadde været overmaade god mot hende.

Hun hadde tilbragt en meget lang mor-gen paa sit eget værelse. Næsten alle de andre gjester hadde fulgt med mrs. Mas-singham til Whiterock for at avlægge besøk paa rekonvalescenthjemmet. Isabel, som foregav at ha hodepine, gik ikke engang ned til frokost, hun sat ved kaminen og læste, men efterhaanden som timerne gik blev hun grepet av en større og større uro og utaal-modighet. Det var unulig for hende at bli inde til klokken blev fem; hun vilde gaa ut — I en fart tok hun paa sig sin pene, graa spaserdragt og gik ned. Hun visste ikke hvor hun skulde gaa hen, eller hvilken vei hun skulde følge. Klokken slog et kvarter paa fire — hun hadde altsaa endnu fem kvarter at vente, og disse maatte hun tilbringe et eller andet sted. Hun var overbevist om at Hungerford vilde møte punktlig til avtalt tid. Hun hadde lært hans karakter tilstræk-kelig at kjende til at vite det. Men hvorledes han vilde være og hvad han vilde si — det kunde jo ikke Isabel vite.

Av nogen tilfældig opsnappede ord fra staldkarlene hadde hun faat vite saa meget, at hun bestemte sig for hvilken vei hun vilde slaa ind paa. Det var bare en tilsyne-latende intetsigende ting, men den blev skyld i store begivenheter. „Se efter mr. Hungerford; han kommer vist hjem snart!“ ropte den ene karl til den anden. „Vær parat til at ta imot hesten. Jeg hørte ham si, at han vilde ride tversover Lowes-engene, for at skyte gjenvei. Du maa ikke gaa fra dette sted, men bli her og vente til han kommer, og pas nu paa —“

Her fulgte en hel del ordrer angaaende hesten, som sandsynligvis var et meget vær-difuldt dyr.

Isabels kinder blev røde og hendes øine lyste

„Hvis jeg bare kunde møte ham paa hjem-veien,“ tænkte hun, „det vilde være meget bedre, mindre formelt og mer tvangfrit end et avtalt møte. Saa vilde vi ikke bli forstyr-ret, og vi kunde være længer sammen — og desuten kunde jeg gjøre mer indtryk saa-ledes.“

Hundre forskjellige kunstgrep for gjen-nem den unge pikes hjerne.

„Hvor gaar veien til Lowes-engene?“ sputte hun en gartner, som netop gik forbi hende.

Da manden hadde forklart Isabel veien, skyndte hun sig avsted.

„Jeg vil rekognoscere terrænet,“ mumlet hun, „og hvis jeg anser det for sikrest at vaage mig rundt —“

I det samme gav hun et litet skrik fra sig, for i det fjerne saa hun en rytter kom-me mot hende i galop. Elegant og let sprang hesten over hækker og grøfter.

Isabel gik langsomt bortover en nedtraadt sti. Paul kom nærmere og nærmere for hvert sekund. Nu kunde hun skjelve hans ansigtstræk og høre lyden av hovslagene paa den bløte jordbund. Hun paaskyndet sin gang, og hun saa at han ikke hadde op-daget hende. Et øieblik til og han vilde ha suset forbi hende som en vind, og saa vilde hun ikke hat andet at gjøre end at trave alene tilbake saa fort hun kunde. Hun maatte paa en eller anden maate tiltrække sig hans opmerksomhet; hun maatte og skul-de ikke gaa glip av en saa god leilighet. Hun begyndte at springe fort nedover den smale sti. Ved hendes høire side strakte sig en høi hæk. Pludselig saa hun Paul dreie til siden og styre sin hest like mot hækken. Idet Isabel sprang frem, for ikke at bli ram-met i hoppet, for nu var han like ved hende, blev hesten sky over hendes graa, flagrende skikkelse. Der lød et voldsomt brak og flere forvirrede lyde, og saa styrtet hesten i vildt løp tversover marken, og Paul laa ubevægelig ved Isabels føtter — bevisstløs, kanske død.

For at yde hende retfærdighet, maa det sies at den unge pike blev dødelig forskræk-ket, og i første øieblik var hun ganske stiv av angst. I næste øieblik knælte hun ned ved siden av ham i det vaate græs, og for-søkte paa at bringe ham til bevissthet igjen. Han var bedøvet av faldet. Da Isabel hadde overvundet sin første skræk, saa hun at han ikke var død. Hun bøide sig over ham og gned hans pande og hænder.

I disse første øiebliske tænkte Isabel bare paa hvorledes hun skulde hjelpe Paul — hvad hun skulde gjøre for ham; men da han begyndte at røre paa sig, og da hun saa et par markarbeidere, hvis opmerksomhet var blitt tiltrukket av den galoperende, ryt-terløse hest, hurtig nærme sig, glemte Isa-bel ham og tænkte bare paa sig selv.

Hun begyndte at tale, kaldte ham ved hans navn og tryglet ham om at svare.

Pludselig adlød Paul hende. Han saa paa hende — sælsomt skarpt og fraværende, hans læber bevæget sig — hans stemme lød svak og hul likesom langt borte fra, likesom en stemme fra en anden verden.

„Du kalder paa mig fra graven,“ sa han. „Jeg kommer, jeg kommer, min elskede.“

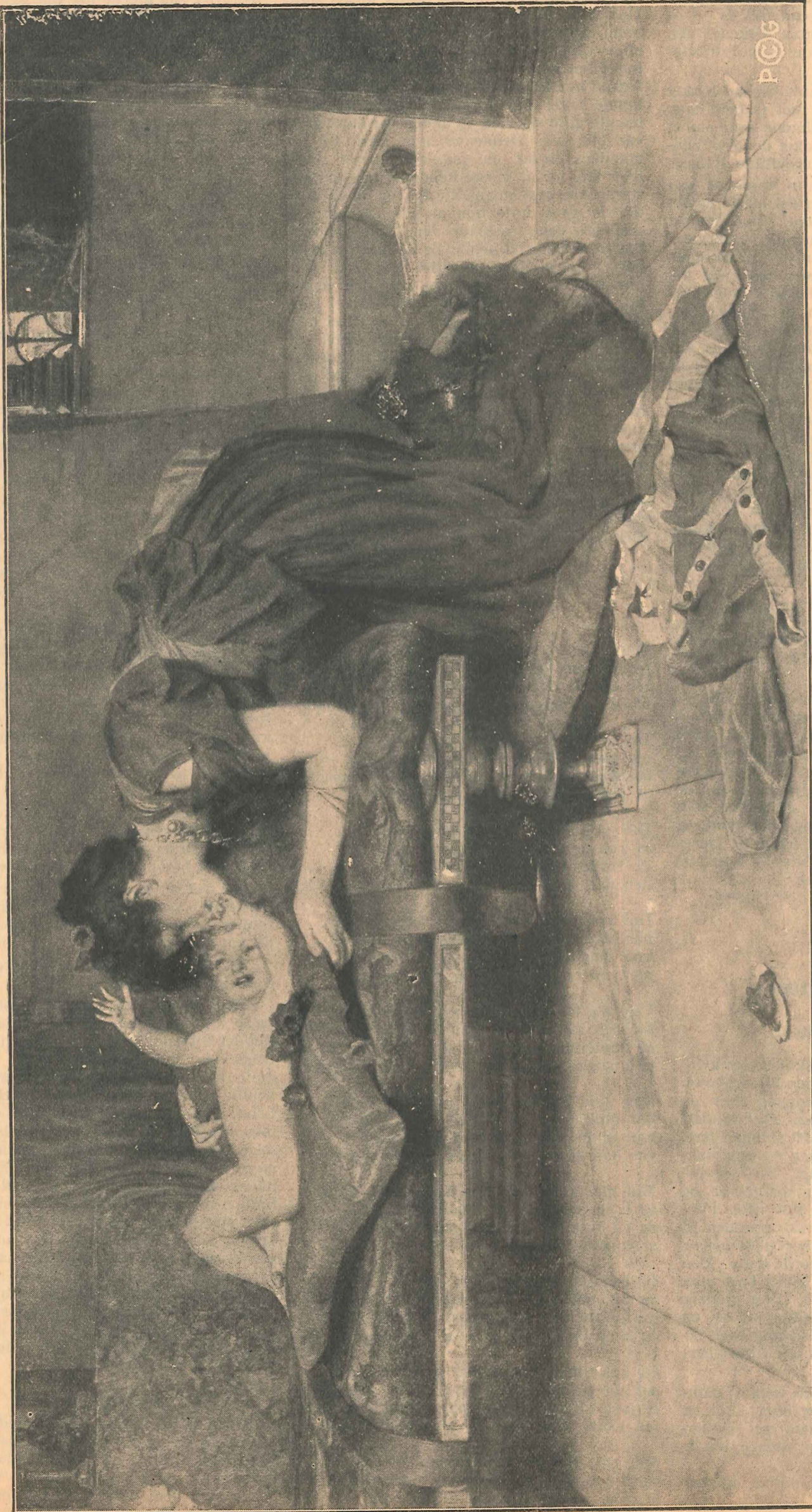
Isabels kinder blusset; hendes hjerte banket vildt.

„Elsker du mig?“ spurte hun, uten at lægge merke til hans besynderlige fravæ-rende blik. „Elsker du mig, Paul? Elsker du mig?“

Disse ord blev atter og atter gjentat i hen-des hjerne, i hendes hjerte.

Paul svarte hende med samme hæse stem-me, og paa samme fraværende maate. Han talte som en der taler i søvne.

Photogr. Ges., Berlin.

Paradiset paa jorden. Efter et maleri av Alma Tadema.

„Jeg elsker dig, Mary,“ sa han. „Visste du ikke det? Jeg har elsket dig hele tiden. Jeg har elsket dig høiere end mit liv — og nu kommer du til mig, min elskede! Aa, min egen, dyrebare elskede — mit hjertes dronning!“

Ordene døde bort i et suk, øinene lukket sig og hodet faldt tilbake mot Isabells fang. Hun følte sig pludselig tilmode som om et iskoldt vindpust hadde strøket henover hende og hendes uventede, frydefulde lykke.

Et kort øieblik hadde hun trodd at han virkelig var hendes — men det næste hadde aabenbaret hende sandheten. Han hadde ikke engang anet hendes nærvær. Han snakket til en anden — til en eller anden skyggeagtig aand, som viste sig for hans indre syn og altid levde i hans tanker — til en kvinne som het Mary. Der gik en gysen gjennom Isabel — i hele sit liv hadde hun hadet navnet Mary — det hadde for hende været ensbetydende med alt hvad hun avskydde mest. Hun kunde ikke engang holde ut at se dette navn skrevet — og nu, i sit livs mest ophøiede øieblik blev hun overset, glemt for en kvinne som bar dette forhadte og avskydde navn! Hun blev meget blek og bet tænderne sammen. Hendes første indskydelse var at forlate denne mand og overlate ham til de to jordarbeideres omsorg. Men i næste sekund var hun helt sig selv igjen, rede til klokt og dristig at utnytte situationen paa bedste maate.

Den ene av arbeiderne var en kvinne. Hun var kommet netop i rette tid til at høre Pauls sidste ord, og hun oppfattet situationen ganske slik som Isabel vilde hun skulde opfatte den.

„Vær ikke ræd, miss,“ sa hun venlig — kjærlighet og lidelse vækker alle kvinders medfølelse, „han er vist ikke kommet slemt tilskade. La mig komme til; jeg kjender til denslags ting. Han ser meget blek ut, men jeg tror ikke der er noget alvorlig paafærde med ham —“ vedblev hun til gutten som fulgte med hende, „spring og hent vand, og be Tom om at komme. Saa bærer vi Deres forlovede op paa gaarden. Miss — han blir nok snart ganske frisk igjen.“

(Fortsættes.)

Fra alle kanter.

Damen med viften.

Kinesernes almindelige anskuelse om kvindetroskap fremgaar av følgende lille legende:

En kinesisk filosof gik engang over en stor kirkegaard, hvor de døde efter landets skik laa under en haug av fast stampet lere. Ved en av disse grave saa han en ung, vakker kvinne, klædt i et langt, hvitt sørge-gewandt. Hun sat ved siden av graven og viftet den ustanselig med en stor vifte. Filosofen, som gjerne vilde utforske grunden til alt merkværdig han saa, gik bort til damen og spurte hende hvorfor hun gjorde dette. Men damen rødmet bare, vendte hodet bort uten at svare og vedblev at vifte. Han gjentok spørsmålet, men damen vedblev at tie, og viftet bare desto fortere. Mismodig over ikke at kunne faa tilfredsstillet sin videbegjærighet gik filosofen.

Da han hadde gaat et stykke, kom en gammel kvinne springende efter ham; hun sa at hun kjendte damen, og tilbød mot en liten belønning at si ham hvorfor damen handlet saaledes.

Hun fik den ønskede belønning, og fortalte saa hvad hun visste.

Den sørgeklædte dame var enke efter en

for fjorten dage siden avdød lærd herre, som hun paastod at ha elsket meget høit. Hun vilde, før hun lukket sine øine, tilsverge ham, at hun enten vilde følge ham i døden eller tilbringe resten av sit liv som enke; men han som kjendte kvindernes troskap forbød hende at avlægge en ed, som hun ikke kunde holde. Han forlangte bare at hun ikke maatte gifte sig med en anden før hans grav var blit tør. Denne ed avla hun. En av mandens elever, en ung, rik kineser, kom hver dag for at trøste hende og tale om sin storartede, bortgangne mester, og da en kort tid var gaat, følte hun at hun ikke kunde undvære den trøstende ven. Hun følte at han vilde beile til hende, og da han var reist bort i nogen dage besluttet hun, saa godt hun kunde, at hjelpe ham over den ventetid, der forhalte deres forening. Hver dag gik hun ut til sin mands grav og viftet den fra morgen til aften med sin store vifte.

„Hun er en ærbar, anstændig, ordholden dame,“ sluttet den gamle; „hvad hun har tilsvoret sin avdøde mand vil hun holde; hun vil ikke gifte sig med Li-Fus, den unge mand, før hendes husbands grav er blit tør, men som du ser gjør hun alt hvad hun kan for at dette kan ske.“

Filosofen fik efter dette ikke høiere tanker om kvindetroskap, og selve den lille fortælling viser, som ovenfor sagt, at kineserne idetheletat ikke gjør stor regning paa den.

Til min søn!

Dig synes livet vel en alfarvei, og du maa ikke heller andet mene, for du vil tidsnok lære at forstaa, at den er knudret, haard og fuld av stene.

Du syner vel at alle til dig ler, og tager imot klap av milde hænder. — aa, gid, min gut, du tidsnok maa forstaa, at venner de er ikke altid venner.

Du synger høit, som barnet juble kan av ren og uforfalsket barneglæde, du frydes over dagen lys og god, den dag, som tidt har set en anden græde.

Du tror hvert ord som til dit øre naar, har utspring fra et hjertes dype kilde, — min gut, det trodde ogsaa jeg engang, men nu er troen bleven svak og lille.

Vogt dig for smigrens honningsøte ord, for den lovprisning, som er altfor kjærlig; et venneraad, selv om det er litt hvast, er mangen gang langt mere ment og ærlig!

Vær glad for den som viser dig de feil, der muligvis er skjult for dine blikke; han er din ven og si ham tak derfor — var han ei det, saa sagde han det ikke.

Min gut, kom, læg din lille haand i min og la os begge trøstig fremad ile, og vil Vorherre, skal vi nok faa lov at vandre sammen endnu mange mile.

Og lukker han mit trætte øie i, og du med mor og søster blir tilbake, saa bli for dem langt mere end jeg blev, og skap dem gode kaar og lyse dage.

Og naar du bliver voksen, bliver mand, søk da til noget godt det frem at bringe, ei just til noget stort, men noget sandt, faa livets klokkespil til rent at klinge.

Min gut, bli aldrig nogensinde træt og find dig selv, mest naar av sorg du trykkes, læg saa i stort og smaat dit hele jeg — og med Guds hjælp vil alting for dig lykkes.

Min gut, ja, du vist neppe fatter klart, hvad jeg saa gjerne her dig sige vilde, men indtil du faar klarhet, tro, hvert ord sprang av et faderhjertes dype kilde.

L.

Lille Thomsen.

Julie Friis hadde fødselsdag og hadde i den anledning samlet syv av sine klassekammerater hos sig; otte var et passende antal til et litet, sluttet selskap syntes hun, og heri hadde hendes mor git hende ret. Ganske vist var de ni med Julies søster Erna, men hun var over to aar yngre end de andre, gik bare i første „middel“, og blev naturligvis ikke regnet med til det egentlige selskap.

„Barneselskap“ hadde fru Friis sagt flere ganger under forberedelserne, men det hadde ikke Julie fundet ganske passende, for, ikke sandt, man var jo fjorten aar, flere av veninderne var konfirmert, en av dem. Gertrud Klausen, var langt fremme for sine seksten, saa skulde den lille fest kaldes noget særlig, maatte det da bli „ungpikeselskap“. Men navne gjør mindre. Julie hadde glædet sig til sin fødselsdagsmiddag fuldt saa meget som noget barn, og nu stod hun i den nydelige dagligstue med de røde plyschmøbler omgit av sine syv utvalgte, festklædte veninder.

Man hadde sluttet kreds om gavebordet, en kreds av lyserødt, av hvitt og lyseblaat, en pludrende, diskuterende kreds. Man diskuterte priser og tyske og engelske fabrikskriptioner, man var jo sprogkyndig. Av og til avbrøtes diskussionen av et beundringsutbrud i anledning av en særlig fiks anbragt sløife eller lignende. „Hvor søt den er! Hvor yndig det er!“

Julie forklarte ivrig om presentene og deres ophavsmænd; Erna, litt rap i munden som hun gjerne var, suflerte hende og rettet paa hende naar hun i sin iver tok feil.

„Nei vet du hvad, Julie, det er den æske chokolade som er fra onkel Herman, parfumen og visitkortene er fra tante Lotte, for du kan da huske —“

„Naa ja,“ sa Julie bare, litt ærgerlig over søsterens indblanden.

Efter chokoladen, da fødselsdagpresenterne ikke kunde gi stof til samtale længer, saa det betænkelig ut til at underholdningen, trods den intime kreds, skulde gaa istaa. Julie blev varm og febrilsk. Sæt at man skulde si: det hadde været kjedelig, skjönt hendes mor og møster hadde hat det travelt med bakning og andre forberedelser i flere dage, og skjönt hun hadde glædet sig saa meget; kjedelig, som forleden dag hos Johanne Brammer! Men hvad skulde hun finde paa? Man hadde forsøkt med panteleke, spisestuestolene stod endnu i en gapende tom række midt paa gulvet; man hadde prøvet med ordsprogslek; Julie hadde kjøpt en umaadelig deilig bok, „Nye ordsprogsleke“ i denne anledning; men intet hadde slaat an; Julie hadde været ute for at spørre sin mor tilraads, men der hadde ikke været noget raad at faa: „Dere har jo de nye ordsprogsleke!“

„Aa!“

Da reddet Erna situationen.

„Se nu her,“ sa hun, „væk med stolene.“

Man rynket paa næsen, smilte ironisk, men stolene blev dog flyttet tilbake til spisestuen igjen, og Erna fortsatte:

„Nu skal dere sætte dere paa gulvet i en rund ring, paahuk, slik som jeg sitter —“

Hun demonstrerte stillingen og sprang saa op igjen.

„Nei, vet du hvad, Erna,“ sa Julie.

„Jo galere, jo bedre,“ sa en.

„La os bare!“ sa en anden.

Og der sat de virkelig, de fjorten—femten aars damer, fra frøken Malmqwists tredje middel, med de lyserøde, de hvite og de lyseblaa ben lagt overkors paa skrædderis, i en rund ring paa teppet, pludrende og leende, nogen halvt fornærmet over hvad der blev budt dem, andre kaate og overgivne.

Erna stod midt i kredsen.

„Se, her har jeg en flaske; nu legger jeg den paa teppet, snurrer den rundt, og den som flasken peker paa, naar den stanser, skal gjøre det jeg sier.“

„Nei, hør nu, Erna,“ begyndte Julie, „det er —“

Men Erna snurret hurtig flasken rundt.

„Hvem er den dummeste her i kredsen?“

Flasken stanset. Halsen pekte som en truende kanonmunding mot Gertrud Klausen.

Vild jubel.

Erna tok Gertruds plads; Gertrud stod nu midt i ringen, forøverbøiet og dreiet flasken:

„Hvem er den styggeste?“

Og videre gik det: „Hvem er den peneste?“ „Hvem er den flinkeste paa skolen?“

„Hvem er den dovneste?“ Pekte flaskens truende munding mot en hvor spørmaalet passet, var det morsomt, pekte den mot en, hvor det slet ikke passet, var det dobbelt morsomt. Erna hadde vundet en eklatant seier. Fødselsdagsselskapet var nu paa ni personer, og ni var altsaa et heldigere tal end otte.

Damen var strøket av hver især, de sat ivrig forøverbøiet som en flok foryngede og forskjønnede augurer, vogtende nøie paa hvert enkelt svar, som skjæbnen gjennom den famøse flaske gav dem. De blev røde og varme, og haaret kom i uorden.

Og den ubetalelige Erna aapnet pludselig et nyt omraade for deres opfindsomhet:

„Hvem skal plukke op frøken Rydals falkette, naar hun igjen mister den?“

Man krummet sig av latter. Det blev fødselsdagsbarnet.

„Hvem skal først klappes paa kindet av frøken Malmqwist?“

„Hvem skal hente frøken Hansens frokostpakke imorgen?“

„Hvem skal kurere frøken Hammer for hikke?“

„Hvem skal skaffe hende et bedre hudmiddel?“

„Og hvem skal klippe hendes negler?“

„Hvem skal skaffe frøken Malmqwist en ung og vakker mand?“

Der var ingen ende paa de „elskværdigheter“, der utøstes over deres kjære lærerinder under denne maskerede form. Jubelen steg og steg. Det tilfaldt i lekens løp Johanne Brammer at ta en ske tran; den blev virkelig bragt tilveie, og hun tok den uten at kny.

Men høidepunktet naaddes da Erna foreslog:

„Hvem skal si til kandidat Thomsen næste gang han blir hidsig: 'Nei, jeg vil ikke, lille Thomsen!'“

Det tilfaldt Gertrud Klausen. — —

Ved middagsbordet hævet Erna spøkende sit glas allerede efter krustaðerne:

„En skaal for 'Trutten' og lille Thomsen!“

Og Johanne Brammer tilføiet:

„Det blir værre end en ske tran.“

— — —

„Trutten“ var kammeraternes kjæleavn

paa Gertrud. Hun hadde faat det, dels fordi hun het Gertrud, dels fordi hun hadde en egen halvt misfornøiet, halvt likegyldig maato at sætte trut paa, naar hun ikke kunde sine lekser. Og det kunde hun som regel aldrig; skjønt hun slet ikke var den dummeste i klassen, saa var hun den dovneste. Mellem hende og den ivrige geografilærer, 'lille Thomsen', var der aapen krigstilstand, og det hadde længe været en almindelig hemmelighet, at „Trutten“ stod i øiensynlig fare for at bli vist ut av skolen.

Lærer Thomsen forstod slet ikke den uro som hersket næste dag i hans time. Ganske vist hadde han altid været paa kant med tredje „middel“, men dette var dog for galt. Ikke en var opmerksom. Selv Julie Friis sat med lømmetørklædet for munden og kikket ut av vinduet. Snart brast en, snart en anden ut i en lydelig fnisen. Han blev mer og mer febrilsk. Var der noget iveien med hans paaklædning? Det var tydelig, at enten var han eller Gertrud Klausen gjenstand for klassens moro. Det maatte ha en ende.

„Kan Gertrud Klausen fortælle mig litt om malajerne?“

„Trutten“ reiste sig, men svarte ikke noget.

„Hvor er malajernes hjemstavn?“

Hun stod like taus, uroen i klassen blev værre og værre, nu maatte det sikkert komme; den lille, vimsede kandidat var jo paa kokepunktet.

„Har du overhodet forberedt dig?“

„Trutten“ bevæget ikke en mine, men hun hadde lagt hænderne paa ryggen, og de bak hende kunde se at hendes fingre plukket nervøst med hverandre. Det kunde godt ligne ligne hende at gjøre alvor av det.

„Si mig, vil du svare eller ikke?“

Ordene faldt som slag. Det blev med et stille i klassen, alle saa forventningsfulde paa Gertrud. Her vilde det passe om hun sa det. Hvorfor sa hun det ikke?

Kandidat Thomsen gik ned fra katedret og henimot hendes plads.

De stod ret op og ned overfor hverandre, næsten like store; det var ganske stille.

„Si mig — vil du gjøre nar av mig?“

Gertruds mundviker fortrak sig, av ironi over den lille, mørke, sinte mand foran hende eller av sindsbevægelse over det alvorlige i situasjonen; der var en antydning av smil i hendes øiekroker da hun svarte:

„Nei, det vil jeg ikke, lille Thomsen.“

Det gav et sæt i alle de andre.

Men hun hadde neppe talt ut, før der lød et gjennomtrængende smeld.

Det blev om mulig endnu mer stille.

En ørefik!

I frøken Malmqwists høiere pikeskole.

I tredje middel!

Kandidat Thomsen hadde slaat Gertrud!

I det samme ringte det, og uten et eneste ord vendte den lille kandidat sig om og gik.

Tilbake stod Gertrud, ubevægelig, med tårer i øinene og med det ene kind blussende rødt.

Man samlet sig om hende.

„Slog han dig virkelig?“

„Har man set paa make!“

„Du klager da vel!“

Men Gertrud sa ikke et ord, rystet bare paa hodet, samlet sine bøker, skjov stille de paatrængende kammerater tilside og gik hjem, skjønt der endnu var to timer igjen.

I den følgende uke gik tredje „middel“ i stadig spænding. Der skulde snart være lærermøte, og da maatte der hende noget, enten det nu blev kandidat Thomsen som klaget over Gertrud, fordi hun hadde været næsvis, eller det blev Gertruds forældre som klaget over ham fordi han hadde forløpet sig. Kanske der vilde bli klaget fra begge

sider, og isaafald vilde det bli yderst interessant at se hvem der blev den sterkeste.

Endelig en dag i frøken Rydals engelsktime kom frøken Malmqwist paa sin kvartalsrunde, rank og værdig.

Der var aandeløs spænding da hun begyndte:

„Dere er neppe uvidende om, at der ofte har været et eller andet iveien med 'tredie middel' baade med hensyn til flid og med hensyn til opførsel, og at skolens lærere og lærerinder ofte har hat grund til klage. Det har derfor glædet mig, at der paa lærermøtet denne gang ikke var nogen klage over klassen her.“

Et øieblik saa hun sig søkende om.

„Gertrud Klausen.“

„Trutten“ kom frem, blussende rød.

„Heller ikke over dig er der denne gang kommet nogen klage. Jeg haaber at din flid og gode opførsel vil vise sig at vare.“

Hun nikket opmuntrende til Gertrud og forlot klassen.

Frøken Rydal tok igjen fat paa „bruken av to dø“. Men det var smaamt med opmerksomheten. Overraskelsen efter bestyrerindens ord var om mulig endnu større end spændingen før hadde været. Kandidat Thomsen hadde altsaa slet ikke klaget. Men hadde da heller ikke Gertruds forældre gjort det?

Naar kammeraterne i den forløpne uke hadde spurt Gertrud, hadde hun slet ikke svart dem. Nu i frikvarteret spurte Julie:

„Kanske du slet ikke har fortalt det hjemme?“

„Nei,“ svarte Gertrud kort og stille. Mer fik han ikke ut av hende om denne sak.

Ved sig selv visste Gertrud, at hun ikke mer kunde være med paa at erte kandidat Thomsen. De hadde hat en oplevelse sammen, hadde om end uten at veksle et ord om det, i fællesskap overvundet en vanskelighet uten at blande andre op i det — og om det end var en liten oplevelse og en liten vanskelighet, saa følte dog „Trutten“, at slikt forbinder og forpligter.

Saaledes gik det til at lille Thomsen fra den dag stod i det bedste forhold til „tredie middel“, og at han i sine timer ikke hadde en mer lærvillig elev end den før saa uopmerksomme Gertrud.

E. J.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1503.

Av H. M. Huse, Rjukan.

(„Good Companions“ turn. 1915.)

Sort: K, T, 2 L, 2 B = 6 br.

Hvit: K, D, T, 2 S, 1 L, 3 B = 9 br.

Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1501.

1. a 2 — a 4 og mat i neste træk.

Løsning av den magiske kvadrat i forr. nr.:

R	E	G	E	N
E		E		E
G	E	O	R	G
E		R		E
N	E	G	E	R

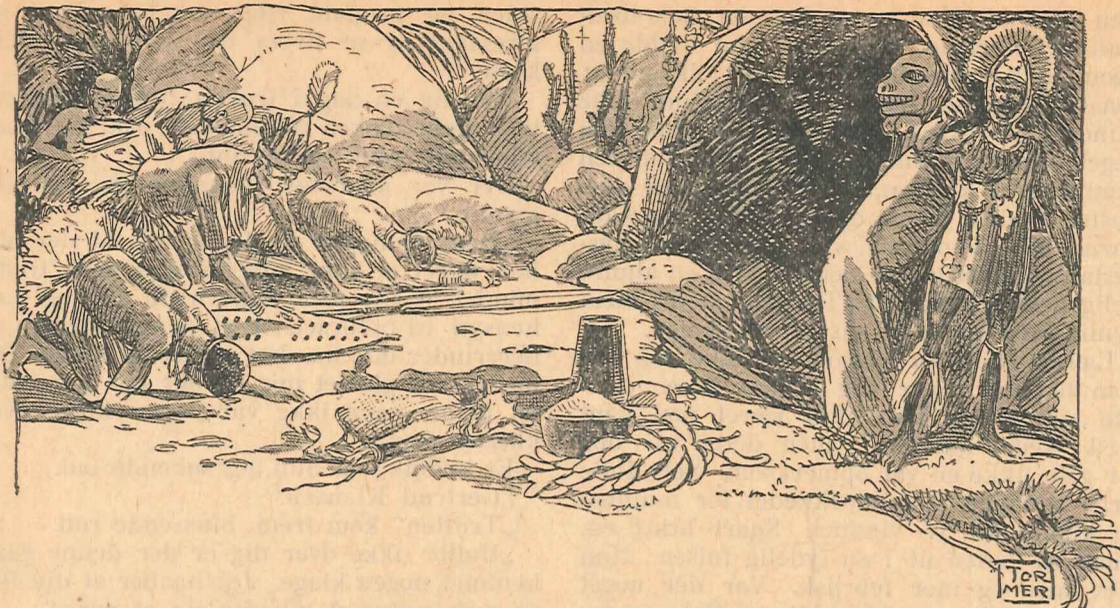
Gaader.

1. Ta de tre første bokstaver bort fra en svømmefugl og sæt en bokstav istedet, saa har du tilbake en mand, som færdes paa havet.

2. Hvilke stjerner festes til jorden, naar man fjerner en av deres bokstaver?

3. Med G fødes det vist ofte i hjernen, med B anbringes det utenfor hodet.

Buktalerkunsten.

Ved H. T.

Hvorledes oldtidens guder talte til menneskene.

Ventriloquismen eller buktalen er i vore dage blot og bar en adspredelse som av og til forevises paa varieteerne eller dyrkes av specielle folk med det øiemed at more et selskap. Men i ældre tider og særlig i oldtiden var buktalen noget andet og mer, og uten denne hemmelige kunst vilde næsten alle oldtidens orakler og talende statuer ha været stumme. Det var især i Persien, Grækenland og Ægypten at kunsten dyrkedes, men det bør tilføies, at den hemmeligholdtes strengt og bare lærtes av de indviede, som først høitidelig maatte forpligte sig til ikke at aabenbare sammenhængen. Nu vet man saaledes, at det var ved hjælp av buktalerkunsten at de ægyptiske Osirisprester og vogterne av Saistemplet holdt befolkningen i religiøs ave og vandt ry som værende i besiddelse av overnaturlige evner. For nogen tid siden var der paa St. Thomas, Dansk Vestindien, en neger som gik rundt og foreviste en lerfigur, som han foregav at kunne tale, og paa Haiti er denslags „trolddom“ almindelig den dag idag. Disse eksempler fører os tilbake til oldtidens merkelige sagn. Hvem husker ikke fra historien beretningen om Pythagoras, som høitidelig henvendte sig til flodguden Nessus og fik et svar, der utlagdes som: „Godmorgen, Pythagoras!“ Og sagnet om eketræet i Dodono, der besvarte ethvert spørsmål?

I Fernando Po paa Afrikas vestkyst drives der endnu avguder med guden Mmo, som tilbedes i en bestemt grotte. Naar tilbedernes ekstase er paa det høieste, lægger de en for en sine offergaver for Mmoprestens føtter, idet de samtidig stiller et spørsmål av personlig interesse til guden. Mmo svarer altid; gudens røst synes at komme helt inde fra grottens indre, høitidelig, skjælvende og klangfuld. Og de troende gaar bort tilfreds og overbevist, mens gudens vogter samler offergaverne sammen. Lignende beretninger kjender man fra Grønlands eskimoer, blandt hvis troldmænd buktalerkunsten har naadd en høi grad av teknisk fuldkommenhet. En saadan grønlandsk troldmand kan vilkaarlig la sin stemme lyde fra det fjerne, la den stige i kraft, nærme sig, tordne og skjælde for igjen gradvis at sænke den i hvisken, indtil den synes at fjerne sig mer og mer.

I den senere middelalder anvendtes buktalerkunsten hyppig i bedragerisk øiemed, men det skal sies, at det bare lyktes overfor meget godtroende mennesker av en liten opfattelsesevne og daarlig iagttagelse. De ældre haandbøker om ventriloquisme anfører alle som en et særlig berømt eksempel paa svindel ved hjelp av buktaleri, Louis Brabant, en av kong Frants den

Førstes kammertjenere, anmodet forgjæves en rik mand om datterens haand. Men Louis var opfindsom, og da den rike mand var død, henvendte han sig ufortrødent til enken. Neppe var han kommet ind i dennes hus, før der lød en røst, kommende fra loftet, som med den døde

mand tonefald sa: „Gi min datter til Louis Brabant; han er velstaaende og er helt igjennem en udmerket ung mand. Jeg lider nu en haard straf, fordi jeg i levende live vægret mig ved at ta ham som svigersøn!“ Og da Louis litt efter blev vist ind til enken fra et forværelse, hvor han hadde ventet, fandt han damen saa rædselsslagen, at hun uopholdelig gav sit samtykke til hans anmodning om datterens haand. Men Louis hadde ingen penger trods røstens forsikring derom. Og hvad skulde han saa gripe til? Han avla derfor besøk hos en berygtet gnier og aagerkarl ved navn Cornu med den beslutning at jage ham en ordentlig skræk i livet. Louis forstod behændig at føre samtalen hen paa straf og belønning i et hinsides liv, og da han merket at Cornu blev litt betænkelig ved den straf som kunde vente ham efter døden, benyttet Louis den gunstige leilighet til at la en stemme, som foregav at stamme fra Cornus avdøde far, klinge fra loftet.

Den merkelige stemme krævet, at Cornu uførtøvet skulde fri sig for synd ved at overlate Louis 10,000 livres til at anvendes i kristenhetens kamp mot tyrkerne. Louis maatte gjenta forsøket to ganger, før det lyktes ham at skille bankieren av med saa mange penger.

Det var dog ikke alle buktalere, det gik saa godt i middelalderen; en hel del av dem blev nemlig anset for besatte av djævelen og brændt paa baalet.

En mer uskyldig og fornøielig anvendelse av kunsten knytter sig til kardinal Richelieu, som ikke undsaa sig for at benytte knep, naar det gjaldt at fremme gode hensigter. En viss biskop var begyndt at falde kardinalen til besvær. Han opsøkte ham derfor likesom tilfældig en dag, og da bispen og hans besøkende sat foran kaminilden, lød pludselig en røst som syntes at komme oppe fra skorstenen.

„Det er min fars stemme!“ sa bispen.

„Snak,“ mente Richelieu. „Men la os høre hvad han vil“

„Jeg bønfalder Dem, kardinal, om at la være,“ sa bispen.

„Hvorfor ikke, biskop? Kanske den avdøde bringer et viktig budskap.“

Bispen faldt forskrækket paaknæ, idet han had kardinalen om at lede „séancen“.

Bispen spurte saa med skjælvende stemme, hvad faren ønsket. Svaret kom øieblikkelig oppe fra skorstenen:

„Jeg er kommet hit for at raade dig til dit eget bedste. Gaa hjem til din menighet, min søn, istedetfor at opholde dig her saa tæt ved hoflivets snarer.“

Stor var bispens glæde ved at slippe med en saa mild advarsel, og han brøt da ogsaa op næste morgen.

En anden beretning fortæller om en viss St. Gilles, som i 1770 nær skræmte en ung adelsmand tildøde ved at la ham „tiltale“ av et træ. St. Gilles gjorde imidlertid ingen hemmelighet av sin færdighet i buktalerkunsten, men eksperimenterte tvertimot med flere medlemmer av videnskapernes akademi. Baron Menges, som ogsaa var en udmerket buktaler, bidrog yderligere til at utbre kjendskapet til den tidligere saa hemmelighetsfulde kunst.

Hovedbetingelsen for at være buktaler er at ha en god mimik samt at opøve evnen til at holde kjæverne urørlige mens man taler. Lyden dannes i strupen — ikke maven, som nogen feilagtig tror — og den litt indeklemt, likesom gurglende lyd frembringes ved at presse tungen tæt imot ganen saa langt tilbake som mulig i mundhulen, idet man samtidig indsnævrer lufttrøet.

Naar man trækker pusten langsomt og rolig, av og til holdende aandedrøttet tilbake, og frembringer ordene, idet man lar luften slippe langsomt ut, vil illusionen bli mer slaende. Det er ikke like let at uttale alle bokstaver, idet f, eks b og p kræver læbernes adskillelse, men kjævernes og ansigtstrækkenes ubevægelighet under talen er slet ikke vanskelig at opøve. Læbelydene (labialerne) frembringes bedst ubemerket derved, at man under hele forestillingen holder læberne ganske litet adskilt.

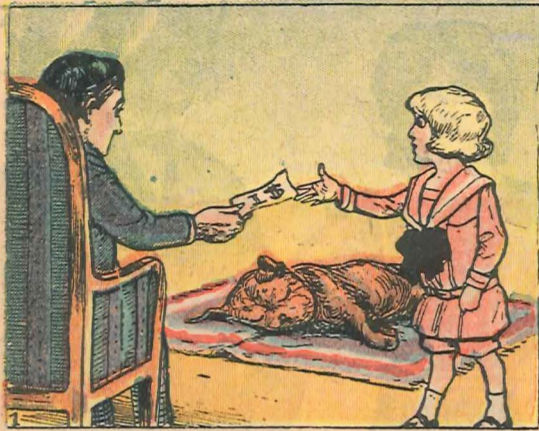
Men det viktigste er som sagt mimikken. Man maa selv henlede tilhørernes oppmerksomhet i den retning eller mot den gjenstand, hvorfra man vil tale, og støtte illusionen ved selv at spidse ører. Tilhørerne følger villig ethvert vink. Man behøver bare at peke op mot himlen for at faa hvemsomhelst til med blikket at følge fingerens retning.

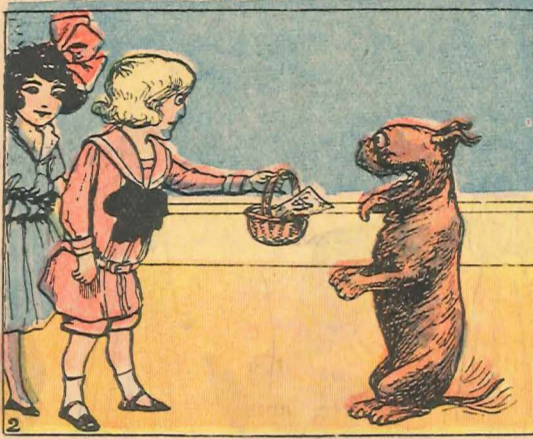
Onkel tegner og fortæller.

Buster Browns skøierstreker.

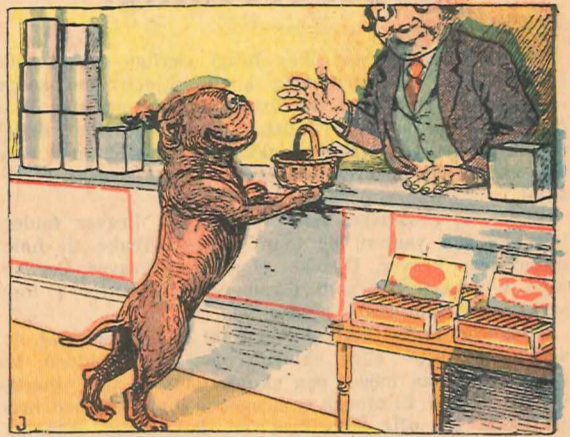
Buster skal kjøpe cigarer.

1. Busters far: „Buster, kan du hente tre fine cigarer til en krone stykket for mig, det er av de ekstra gode.“
Buster: „Jeg skal sende Tiger, han kommer fortære tilbake.“

2. Buster: „Du forstaar nok, Tiger, det skal være av de ekstra fine! Her er en femkroneseddel, saa faar du to kroner igjen.“
Tiger: „Det skal være besørget hurtig.“

3. Tiger: „Tre til en krone stykket!“

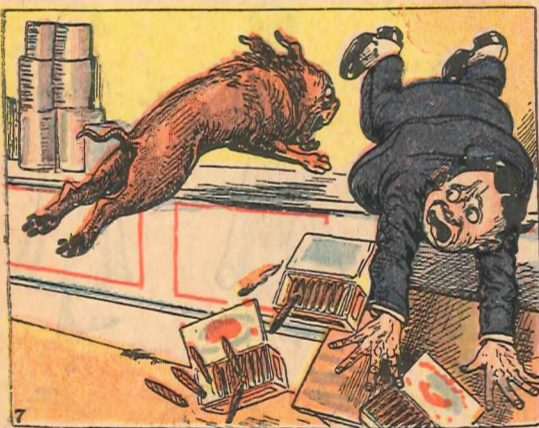
4. Busters far: „Tak, Tiger.“
Buster: „Tobakshandleren har narret dig, Tiger, den tokrone han har git dig igjen er falsk!“

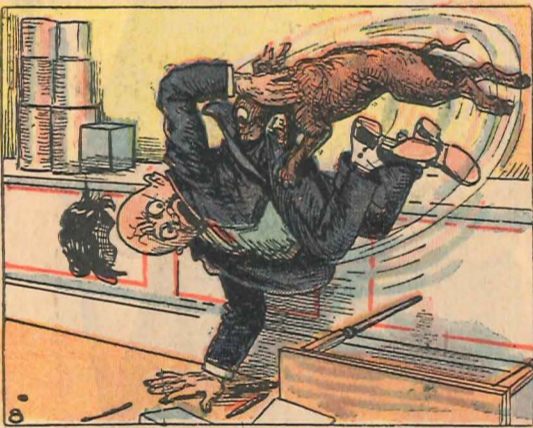
5. Mariane: „Se at faa byttet den, Tiger!“
Buster: „Prøv at bite i den, Tiger, saa kan du selv merke at den er falsk.“
Tiger: „Jeg vil bite i ham for at se om han er falsk!“

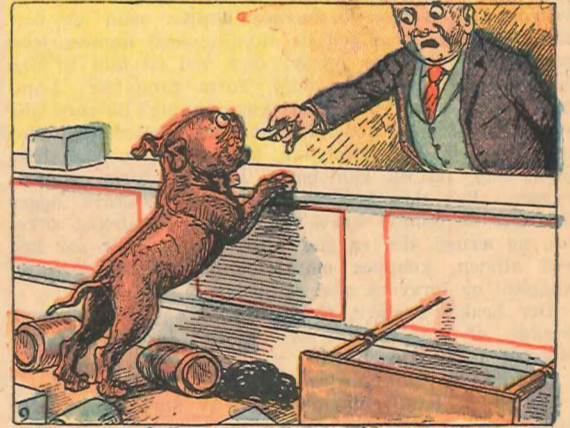
6. Tiger: „Jeg skal ha en rigtig tokrone for denne. Den er falsk!“
Tobakshandleren: „Nei, jeg kan ikke bytte den, paa ingen maate!“

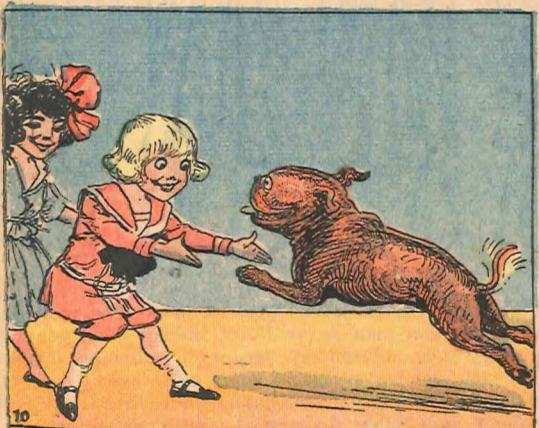
7. Tiger: „Faar jeg tokronen, eller faar jeg den ikke?“

8. Tobakshandleren: „Stans, stans, du skal faa den!“

9. Tiger: „En anden gang er De nok saa god ikke at prøve paa at narre ærlige kjøpere, for næste gang gaar det galt, forstaar De?“

10. Tiger: „Her er tokronen!“
Buster: „Hurra!“

11. Busters far: „God, gammel hund, Tiger!“
Busters mor: „Prægtig hund, snild gut!“
Buster: „Slik skal det være, Tiger!“

12. Buster: „Stakkars gamle Tiger; det var den samme tokrone manden hadde git ham, men jeg orket ikke at si Tiger det! Naa, det er da godt at der findes andre tobakshandlere, — der er da ærlige folk i enhver bestilling; men skulde Tiger faa vite det, er det bedst at jeg ikke tar ham med, naar jeg gaar gjennom den gate.“

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

Modeberetning.

Vaarkostumerne har ikke bragt særlige overraskelser, de har vide, temmelig skjorte og som oftest korte jakker, av det forskjelligste snit, men likt for dem alle er det rundskaarne skjort, enten dette er langt eller kort. Mange jakker er forsynet med belter, andre har spencervester med tilsatte ganske korte skjort.

Vinterens praktiske, høit tilknappede kraver falder bort nu om vaaren, og man vender tilbake til høie ombrettede kraver, Dyveke- eller Stuartkraver, der er høie i nakken, og som foran ofte fortsætter i forstykkenes ombrettede opslag.

Ærmerne er av hel ny facon og ligner nærmest de saakaldte kølle- eller skinkeærmer. Men vidden er endnu ikke saa meget paa skuldrene som ved albuen. Herfra og med til albuen er ærmerne som oftest helt tætsluttende og ofte anbringes en høi trang mansjet, der holder ærmevidden sammen.

Før at hamonere med de vide skjorter har ytterløiet nu omrent den dobbelte skjorte har hadde for et aar siden. Vaarkaaperne er derfor meget folderike, slik som det ses paa bill. 1.

Næsten alle ærmer er indsat, men der brukes til unge piker endnu bluser og kjoler med ærmer a la kimono, fordi disse faconer er saa usedvanlig nette og klædelige til unge skikkelser. Saaledes viser bill. 6-8 en særdeles pen, enkel og beskeden konfirmationskjole, der tar sig like pen ut enten den syes av hvitt eller sort stof. — Den danner en smakfuld overgang av moderne, idet skjortet er maateholdent vidt og livet har kimonosnit.

Blaalige og sandfarvede stoffer anvendes endel til kjoler og spaserdragter. Da uldstof paa grund av krigens er steget enormt i pris forberedes der til denne sommer en mangfoldighet av silkekostumer — kjoler og ytterplag, i særdeleshet av taft, moire og bløt at-lask.

Nr. 1-5. Løs vaarkaape i vid, rundskaaret facon. Av graat, drap eller grønagtig homespun, vadmel eller fint klæde syr man denne moderne vaar- og sommerkaape, som forsynes med et nyt slags halvbelte, der enten knappes foran eller i ryggen, saaledes som det er vist paa billederne 2-5. De forreste kanter forsynes med knapper og knaphuller og indvendig med strie og inderbeklædning, og derpaa sættes et kort graaagtig eller grønagtig silke- eller lastingsfor i kaapen; det behøves bare at naa til litt nedenfor taljen. De øverste lommelede klipper man av forstøf, forbinder dem ved en stikning med lommeledele paa første forstykke, og syr dem ved en fald til den øverste kant paa det andet, korte forstykke. Lommeledele forsynes med knaplukning likesom de store, paastukne, nederste lommer. Beltedelene, der gaar i et med 2. forstykke, klippes av to lag striemellemlag, og de kan enten knappes foran eller i ryggen. Paa den brede, ombrettede stofkrave ligger der løst en mindre krave av sort og hvitstripet silketoi, og ærmet, der er glatfjort, ordnes i et par læg ved albuen, knappes mansjetagt med knapper og knaphul og forsynes med et opslag.

Der brukes i størr. 48 ca. 3 1/2 m. stof av 130 cm.s bredde, av cm. silketoi av 45 cm.s bredde, 2 1/2 m. silkefor av 60 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre 25 øre.)

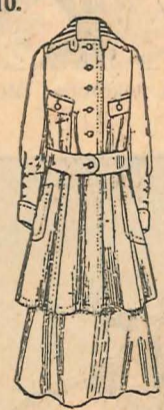
Nr. 6-8. Konfirmationskjole av sort eller hvitt stof. Modelkjolen paa bill. 6 er sydd av sort fløiel og har ingen anden besætning end smaa, sorte silkeknapper, brodert i „fluer“ samt silketoi eller baand, som brukes til beltet, de smale kanter og ærmeopslagene. Beltet kan yderligere pyntes med en stor sløife (se bill. 7), likesom kjolen kan syes langærmet. Kantene anbringes ved halsutringningen og de derfra utgaende splitter, der tilsynelatende holdes sammen ved de smaa silkeknapper.

Paa bill. 7 og 8 er konfirmationskjolen sydd av hvitt, let uldstof (battet, voile eller krepdragt) og paa bill. 8 er ulden indtatt, voile eller rynnking løsegang og strik om taljen og er paa moderne vis utstyret med piperucher av taft eller uldstof; de anbringes ved kjolens og ærmernes nederste kant ved halsutringningen. Til kjolen brukes i størr. 14-16 aar ca. 3 m. fløiel av 110 cm.s bredde, 1 m. silketoi av 50 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre 25 øre; lev. i størr. 14-16 aar samt i størr. 45.)

Nr. 9 og 10. Konfirmationsdragt med enkelknappet lukning for gutter paa 15-16 aar. Modre, som har været vant til selv at sy klær til sine gutter gjennom hele barnealderen, vil sikkert ikke ha vanskelig ved ogsaa at sy konfirmationsdragten ved hjælp av et godt snitmønster.

Den dragt som er gjengit paa bill. 9 og 10 bestaar av jakke, vest og benklær og syes av sort eller marineblaat klæde, kamgarn eller serge. Jakken er forsynet med brystopslagskrave og knappet enradet; den har en brystlomme og nedentil to lommer med klæder. Jakkens for naar bort til inderbeklædningen ved de forreste kanter; i foret anbringes en inderlomme.

Ærmet forsynes nedentil med stikninger i en mansjets høide og pyntes med et par smaa knapper.

Til dragten brukes i størr. 15-17 aar ca. 3 1/4 m. stof av 130 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre 25 øre; lev. i størr. 15-17 aar samt i størr. 17-19 aar.)

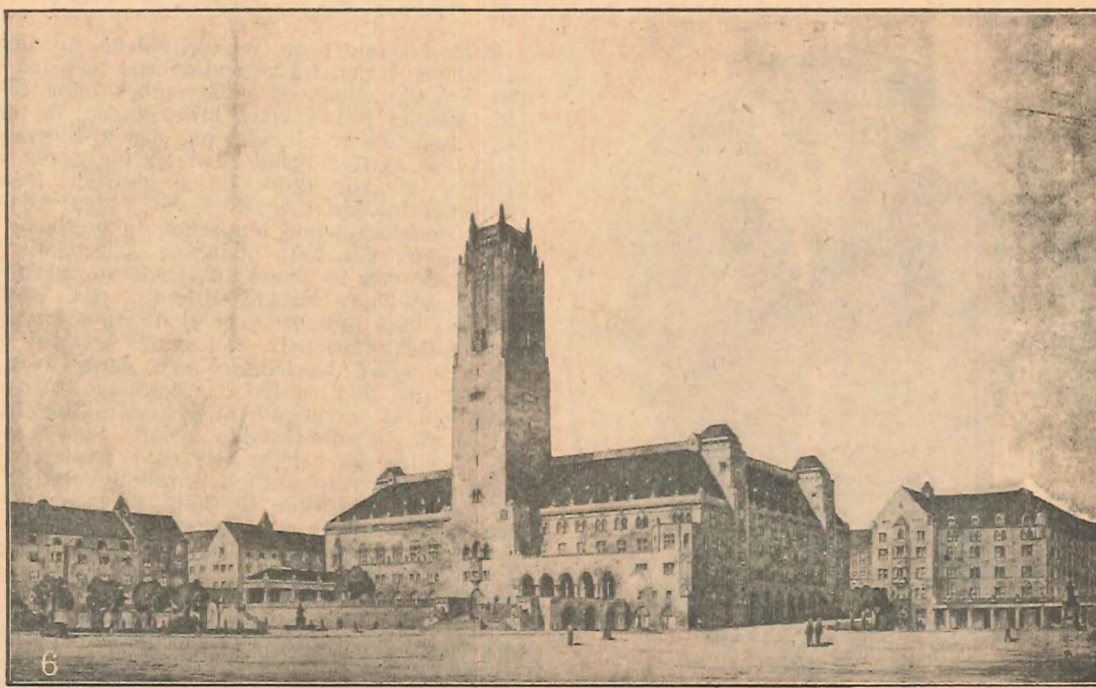
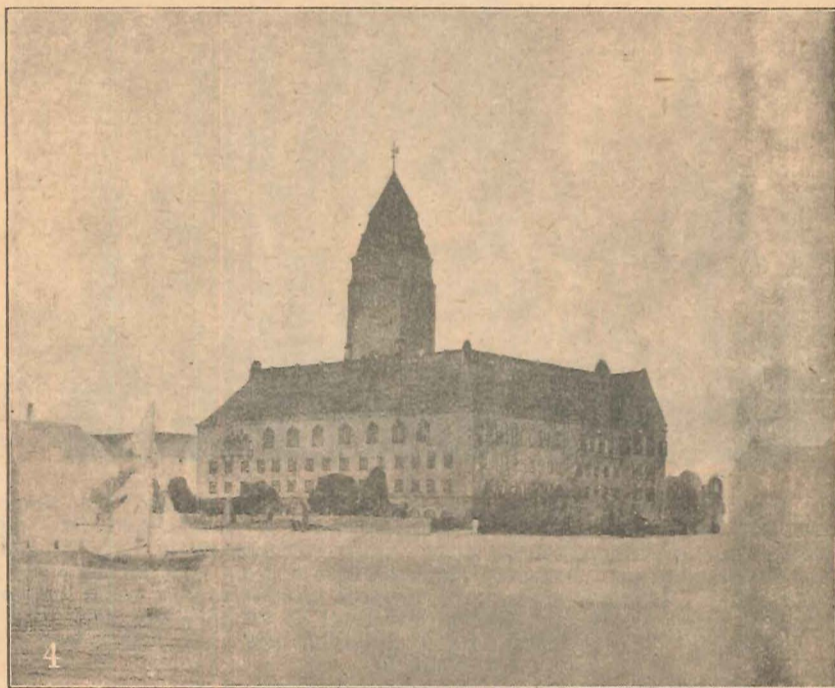
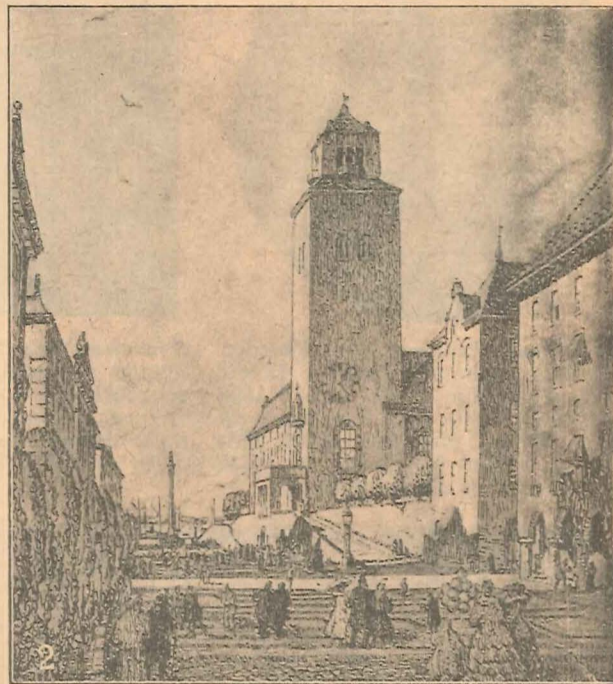
Nr. 11. Moderne spaserdragt med rundskaaret skjort og skjort. Denne meget fikse spaserdragt syes av smaarutlet eller ensfarvet uldstof bestaar av en glat-sluttende jakke med rundskaaret, meget vid skjort, samt av et rundskaaret skjort. Jakken lukkes med avlange hornknapper, ærmerne prydes med smaa, tilsvarende kuleknapper. I halsen en hvit pikékrave. Jakken fores med hvitt silketoi eller lastings, som dog kun naar ned til skjortet.

Til størr. 48 brukes der ca. 6 1/2 m. stof av 140 cm.s bredde, 35 cm. piké av 70 cm.s bredde og 2 1/2 m. silkefor av 55 cm.s bredde.
(Tilklippede snitmønstre 25 øre.)

Nr. 12. Skjørt med spencervester og bluse for

Utkast til nyt raadhus i Kristiania.

Idékonkurransen om Kristianas raadhus med nærmere omgivelser fik livlig tilslutning blandt vore arkitekter, som jo her staar overfor en monumental opgave, der hører til sjeldenheterne. Ikke mindre end 44 utkast indkom — utarbejdet i tilsammen 463 tegninger, saavel perspektivtegninger som plandispositioner etc. 6 av disse utkast fandt naade for juryens øine og honorertes paa like fot. Forfatterne av disse utkast skal nu konkurrere om det endelige resultat. Medrette omfatter almenheten den storstilede opgave med megen interesse, og for de mange som ikke har hat anledning til at ta den i Kristiania nys avholdte utstilling av utkastene i øiesyn, hitsætter vi en perspektivtegning fra hvert av dem, nemlig: 1. Motto: „Drøm“ av L. Harboe Ree, p. t. Bergen. 2. „Piperviksporten“, Ant. H. Bjercke og Georg Eliassen. 3. „Vaar“, Arneberg og Poulsson. 4. „300 aar efter“, Berner & Berner. 5. „Raadhustaarn“, Aug. Nielsen, medarbeider Harald Sund. 6. „Pomp“, Kristofer Lange. Nr. 2 er set fra Studentertunden mot havnen og det eneste utkast, hvor raadhuset er lagt slik, at det ikke stænger for utsynet mot fjorden. De øvrige utkast viser raadhuset set fra havnen. Med undtagelse av nr. 1 bor arkitekterne i Kr. ania. — Fot. Væring.

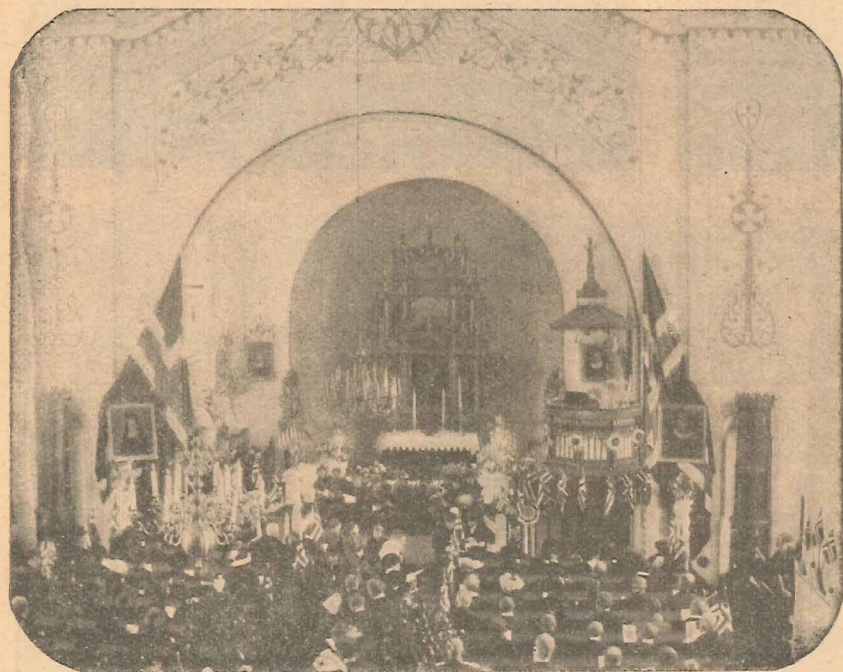
Oberst Isaach Erichsen, som forleden døde 82 aar gammel, hadde i 47 aar virket som officer, da han i 1899 tok avsked. Han var ikke bare en dygtig officer, men har ogsaa indlagt sig megen fortjeneste av vore jernbaner og deres utvikling.

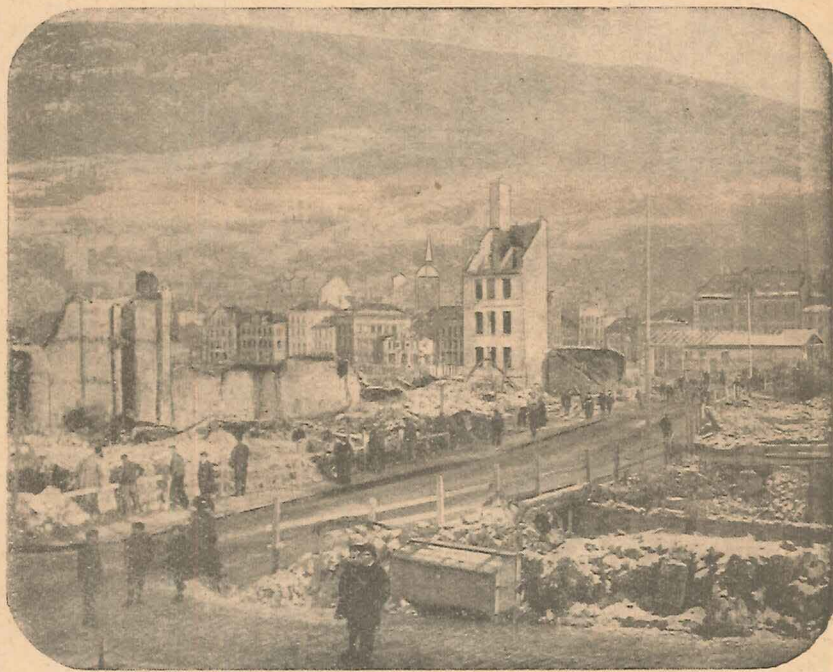
Vort land har under krigen været gjennomfartssted og opholdssted for mange utlændinger. Blandt reiseselskaperne var ogsaa ovenstaaende, som forleden passerte Kristiania paa gjennomreise fra Serbien til England. Det var en engelsk Røde kors avdeling bestaaende av 55 søstre, hvorav etpar serberinder, 7 læger og etpar saarede engelske soldater under ledelse av den bekjendte lady Paget. Ambulancen tjenestgjorde i Yskub i Serbien. — Fot. Skarpmoen.

Et av de mange uskyldige ofre for krigen, den 18-aarige trønder Borgvald Reinholdt, som omkom ved bl. „Silius“s før omtalte undergang paa Havres red. Et fransk skib blev samtidig torpedert, men tyskerne benegter nu at ha sendt „Silius“ tilbunde.

Paa Norderhov feiret man 200 aars dagen for „svenskesslaget“ 29. mars 1716 med flagning i bygden, mindegudstjeneste i Norderhov kirke og bekransning av mindestøtterne over Anna Kolbjørnsdatter og dragon Paal Putten samt de i kampen faldne svenskers grave paa kirkegaarden. I den vakkert pyntede kirke, hvor flaggene lyste festlig op, holdt biskop Tandberg talen for dagen. Kirken var fylt til sidste plads. Om eftermiddagen var der festmiddag i „svenskestuen“ paa Norderhov. K. Espe fot.

Bolignøden i Bergen som følge av branden er nu om dagene det all opslukende emne derborte. Man har ryddet op gaterne, saaledes som man ser paa ovenst. billede fra Strandgaten, og barakker er under bygning i stor utstrækning, men det monner ikke tilstrækkelig, og smaat gaar det. Husleiepriserne er ekstraordinært høie, og det paastaas at mange maa kampere i hestestaller, ja sogar i toiletrum. Til avhjælp av nødtilstanden er det bl. a. endog fremsat forslag om at eka-propriere leiligheter. — Fot. H. Nic. Meyer.

Henimot avgjørelsen?

Mens førefaldet og veirforholdene nu lægger hindringer iveien for operationerne paa den østlige krigsskueplads og indskrænker disse til lokale kampe paa kortere strækninger, og mens noget lignende er tilfældet paa den sydlige krigsskueplads, nytter tyskerne disse for deres operationer paa de indre linjer gunstige forhold til fordel for sin offensiv i vest. Med voldsom kraft, dødsforagtede tapperhet og mesterlig utnyttelse av sin høit opdrevene krigsteknik begynte de den 28. mars sit fjerde stormløp mot franskmændenes sterke stillinger paa Verdunfronten, hvis indtagelse er nødvendig for tyskernes fortsatte offensiv. Det syntes saaledes som den tyske hærledelse med dette stormløp tilstod paa død og liv at fremtvinge en avgjørelse ved et gjennombrud paa dette for begge parter saa betydningsfulde avsnit. Sukkede dette lykkes, vilde det nemlig bety en betragtelig styrkelse av tyskernes stilling, samtidig med at deres motstandere vilde bli nødt til at sætte ind sine hovedreserver paa et for de alliertes plan heist ubeleilig tidspunkt. Da denne artikkel blev skrevet, var det lyktes tyskerne at gjøre nogen yderligere fremskritt ved indtagelsen av landsbyerne Malancourt og Vaux. Franskmændene var paa sin side aabenbart forberedt paa yderligere at gaa nogen kilometer tilbake, men derefter antokes stillingen at være gunstig for et almindelig fremstøt av de allierte. Ogsaa tilsjøs utfolder tyskerne stor aktivitet ved sin underverandskrig, som stadig kræver nye ofre saavel blandt deres motstanderes som blandt de nøytrale. Til gjengjæld gjør de allierte hvad de kan for yderligere at stramme ringen om centralmagterne. Angivelig som en følge herav har Holland set sig nødt til at træffe ekstraordinære militære foranstaltninger til sikring av dets nøytralitet.

To allierte. En montenegrinsk soldat sammen med en fransk paa gaten i Lyon. Kong Nikita av Montenegro har en liten montenegrinsk eskorte med sig i sin landflyktighet. Resterne av Montenegros hær er vistnok sammen med serberne blit overført til Korfu. Nu er disse tropper reorganisert og overflyttet til Saloniki, hvorved franskmændene har faat frigjort nogen av sine.

En liten skolegut i Verdun. Da aen civile befolkning i Verdun ventet længst mulig med at forlate byen, maatte man ved hjelp av gasmasker søke at beskytte sig mot de giftige gasarter fra de eksploderende tyske granater. Ogsaa skolebarna blev forsynt med gasmasker, naar de skulde avsted til en av de skoler, som holdes mest mulig i bombesikre, underjordiske rum.

Et lilleput-teater.

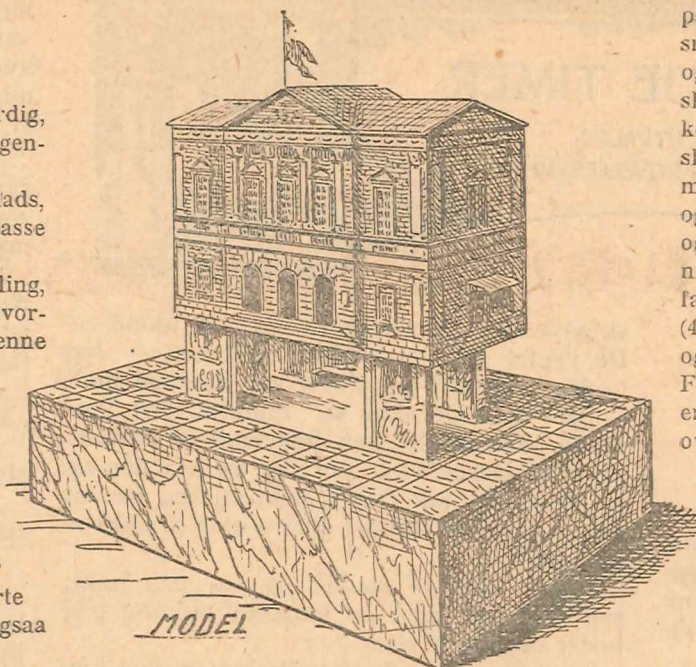
(Se side 32.)

Dette lille dukketeater er, naar det er færdig, meget pent og har desuten flere praktiske egen-skaper.

For det første optar det meget liten plads, idet det hele kan gjemmes i en flat cigarkasse – dekorationer, dukker og altsammen.

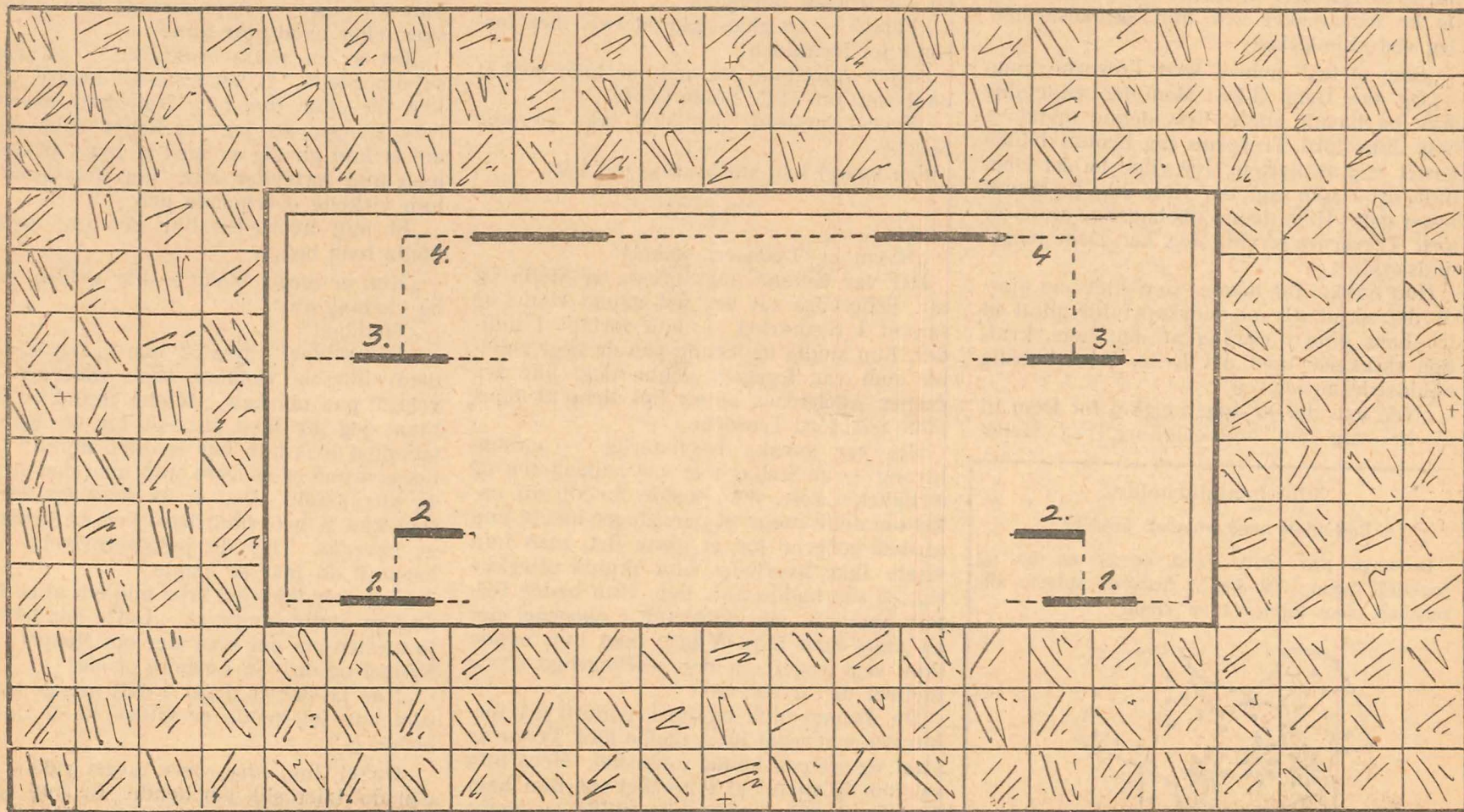
For det andet er det den hurtige sceneveksling, som fremkommer ved den praktiske maate hvor-paa baktepper og kulisser er forbundet. Denne forbindelse tillater at en sceneforandring foretas med et eneste grep, hvor-ved de ellers saa ubehagelige lange mel-lemakter ved dukkeforestillinger bortfal-der. En anden fordel ved denne sammen-klæbning, som er saaledes indrettet at dekorationerne allikevel ligger flatt ut like-som almindelig naar de ikke er i bruk, er den, at bakteppe og kulisser ikke blir borte for hverandre; har man den ene, har man ogsaa med det samme den anden.

En flat cigarkasse av de til 50 cigarer, anskaffes. Paa loket klæbes nedenstaaende grundplan

til teatret og siderne beklædes med papir, for eksempel marmorpapir. De 8 sorte, smaa streker paa grundplanen, merket 1, 2, 3 og 4, bores i hver end emed en syl, og derefter skjæres med en lommekniv saaledes, at der fremkommer 8 aapninger i cigarkasseloket, som nu skal være scenegulv. Hele baksiden av bladet, med proscenium, draperier, forteppe, dekoration og dukker, klæbes paa tynd karton, klippes ut og samles som vist paa modellen, idet prosceniet (1) og draperierne (2) klæbes sammen og fast til gulvet, mens kulisser (3) og bakteppe (4) ogsaa klæbes sammen, men til at sætte ned og ta op igjen av aapningerne i gulvet, altsaa løst. For at forteppet ikke skal falde tilbake naar det er „nede“, fastsyses en hegte til at gripe om overkanten av prosceniet, som modellen viser.

Dukkerne fastlimes til smaa papskiver, og til at føre dem fastgjøres et stykke staaaltraad paa baksiden av dem, som den lille model viser. Dette er det indvendige av teatret, selve scenen, men i et senere nummer kommer en teaterbygning til at sættes utenom, naar der ikke spilles paa scenen, og i næste uke kommer dekorationer og dukker til „Rødhætte“.

Komedien „Rødhætte“.

1. akt. (Gaten.)

Rødhættes mor har fulgt sin lille pike ut paa gaten for at vise hende vei. Hun skal nemlig gaa ut i skogen, hvor bedstemoren bor, og bringe hende en flaske styrkende vin og nogen hjemmebakke kaker. Bedstemoren er syk, og Rødhætte længter efter at komme ut for at se til hende; men moren paalægger hende at gaa forsigtig og bare at gaa hovedveien gjennom skogen, ikke ind i skogtykningen, hvor der bor en stor, graa ulv. Rødhætte lover sin mor at være en stor pike og at bære sig fornuftig ad. Hun glæder sig til at snakke med bedstemoren, og begir sig avsted.

Teppet ned.

2. akt. (I skogen.)

Rødhætte kommer syngende ind paa scenen. Saa staar hun stille og snakker med sig selv om, at det kunde være morsomt at bringe bedstemoren en liten bukett av skogbundens blomster. Det vil bedstemoren sikkert bli glad over, for hun holder saa meget av blomster. Lær naar Rødhætte har plukket dem; men i det samme staar den store, graa ulv foran hende. Rødhætte er en smild, liten pike og blir slet ikke ræd, men sier pent goddag til mester graaben. „Hvor skal du hen, Rødhætte?“ spør saa ulven, og hun svarer den straks igjen, at hun skal bort til sin syke bedstemor med vin og hjemmebakke kaker, og saa den lille bukett blomster,

som hun holder paa at plukke, og som bedstemoren sikkert vil bli rigtig glad over. Ulven spør nu Rødhætte om bedstemoren er ganske alene hjemme, hvortil hun svarer ja, og fortæller videre, at moren ikke hadde tid til selv at gaa, fordi hun hadde travelt med at sy, strikke og stoppe. Ulven slikker sig om munden og mumler ved sig selv, at bedstemoren skal bli et godt maaltid for den til at stille dens værste sult med, sier hurtig farvel til Rødhætte, den har jo ogsaa travelt, og springer ut. Rødhætte gaar derefter ogsaa glad og syngende bort.

Teppet ned.

3. akt. (I bedstemorens stue. Ulven ligger i bedstemorens seng.)

Den taler høit med sig selv, og fortæller at nu har den slukt bedstemoren, inen længter efter Rødhætte, for at sluke hende med. Hun skal smake godt. Den fortæller ogsaa, at den har tat bedstemorens kappe og natlinnet paa, for at Rødhætte, naar hun snart kommer, ikke skal bli ræd for den, men tro det er bedstemoren som ligger i sengen.

Det banker. Glædestraalende kommer Rødhætte ind, og sier hjertelig goddag, hilser fra moren og vil kysse sin bedstemor. Hun gaar bort til sengen, og ser da ulvens store øine. Hun spør da forbauset, hvorfor bedstemorens øine er saa store. Ulven svarer: „Det er for at jeg bedre kan se dig.“ Saa spør Rødhætte igjen, hvorfor bedstemorens ører er saa lange. Ulven svarer: „Det er for at jeg bedre kan høre dig.“ Atter

spør Rødhætte hvorfor bedstemorens mund er saa stor, og ulven svarer: „Det er for at jeg bedre kan spise dig.“ Den reiser sig op i sengen, og teppet gaar hurtig ned.

4. akt. (Gaten.)

Rødhættes mor staar paa gaten og ser efter sin lille pike. Hun skulde jo ha været tilbake for længe siden. Bare der ikke er hændt hende noget. Hun skulde ikke ha latt Rødhætte gaa alene gjennom skogen. Hun savner sin lille datter og er meget urolig for hende.

Da ser hun der kommer nogen gaende henover veien, og litt efter kommer Rødhætte med sin bedstemor og jægeren ind paa scenen.

Moren blir glad, men spør forbauset hvorfor de kommer alle tre. Da fortæller jægeren det hele: først at han saa ulven luske omkring bedstemorens hus, og saa at Rødhætte gik derind. Han ante da uraad og gik selv ind i bedstemorens stue, og da han her ser ulven ligge snorkende i sengen forstod han hvad der hadde foregaaet og var ikke længe om igjen at befri bedstemoren og Rødhætte. For sikkerhets skyld hadde han nu fulgt dem begge hit til moren.

Hun blir meget glad og takker hjertelig jægeren fordi han har git hende begge hendes kjære tilbake, men nu skal de alle gaa ind i hendes stue og faa et glas vin og nogen kaker ovenpaa dette eventyr.

Teppet falder.

H. C. M.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Bare en ung pikes kjærlighet.

(Autorisert oversættelse efter engelsk.)

(Fortsat.)

„Men jeg sier 'jo!'“ utbrøt lord Trevorne, idet hans øine lynte. „Skal da enhver klodrian ha lov til at ride ned den som han møter paa sin vei? Bed om forladelse, eller —“

„Miss Etheredge,“ sa Jasper etter en pinlig pause. „De tviler vist ikke paa, at jeg i høi grad beklager at denne ubehagelige scene er foraarsaket ved min skjødesløshet. Jeg red skjødesløst —“

„Som et fæ,“ avbrøt lord Trevorne ham.

„Og saa Dem ikke. Men der vilde dog ikke ha hendt noget, hvis denne mand — hvis ikke lord Trevorne saa brutalt hadde kastet mig av hesten. Jeg vilde ha set Dem itide, og — som sagt, der vilde ikke ha hendt noget galt. Hele denne ubehagelige scene er lord Trevornes skyld. Jeg ber Dem meget undskylde.“

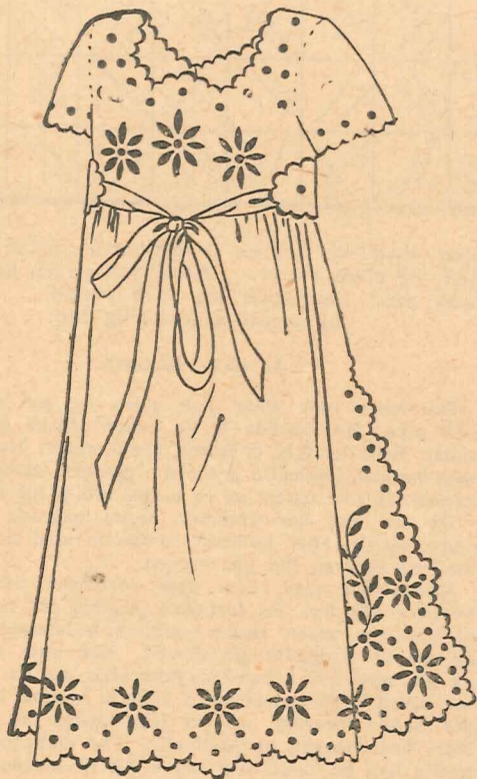
Han bukket for hende, men idet han gjorde det, skjøt der et ondskapsfuldt glimt ut fra hans øine i retning av den høie, kraftige skikkelse med det hvite, lidenskabelig ophidsede ansigt.

„Nei, nei; der er ingen grund for Dem til at be mig om undskyldning,“ sa Stella

3die haandarbeide.

Bærekjole med engelsk broderi.

Broderes paa hvitt lerret og er en let og praktisk facon. Til beltet fastsyses kulørte silkebaand, som knytes i en sløife.

Materiale: Paategnet lerret, garn, silkebaand, pris kr. 5.25 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Nedre Voldgate 5, Kr.ania.

Bestillingsseddel findes i Raadgiveren side 3.

skjælvende. „Det var jo bare et uheld — De ventet ikke at træffe nogen her. — Jeg — jeg — aa gid jeg aldrig var kommet hit.“

„Det maa De ikke si,“ mumlet lord Trevorne. Saa tilføiet han henvendt til Jasper: „Her er Deres hest, sir; stig op paa den og rid hjem og tak Deres gode stjerne for, at denne dame er sluppet derfra uten brækkede lemmer.“

Jasper stod et øieblik og saa paa ham; saa steg han med en langsom bøining paa hodet op paa hesten.

Lord Trevorne, hvis heftighet nu var forsvundet, stod rolig og ubevægelig i et par sekunder; saa løftet han paa sin hat med en litt ironisk høflighet.

„Farvel — og glem ikke at ride mer forsigtig for fremtiden!“

Jasper Adelstone saa ned paa ham med et ondt smil om sine tynde læber.

„Farvel, mylord. Jeg skal ikke glemme noget.“

Saa sporet han sin hest og red bort.

IX.

„Hvem er 'Leonore', onkel?“

Det var samme dags aften, og Stella og mr. Etheredge sat ved det aapne vindu og saa ut i tusmørket — han fortapt i minder, hun stadig tænkende paa de begivenheter som var foregaaet denne dag, like fra Jasper Adelstones besøk hos dem til hans møte med lord Trevorne.

Det var ganske besynderlig — næsten utrolig — at Stella, som var aapenheten og ærligheten selv, ikke hadde fortalt sin onkel om dette møte; et par ganger hadde hun aapnet læberne for at gjøre det, men hun visste ikke hvorledes hun skulde uttrykke sig, og saa hadde hun tiet. Hun hadde fortalt ham om sin spasertur i skogene, om sit møte med lady Lilian; men hun hadde ikke sagt noget om den ubehagelige scene mellem de to herrer.

Da Jasper blek og med undertrykt forbitrelse var redet bort, hadde lord Trevorne staat og set paa hende i taushet. Mens hun sat her og stirret ut i mørket saa hun ham for sig — hans vakre øine fulde av anger og ydmyghet, hans skarpt skaarne mund skalv av bevægelse. „Vil De tilgi mig?“ hadde han endelig sagt — ikke andet. Uten et eneste ord mer hadde han villet hjelpe hende ut i baaten, men Stella hadde avslaaet hans hjelp. Saa hadde han rodd hende over til hendes onkel, og uten at si et ord, men med det samme angerfulde blik i sine veltalende øine, hadde han løftet sin hat da han forlot hende, og saa var han gaat hjem til The Hall, til sin søster, Lilian og Leonore.

Like siden hun hadde hørt lady Lilian nævne dette navn med sin bløte stemme hadde det lydt for hendes ører. Der var et underlig trylleri i klangen av det — hun følte sig halvt fortryllet, halvt ærgerlig, halvt ængstelig. Og mens hun støttet hodet i sin haand og med sine mørke øine betraktet stjerneerne, der glimtet saa klart oppe paa aftenhimlen, kom hun med dette spørmaal til sin onkel: „Hvem er Leonore?“

Mr. Etheredge rørte sig i sin stol og saa aandsfraværende paa hende.

„Leonore? Leonore? Det vet jeg ikke, Stella, men navnet lyder dog kjendt. Hvor har du hørt det? Hvorfor skal netop jeg vite hvem det er? Du kunde likesaa godt spørre mig hvem Louise, Julie, Anna Marie osv. er —“

„Jeg hørte det navn idagmorges, onkel,“ svarte Stella. „Da lady Lilian kjørte bort, ropte hun til sin bror: 'Leonore er kommet!'“

„Aa —“ mumlet han — „nu vet jeg det. Naa, saa hun er kommet? Hvem Leonore er? Det er vist ingen anden kvinde i England som behøver at spørre om det, Stella.“

„Jasaa?“ Stella saa forbauset paa ham.

„Men hvorfor? Er hun saa berømt?“

„Ja, netop — hun er berømt. Hun er en stor skjønhet.“

„Aa — er det alt? Det er der da ingen for-tjeneste ved,“ sa Stella skuffet.

Han saa litt forbløffet paa hende.

„Naa, jeg uttrykte mig kanskje ikke tydelig nok. Leonore er mer end en skjønhet — hun er en tryllerinde —“

„Det høres litt bedre ut,“ sa Stella. „Det interesserer mig. Men hvem og hvad fortryller hun? Tæmmer hun slanger, spiller hun for dem — hypnotiserer hun mennesker, eller hvad gjør hun?“

„Du er en riktig ordkløver — en rigtig skjelm, Stella,“ sa hendes onkel leende. „Det har du efter din far. Nei, hun tæmmer ikke slanger, og jeg vet heller ikke noget om at hun gir sig av med at hypnotisere — men hun fortryller alle. For det første er hun virkelig overmaade pen —“

„Si mig hvorledes hun ser ut,“ avbrøt Stella ham lavt.

„Hun er meget blond — har gyldent haar og violblaa øine.“

„Violblaa!“

„Ja violblaa!“ gjentok han. „Jeg har set dem likesaa violblaa som violerne, der vokser paa marken. Hendes mund er ikke liten; jeg gir ikke en døit for en kvindes skjønhet hvis hun har en liten mund! Leonores mund er snarere stor, men den er pen og uttrykksfuld. Den er av denslags munde som kan si hele bind bare ved en krusning av læberne. Tror du jeg overdriver? Vent bare til du faar se hende.“

„Jeg tror ikke jeg bryr mig om at se hende,“ sa Stella langsomt. „Dette minder mig jo næsten om det man sier om Neapel: „Se Neapel og dø! Se Leonore og dø!“

„Naa ja, der er noget i det; mange mænd som har set hende er villige til at dø for hende —“

„Onkel, hun maa være meget vakker, siden du taler slik om hende. Er hun ogsaa bedaarende?“

„Ja, hun er bedaarende og meget talentfuld. Med et ord, Stella — Leonore er typen paa den høieste civilisation, paa nutidens forfinede, overkultiverede smak, der fordrer mer end skjønhet og ikke er tilfreds med begavelse; hun rider godt og frygtløst, hun spiller og synger bedre end halvparten av de mennesker som synger paa konserter; man har sagt mig, at ingen kvinde i London danser med mer ynde, og hun skal ogsaa være fuldkommen i al slags sport —“

„Hun maa være et rent vidunder, onkel,“ sa Stella etter en pause. „Alle hendes kvindelige bekjendte maa jo hade hende.“

„Det tror jeg ikke. Jeg har aldrig kjendt en kvinde, som er mer avholdt av sit kjønn.“

„Hvor stolt hendes mand maa være av hende!“ mumlet Stella.

„Hendes mand? Hun er ikke gift.“

„Ikke gift? Er et saadant vidunder ikke gift? Da maa de være rædde for hende, onkel.“

„Naa ja — kanskje nogen av dem er det,“

indrømmet han smilende. „Nei, hun er ikke gift. Leonore kunde naturligvis ha været gift for længe siden; hun har hat mange friere, og mange av dem har været udmerkede, fremragende mænd. Hun kunde ha været hertuginde hvis hun hadde villet.“

„Hvorfor vilde hun ikke?“ spurte Stella. „En saadan kvinde burde i det mindste være hertuginde. Hun kan jo efter din beskrivelse, onkel, ikke nøie sig med mindre.“

„Det vet jeg ikke,“ sa han likegyldig. „Og der er vist ingen som vet hvorfor hun endnu ikke er gift. Kanske hun ikke kjender sig selv.“

Stella tidde et øieblik, mens hendes fantasi arbeidet livlig.

„Er hun rik eller ubemidlet, onkel?“

„Jeg vet ikke. Jeg tror hun er rik,“ svarte han.

„Hvad er hendes efternavn — og hvor gammel er hun?“

„Hun heter Beauminster — lady Leonore Beauminster, og hun maa være omkring tre og tyve aar.“

„Og denne vidunderlige skabning opholder sig paa The Hall — indenfor vor synskreds,“ mumlet Stella. „Si mig, onkel, holder de hende indelukket i et glasskap og viser hende frem som en kuriositet? Det burde de virkelig gjøre.“

„Hvad er det, Voltaire sier, Stella?“ sa han leende, idet han strøk hende over haa-
„Hvis du vil ha en kvinde til at hade en anden, saa skal du bare rose hende for den første —“

Stella blev ildrød, men hun lo litt haanlig.

„Hade! Jeg hader hende virkelig ikke, onkel — jeg beundrer hende. Jeg vilde gjerne se hende, røre ved hende — selv føle hendes underlige fortryllelse, som du har skildret for mig. Hvor bor hun? Jeg er meget nysgjerrig efter efter at vite alt om hende.“

Etheredge røkte i taushet nogen øieblikke, saa sa han:

„Hvor hun bor? Det vet jeg ikke rigtig. Hun er alle steder. I sæsonen er hun i London, paa andre aarstider besøker hun forskjellige badesteder. Der findes ikke et hus i landet, hvori hun ikke vilde bli motat som en prinsesse. Det er næsten merkelig at hun kommer hit nu; sæsonen er jo begyndt og de fleste gjester har forlatt The Hall, nogen av dem for at indta sine pladser i parlamentet. Derfor er det virkelig besynderlig at hun er kommet hit netop paa denne tid.“

Stella rødmet, mens en følelse av ærgrelse steg op i hende — hun visste neppe selv hvorfor.

„Jeg skulde da mene at alle og enhver maatte være glad over at komme til Wyndward Hall paa hvilkensomhelst tid av aaret — endog lady Leonore Beauminster,“ sa hun med dæmpet stemme.

„Wyndward Hall er et pent sted,“ sa han langsomt, „men lady Leonore er vant til paladser. Der er ikke en balsal i Londons fine cirkler, hvori hendes fravær ikke vilde bli bemerket. Det er virkelig merkelig. Kanske lady Wyndward har sine særlige grunde. Leicester er jo der, og —“

„Leicester?“ gjentok Stella automatisk. ordet hadde sluppet over hendes læber før hun hadde kunnet hindre det, og der la sig en purpurrødme over hendes ansigt. — „Mener du lord Trevorne?“

„Ja,“ svarte han. „Der er intet som vilde glæde hans mor mer end at se ham gift — og man kan ikke tænke sig et mer passende parti for ham end lady Leonore. Ja, dette maa være grunden. Naa, det vilde være fornuftig av ham; og hvad hende angaar — saa er utsigten til at bli grevinde av

Wyndward jo ikke at foragte — skjønt hun jo har avslaaet endnu bedre partier. Undres om hun vil falde i fælden — hvis det virkelig er en fælde?“

Stella sat taus med tilbakebøiet hode, og med sine øine fæstet paa stjerneerne. Hvad vedkom det hende — en fattig kunstmalers niece — hvem lord Trevorne, den tilkommende greve av Wyndward, giftet sig med? Absolut ikke. Hvor dog nogen kvinder var lykkelige og foretrukne! Her var for eksempel denne unge dame paa tre og tyve aar, berømt for sin skjønnhet, fornem, rik og behandlet som en dronning i den store verden, og dog var ikke guderne tilfreds, men vilde ovenikjøpet gi hende Leicester Wyndward til mand! Naturligvis var det umulig, at han kunde motstaa hende, hvis hun vilde vinde ham. Hadde ikke netop hendes onkel sagt at hun kunde fortrylle alle? Hadde hun ikke endog fortryllet ham — drømmeren, kunstneren, denne mand som hadde set saa meget og kjendte verden saa godt?

I nogen minutter sat hun hensunken i drømme, men endelig kom hun til den slutning, at det slet ikke var nogen passende beskæftigelse for hende at tænke saa meget paa Leicester Trevorne. Saa reiste hun sig, gik bort til orgelet og begyndte at spille.

Pludselig blev døren aapnet og en strøm av lys fra den lampe, mrs. Penfold holdt i haanden, faldt ind i værelset.

„Er De her, miss Stella? Ja, ja, der er De jo. Jeg trodde det var mr. Etheredge som spilte. Her er en billet til Dem.“

„En billet — til mig?“ utbrøt Stella, og dreiet sig forbauset om paa stolen.

„Ja, miss, og der skal være svar.“

Nølende tok Stella billetten. Utenpaa-skriften — miss Stella Etheredge — var skrevet med en fin, vakker damehaand. Stella vendte og dreiet konvolutten og stirret forbauset da hun opdaget vaabenet som var stemplet paa den. Hun visste at det var det Wyndwardske vaaben. Et øieblik beholdt hun billetten i haanden uten at aapne den, men saa rev hun op konvolutten og læste:

„Kjære miss Etheredge!

Vil De indfri det løfte De gav mig i eftermiddag og komme op og besøke mig? Vil De ogsaa be mr. Etheredge om sammen med Dem at spise middag hos os klokken otte imorgen? Jeg selv spiser altid alene paa mit værelse; men De vil kanskje se op til mig efter middagen. Denne gang maa mr. Etheredge endelig ikke avslaa vor indbydelse, saaledes som han pleier at gjøre, men overtal ham til at følge med Dem hitop for min skyld.

Med venlig hilsen Deres

Lilian Wyndward.“

Stella læste billetten om igjen og om igjen, som om hun ikke kunde tro sine egne øine. Lady Lilians flygtige ytring om eftermiddagen hadde hun næsten glemt — og nu kom der direkte indbydelse til Wyndward Hall — til middag.

„Naa, miss?“ sa mrs. Penfold.

„Jeg skal straks gi Dem svar,“ sa Stella. Saa gik hun bort til sin onkel og stilte sig ved siden av ham med brevet i haanden. „Onkel, jeg har faat brev fra lady Lilian med indbydelse til os begge til middag imorgen paa The Hall.“

„Til middag? Imorgen? Naa — hm — ja, du vil naturligvis gjerne gaa ditop. Det er vel bedst du sier ja. Det var meget venlig av dem. Og saa faar du dit ønske opfyldt med det samme, Stella — næsten akkurat efterat du har uttalt det — du faar se vidunderet, lady Leonore.“

Hun for let sammen og blev blek.

„Jeg — jeg bryr mig ikke om at gaa dit og jeg har desuten ingen kjole at ta paa mig —“

„Du finder nok noget at ta paa dig før klokken blir halv otte imorgen,“ sa han smilende, „ellers vilde min tro paa mrs. Penfolds dygtighet og snarraadighet bli rökket. Ta du bare imot indbydelsen, min kjære.“

Hun gik langsomt bort til bordet og skrev et par linjer.

„Kjære lady Lilian!

Det vil være os en stor glæde at komme til middag til Dem imorgen.

Med venlig hilsen Deres

Stella Etheredge.“

Saa ringte hun, og da hun hadde git mrs. Penfold billetten sa hun:

„Jeg skal i middag paa Wyndward Hall imorgen, men jeg har ikke noget at ta paa mig.“

Mrs. Penfold løftet op sine hender paa den for hende karakteristiske maate.

„Til middag paa The Hall imorgen, miss? Aa, hvad skal vi gjøre!“ Saa kastet hun et blik paa lænestolen og bad Stella gaa med sig ut av værelset. „Kom med op og la os se hvad vi kan gjøre. Til The Hall! Nu har jeg aldrig hørt paa make!“

Stella sat paa en stol og saa smilende paa hende, mens hendes garderobe blev gjen-nemset. Skjønt hun hadde mange pene kjoler til almindelige leiligheter, var det ingen som mrs. Penfold fandt god nok til noget saa fint som en middag paa The Hall. Endelig, efterat hun med en hoderysten hadde lagt fra sig den ene kjole efter den anden, opdaget hun en cremefarvet silkekjole.

„Den er da meget pen,“ sa Stella.

„Men det er jo bare japansk silke!“ utbrøt mrs. Penfold.

„Den kan vist gaa an,“ sa Stella. „Det er pene kniplinger, ikke sandt?“

„Kniplinger?“ gjentok mrs. Penfold tankefuldt; saa opklartes hendes ansigt. „Vent et minut,“ sa hun. Saa la hun fra sig kjolen og skyndte sig ut av værelset, men kom straks efter tilbake med en liten æske. „Miss Stella, jeg kom til at tænke paa at jeg hadde nogen kniplinger. Min mor har laget dem — jeg vet ikke om de er gode —“

Mens hun snakket aapnet hun æsken, og tok nogen fine kniplinger op av den.

Stella sprang op med et beundrende utrop.

„Hvor nydelige — det er jo point-lace —“

„Naa, er det det — ja, det vet jeg ikke. Er de pene?“

„Pen!“ utbrøt Stella. „De er vakre, be-daarende, himmelske. Faar jeg laane dem?“

„Nei, jeg vil forære Dem dem, hvis De da vil ha dem, miss Stella,“ sa den snilde kone med et stolt smil.

„Nei, nei, ikke for alt i verden, men jeg vil gjerne laane dem, hvis jeg faar lov,“ svarte Stella og la dem om sin hals. „Aa, hvor vakre de er. De kan faa den simpleste kjole til at bli pen og elegant. Jeg skal nok være forsiktig med dem — det skal jeg.“

„Prat, miss Stella! Det var da godt jeg kom til at tænke paa dem. Nu mangler De hansker — la mig se — her er et par cremefarvede — de passer jo til kjolen. Saa, nu kan De godt gaa ned; jeg skal nok ordne sakerne og sy paa kniplingerne. Op til The Hall! Hvor det glæder mig, miss Stella.“

„Gjør det virkelig?“ sa Stella lavt, idet hun gik nedover trappen. „Jeg vet ikke om jeg er glad eller bedrøvet.“

X.

Det store ur paa The Hall slog halv otte, og vinden bar lyden henover dalen. Mr. Etheredge stod i døren, klædt i selskaps-

dragt, der gammeldags og slitt som den var, dog fik ham til at se mer distingvert ut end nogensinde. Vognen ventet utenfor døren, og han saa paa sit ur og begyndte at gaa henimot trappen, da der viste sig et lys-skjær over hans hode og han hørte lyden av lette skridt. I næste sekund syntes han at se et aandesyn, som svævet imot ham.

Stella hadde paa sig den cremefarvede silkekjole; de vakre kniplinger var drapert rundt hendes slanke, nydelige hals, og i haaret sal der en rød rose; men det var især det yndige ansigt der tiltrak sig kunstnerens opmerksomhet.

„Hvad har du gjort med dig selv, barn?“ utbrød han og stirret beundrende paa hende.

„Ja — er hun ikke pen?“ utbrød mrs. Penfold begeistret. „Men nu maa dere kjøre, sir, ellers kommer dere forsent,“ tilføiet den brave kone.

De steg op i vognen, og nu rullet den bortover den korte vei over broen og opover den lange allé til hovedindkjørselen.

The Hall laa saa stor, mægtig og ærefrygtindgydende foran dem, at Stellas mod sank; men hun tok sig sammen da to høie tjenere kom nedover den brede trap for at aapne vogndøren. De skulde ikke se at hun var ræd. Ræd — ja, det var netop det hun var da hun kom ind i hallen. Der stod flere andre tjenere med høitidelige ansigter, og en pike, klædt i sort og med hvit kappe paa hodet, kom bort til Stella og spurte med en næsten ærbødig hvisken om hun vilde gaa ovenpaa; men Stella rystet bare paa hodet, og saa tok piken hendes kaape og sjal.

Hendes onkel rakte hende sin arm; hun la sin haand i den, og to tjenere trak portieren til dagligstuekorridoren tilside, mens en tredje trak den portiere tilside, som adskilte korridoren fra dagligstuen, og meldte: „Mr. og miss Etheredge!“

Lady Wyndward kom straks imot dem for at by dem velkommen. Om hun blev forbauset over Stellas skjønhed og ynde, kunde man ikke se av hendes væsen og optræden.

„Hvorledes har De det, mr. Etheredge? Det var pent av Dem at komme. Jeg vet jo hvilken stor ære det er, og jeg er Dem taknemlig for det. Det er vel Deres niece? Hvorledes har De det, miss Etheredge? Det glæder mig at se Dem.“

Da Stella hadde vekslet haandtryk med lady Wyndward vendte hendes mod tilbake, og hun løftet sine øine op til det vakre, alvorlige ansigt, men hun ante slet ikke at grevinden var fuld av beundring over hendes skjønhed.

„Vi er bare nogen faa,“ vedblev grevinden. „Næsten alle vore venner har forlatt os. Vi skulde selv ha været i byen nu, men lord Wyndward har saa mange forretninger.“

Mens hun talte, nærmet greven sig dem, og Stella saa en høi, tynd mand bukke for hende.

„Velkommen, mr. Etheredge — endelig er det lyktes os at faa Dem ut av Deres eremit-hule! Glæder mig at se Dem, miss Etheredge. Jeg haaber De ikke har frosset paa turen hit.“

Stella smilte; nu forstod hun hvorfor der var saa mange tepper og portierer her.

Greven trak kunstneren tilside og grevinden la sin haand paa Stellas arm, for at føre hende bort til lady Longforth.

„Det er mr. Etheredges niece,“ sa hun, og til Stella: „Det er lady Longforth.“

Stella saa et par skarpe, kloke, graa øine bli fæstet paa sig.

„Det glæder mig at lære Dem at kjende, min kjære,“ sa den gamle dame. „Kom hit og sæt Dem ved siden av mig og fortæl mig om Deres onkel; han er en vidunderlig, men slem mand. Han vil absolut skjule sig i en

avsides krok istedetfor at optræ i verden og bli berømt, hvilket han burde være. Men siden De nu er kommet til ham, kan De kanske faa overtalt ham til at forlate sit eksil.“

„Mener De hans hus? Jeg tror ikke noget menneske kunde faa overtalt ham til at forlate det. Og hvorfor skulde han ogsaa? Han er saa lykkelig der.“

Stella følte sig slet ikke ræd her hos den hyggelige, gamle dame, og talte frimodig og likefrem med hende, indtil en stemme i samme øieblik som klokken slog otte, sa bak hende:

„Der er servert, mylady.“

Ingen tok imidlertid notis av det, og grevinden viste hverken ved blik eller mine at hun hadde hørt det. Pludselig blev portieren i den anden ende av værelset revet tilside, og en høi skikkelse kom ind. Det var Leycester. Han gik tversover gulvet, bort til Stella, og rakte hende sin haand.

„Er De virkelig kommet?“ sa han. „Jeg var ræd for at De ikke skulde komme. Det var meget venlig av mr. Etheredge.“

Taus rakte Stella ham sin haand. Hun visste at den gamle dames skarpe, graa øine hvilte paa hendes ansigt. Leycester syntes ogsaa at besinde sig, for han tilføiet i en roligere, mer konventionel tone:

„Jeg kommer litt sent — det er en av mine gamle feil.“

„Det er det,“ sa den gamle grevinde. „Men kom nu og sæt Dem ned et øieblik, hvis De kan.“

„Har dere ikke ventet paa mig?“ spurte han og saa paa sit ur.

Lady Longforth rystet paa hodet.

„Nei; vi venter paa Leonore.“

Mens hun talte gled portiererne tilside, og en skikkelse kom tilsyne.

Omrandet av de purpurrøde, tunge gardiner stod en ung dame av vidunderlig skjønhed, med gyldent haar og violblaa øine. Stella kjendte hende straks efter sin onkels beskrivelse; men det var ikke bare hendes store skjønhed, der betok og forbauset hende, det var noget andet og mer. Det var det grænseløse, ubeskrivelige frylteri som omgav hende; det var den vidunderlige ynde der laa over hele hendes skikkelse, over alle hendes bevægelser. Hun stod et øieblik med et smil paa læberne og saa sig omkring, saa gik hun langsomt bort til lady Wyndward og bøide sit hode ned til grevinden.

Stella kunde ikke høre hvad hun sa, men av den maate hvorpaa grevinden smilte til hende, kunde Stella forstaa at hun gjorde undskyldning fordi hun kom saa sent.

Stella sat og iagttok lady Leonore, og pludselig opdaget hun at de violblaa øine var fæstet paa hende. Hun saa de vakre læber bevæge sig og at greven svarte; derpaa saa hun dem gaa over gulvet sammen. Til hendes store forbauselse kom de bort til hende og stanset foran hende.

„Miss Etheredge,“ sa greven, „tillat mig at forestille lady Leonore Beauminster for Dem.“

Stella saa op og møtte de violblaa øine. Et øieblik var hun tilmode som om hun ikke kunde røre sig; saa rakte hun med en kraftanstrengelse sin haand ut, og de to kvinder stod og saa paa hverandre, mens lord Trevorne stod ved siden av dem med sit karakteristiske smil paa sit ansigt.

XI.

Da Stella saa op paa Leonore, følte hun for første gang at hendes egen kjole, hvor pen den end var, bare var av billig silketøi. Hun hadde slet ikke tænkt paa det før, men i denne utsøkt elegant klædte dames nærhet følte hun det. I de faa minutter, hvori hun før middagen snakket med lady

Leonore, følte hun ogsaa at hun var hende underlegen i intelligens, i holdning, i væsen, i alt. Hun følte sig meget lettet da selskapet begyndte at begi sig ind i spisestuen. Skjønt middagen forekom Stella endeløs med alle de utallige retter, moret det hende dog paa en viss maate at iagttatte de tilstedeværende og høre paa deres samtale. Hun følte sig meget rolig ved siden av lord Grayford.

Da Stella efter middagen hadde fulgt med de andre damer ind i dagligstuen, fik hun en liten, hyggelig passiar med Leycesters mor og lady Longforth, men hun følte instinkt-mæssig at lady Leonore undgik hende. Snart kom alle herrerne ind for at drikke kaffe, og etter et par minutters samtale med lady Leonore og de andre gjester kom Leycester bort til Stella og sa:

„Miss Etheredge, hvis De ikke har noget imot det, vil jeg gjerne følge Dem op til min søster nu.“

„Aa ja, det vil jeg gjerne,“ svarte hun og reiste sig.

Leycester fulgte hende til døren til Lilians værelse og forlot hende saa.

Lady Lilian laa paa sin sofa ved vinduet; hun reiste sig halvt op og rakte ut sin haand.

„Hvor pent det er av Dem at komme!“ sa hun ivrig. „Synes De ikke det er meget egenkjærlig av mig at ta Dem bort fra selskapet?“ tilføiet hun, mens hun fremdeles holdt Stellas haand mellem sine hvite, kolde fingre.

„Aa nei, nei,“ svarte Stella. „Jeg er saa glad over at komme hitop til Dem. Jeg vilde gjerne ha kommet før, men jeg visste ikke om jeg fik lov — men saa kom Deres bror og tilbød at følge mig hitop.“

„Jeg har ventet paa Dem, men jeg vilde ikke sende bud efter Dem,“ sa lady Lilian. „Har De moret Dem godt?“

Stella sank ned i en lav stol ved siden av sofaen og saa smilende op i det yndige ansigt, idet hun sa:

„Ja, jeg har hat en vidunderlig aften.“

Lady Lilian saa spørrende paa hende.

„Vidunderlig!“ gjentok Stella paa sin likefremme maate. „Jeg har jo aldrig før været paa et saadant sted, alt forekommer mig saa storslaaet og vakkert — næsten mer storslaaet end vakkert — jeg kan neppe tro det er virkelig.“

„Ak jo, det er virkelig — altfor virkelig,“ utbrød lady Lilian med et smil og et svakt suk. „De synes vist vi har det deilig her, og jeg — vet De hvad jeg tænker?“

Stella rystet paa hodet.

„Naar jeg ser paa Deres lille hus, saa tænker jeg, at der maatte det være deilig at bo!“

„I onkels lille hus!“ utbrød Stella. „Naa ja, det er pent og hyggelig — men her er det jo prægtig — vidunderlig!“

„Det er fordi De ikke er vant til det,“ sa lady Lilian. „Ak, tro mig, De vilde snart bli kjed av det. Men si mig nu, hvad De synes om vore gjester! Jeg vilde gjerne at De skulde synes godt om lady Leonore Beauminster — er hun ikke bedaarende?“

„Jo,“ svarte Stella, „hun ligner en dronning — men hun er penere end de fleste dronninger har været.“

„Det glæder mig meget at De beundrer hende,“ sa Lilian. Hun tidde et øieblik, mens hendes hvite haand hvilte let paa det mørkhaarede hode ved siden av hende. „Skal jeg fortælle Dem en hemmelighet?“

„Ja, jeg lover Dem at bevare den,“ svarte Stella smilende.

„De sier det saa besynderlig — saa alvorlig. Ja, jeg tror De vilde bevare en hemmelighet indtil døden. Men det er ikke en slik hemmelighet — det er bare det, at vi haaber at Leonore skal bli min søster.“

Stella for ikke sammen og tok ikke

sine øine fra det bleke, yndige ansigt; men der kom noget i hendes øine som hverken var forbauselse eller smerte, men et underligt, ubeskrivelig uttryk, som om hun holdt pusten tilbage i bestræbelse for at undertrykke ethvert spor paa følelse.

„Mener De at lord Trevorne vil gifte sig med hende?“ spurte hun fast og tydelig.

„Ja, det mener jeg,“ svarte lady Lilian.

„Vil ikke det være glædelig?“

„For lord Trevorne?“ spurte Stella med et sørgmodig smil.

„De er da en besynderlig pike,“ sa lady Lilian og klappede Stellas haar mens hun talte. „Hvad skal jeg svare til det? Naa ja — naturligvis. Men ogsaa for Leonore,“ tilføjet hun med stolthed.

„Javist, ogsaa for lady Leonore,“ sa Stella.

„Vi længter allesammen saa meget efter, at Leycester skal gifte sig,“ vedblev Lilian med et smil. „De sier at han er letsindig, saa ubehersket — eller hvad det er de kalder det. Aa, De skulde se ham slik som jeg ser ham. Synes De han er letsindig og ubehersket?“

Stella blev blek. Spændingen var saa voldsom — hendes hjerte banket med dumpe, vilde slag. Den blide pike ante ikke hvor hun pinte hende med disse spørsmål.

„Jeg?“ mumlet hun. „Det vet jeg ikke. Jeg kan ikke si noget om det. Hvorledes skulde jeg det? Jeg kjender jo knapt Deres bror.“

„Ak ja, det glemte jeg,“ sa lady Lilian. „Det forekommer mig som om jeg har kjendt Dem hele mit liv, og saa har vi bare snakket sammen i nogen faa minutter! Hvad kan det komme av? Er De i besiddelse av en særlig tryllemagt, Stella? Saaledes heter De, ikke sandt? Det er et pent navn; er De vond paa mig fordi jeg kaldte Dem ved fornavn?“

„Vond? Nei, nei!“ utbrød Stella, idet hun løftet sin varme, faste haand og la den paa den lille, hvite haand som laa paa hendes haar. „Nei, jeg vil gjerne at De skal kalde mig saaledes.“

„Vil De kalde mig Lilian?“

„Ja gjerne, hvis De ønsker det,“ svarte Stella.

„Vi skal nok bli gode venner. Hvis jeg nu ber Dem om en tjeneste — vil De saa opfylde min bøn?“

„Jeg vil gjøre alt for Dem,“ sa Stella og saa op paa hende.

„Vil De spille litt for mig? Jeg vet De kan spille og synge — det har jeg læst i Deres øine.“

„Men hvis jeg nu sier at jeg ikke kan det?“ sa Stella med en svak latter.

„Det kan De ikke si. Jeg tar aldrig feil. Leycester sier at jeg er en ren troldkvinde i slike ting.“

„Nuvel, jeg skal forsøke,“ mumlet Stella.

Hun gik bort til det lille piano, aapnet det og begyndte at spille en sonate av Schubert. Derefter sang hun Gounods „Ave Maria“, og de var begge saa fordypet i musikken, at de ikke hadde hørt lord Trevorne komme sagte ind i værelset.

Ubevisst om hans nærvær sang Stella sangen tilende, indtil den sidste langtrukne, vemodige tone døde hen; saa vendte hun sig om og saa lord Trevorne. Hun rørte sig ikke — hun blev blek, mens hendes øine hvilte i hans.

Med en kraftanstrengelse brød lord Trevorne fortryllesen. Men han talte ikke straks til Stella; han vendte sig til Lilian.

„Jeg har tat noget med til dig,“ sa han lavt og holdt mr. Etheredges skisse op foran hende.

„Er den til mig?“ utbrød Lilian med et glædesskrik. „Aa, Leycester, hvor pen den er. Jeg vet hvem der har malt den — det er Deres onkel, Stella! Ja det kan jeg se —“

„Du har ret,“ sa Leycester leende. Saa gik han bort til Stella.

„Hvorledes kan jeg takke Dem?“ sa han med lav stemme. „Hvor pent De synger! Vil De ikke synge litt til?“

„Nei,“ svarte Stella, saa reiste hun sig og gik tilbake til sin plads.

„Er det ikke pent?“ utbrød lady Lilian hviskende. „Jeg er blit overøst med gode ting iaften — først Deres sang og saa dette maleri. Hvor deilig begge dele er! Hvor har De lært at synge slik?“

„Denslags ting kan ikke læres!“ sa Leycester.

Lilian saa paa ham; han var endnu blek og hans øine brændte av undertrykt bevægelse.

„Gaa ned og tak mr. Etheredge,“ sa hun.

„Om litt,“ svarte han, og la sin haand paa hendes arm — „om litt — la mig bare faa hvile litt her. Det er som paradiset efter —“ han stanset.

„Du skal ikke hvile,“ sa hun. „Gaa bort og syng litt, Ley.“ Da Stella saa op tilføjet hun smilende: „Visste De ikke at han kan synge? Men han er slem og doven. Han kan baade spille og synge alt naar han vil, men han vil aldrig øve sig. Vil du synge nu?“

Han stod og saa paa Stella, og likesom drevet av en usynlig magt løftet hun øinene og saa paa ham.

„Vil De ikke synge litt?“ spurte hun med lav stemme.

Som om han hadde ventet paa hendes bøn, bøide han sit hode og gik bort til pianoet. Hans fingre løp henover tangentene et par sekunder, saa sa han uten at vende hodet:

„Har De set disse blomster?“

Stella vilde helst ha blit sittende; men hans stemme drog hende med magnetisk magt; hun reiste sig og gik bort til pianoet.

„Bli staaende,“ mumlet han og saa op paa hende.

Hun betænkte sig et øieblik, saa blev hun staaende med nedslagne øine, men følte dog hans skarpe øine hvile paa sig. Han berørte endnu tangentene sagte, men saa sang han uten videre prælude med lav stemme:

„Jeg gik i aftenstunden til dalens slette ned, hvor aaens bølger sagtelig henglide, saa søtt sang fuglene, dog fandt jeg ikke fred i somrens lyse skjær ved aftentide.“

Jeg saa min elskede, den herlig voksne mand, i bregners skjul med buen ved sin side. Forvist du søte, sa han, vi aldrig skiller kan, derpaa du trøsteligen vel tør lide.

Da flydde jeg til fjeldenes skytinder op, hvor ørnen og hvor høken bygger rede; mot hans stormende elskov vil fjeldenes top dog sikkert — saa tænkte jeg — mig frede.

Da hørte jeg hans stemme, den hadde paa mig kaldt fra skyens taake hist paa fjeldets tinder. Forgjæves vil du undfly. Se, jeg er overalt: i dal, paa fjeld, i skyen du mig finder!“

Med sine øine fæstet paa hende sang han som om hvert ord var henvendt til hende; hans stemme var bløt, klar og melodisk, men det var ikke stemmen, men ordene der gjemte sig dypt i Stellas hjerte, mens hun lyttet. Det forekom hende som om han utfordret hende til at flygte for ham — det var som om han vilde si til hende, at hans kjærlighet vilde følge hende i enhver rolig dal, mellem alle fjeld. Et øieblik glemte hun Leonore, glemte alt; hun følte sig hjælpeløs fortryllet under disse mørke øine og den melodiske stemmes magt; hun bøide sit hode og hun lukket sine øine.

„Forgjæves vil du undfly. Se, jeg er overalt: i dal, paa bjerg, i skyen du mig finder!“

Skulde det bli saaledes med hende? Vilde han følge hende overalt — hvor hun saa end flygtet hen? Med en skjælven vendte hun sig fra ham og gik hurtig bort til Lilians sofa, likesom for at søke beskyttelse der.

„Er De træt?“ spurte lady Lilian.

„Ja, jeg tror det,“ svarte Stella.

„Leycester, følg hende ut; jeg vil ikke at hun skal bli træt, ellers kommer hun ikke tilbake til mig. De vil vel komme igjen, ikke sandt?“

„Jo,“ svarte Stella, „jeg skal komme igjen.“

Lord Trevorne stod i den aapne dør, men Lilian holdt endnu fast paa Stellas haand.

„Godnat,“ sa hun og rakte sit ansigt op mot hende.

„Godnat,“ sa Stella, idet hun bøide sig ned og kysset hende. Saa gik hun ut av døren med Leycester.

De gik tause nedover trappen, indtil de kom til en gruppe bregner, som stod i nærheten av dagligstuen. Saa stanset han og spurte:

„Vil De vente et øieblik her?“

„Det er vist sent,“ sa Stella og rystet paa hodet.

„Bare et øieblik,“ bad han. „La mig bare et eneste øieblik ha Dem for mig selv før De gaar — hittil har De bare eksistert for de andre.“

„Nei, nei, jeg maa gaa,“ sa hun og tok et skritt frem, men han rakte ut sin haand og stanset hende:

„Stella!“

Hun vendte sig om og saa bedende paa ham; men han saa bare hendes bedaarende ynde for sig som en herlig blomst.

„Stella,“ gjentok han og trak hende nærmere til sig sig, „jeg maa tale med Dem — jeg maa si Dem — jeg elsker Dem! Jeg elsker Dem!“

Bare tre ord; men bare en kvinne kan forstaa hvad disse tre ord betydde for Stella. Hun var en ganske ung pike — et halvt barn — og bare av sin fars læber hadde hun hørt ordet elske. Endog nu forstod hun bare halvt disse ords betydning. Hun visste bare at hans haand hvilte paa hendes arm, at hans øine var fæstet paa hende med et lidenskabelig bedende uttryk, i forening med en sølsom dragende magt, som hun ikke kunde motstaa. Blek og dypt pustende stod hun; tiltrukket av hans bydende blik hvilte hendes øine i hans; alt hvad der var i hende av kvinde vaktes til live ved denne første kjærlighetserklæring.

„Stella, jeg elsker Dem!“ gjentok han, og hans stemme lød som en svak, dæmpet musikk, der lød for hendes ører, efterat ordene var dødd bort fra hans læber.

Blek og skjælvende saa hun paa ham, og forsøkte blidt paa at fjerne hans haand fra sin arm.

„Nei, nei,“ hvisket hun.

„Men jeg sier 'jo, jo!'“ sa han og tok begge hendes hænder, idet han saa ind i de mørke, forbausede, ængstelige øines dyp. „Jeg elsker Dem, Stella!“

„Nei,“ gjentok hun næsten utydelig. „Det er umulig!“

„Umulig!“ gjentok han. Der gled et svakt smil over det lidenskabelig bevægede ansigt. „Mig forekommer det umulig ikke at elske Dem, Stella. Er De vond paa mig — har jeg saaret Dem? Jeg er gaat altfor voldsomt og fremfusende tilverks — jeg skulde ha betænkt at min elskede er en stjerne, til hvem man maa nærme sig med ærbødighet og ærefrygt, og som ikke kan tas med storm. Jeg burde ikke ha sagt noget her. Jeg har været altfor overmodig; aa, men Stella, De

vet ikke hvorledes en kjærlighet som min er. Den er som en rivende fjeldstrøm, den kan ikke stanses, den river alt med sig i farten. Slik er min kjærlighet til Dem, Stella. Og nu — hvad vil De saa svare mig?"

Mens han talte trak han hende endnu nærmere hen til sig; hun kunde føle hans aande paa sit haar, kunde næsten merke hans hjertes stormende slag. Hvad skulde hun si til ham? Hvis hun tillot sit hjerte at tale, saa vilde hun skjule sit ansigt ved hans bryst og hviske: „Ta mig!“ Men hvor ung og uerfaren hun end var hadde hun dog en forestilling om alt det som skilte dem; endog det sted de stod paa talte jo om avstanden mellom dem — mellom ham, den tilkommende greve av Wyndward, og hun, den fattige kunstmalers niece.

„Har De ikke noget at si mig?“ mumlet han. „Har De ikke et eneste ord til mig? Stella, hvis De visste hvor jeg længter efter at høre disse vakre læber svare mig med de samme ord jeg har uttalt! Stella, jeg vilde gi alt hvad jeg eier og har for at høre Dem si: 'Jeg elsker dig!'"

„Nei, nei,“ hvisket hun igjen. „Spør mig ikke — si ikke mer — jeg holder det ikke ut!“

„Gjør det Dem ondt at høre at jeg elsker Dem?“ hvisket han. „Er De sint paa mig — er De bedrøvet? Kan De ikke elske mig, Stella? Aa, min elskede — la mig kalde dig saaledes — om bare en eneste gang — om bare for et kort minut — se, du er min — jeg holder dig i begge mine hender! Vær min — om bare for det øieblik, hvori du svarer mig. Er du bedrøvet? Kan du ikke gi mig en liten smule kjærlighet til gjengjæld for al den kjærlighet jeg ødsler paa dig? Kan du ikke, Stella?"

„Træng ikke ind paa mig — tving mig ikke til at tale,“ stønnet hun. „La mig gaa.“

„Nei, nei!“ sa han. „Du skal, du maa ikke gaa før du har svart mig. Si mig, Stella — kan du ikke svare mig, fordi jeg ikke er noget for dig? Heller høre sandheten, hvor grusom den end er, end lide under denne uvisshet. Si mig det, Stella —“

„Det er — ikke det,“ mumlet hun med bøiet hode.

„Hvad er det da?“ hvisket han, og for at opfange hendes ord bøide han sit hode saa dypt ned mot hendes, at hans læber næsten berørte hendes kind.

Fra dagligstuen lød musik; det mindet hende om dette steds storhet og glans, om de fornemme, rike kredse, hvor han hørte hjemme, og det gav hende kraft. Langsomt løftet hun sit hode og saa paa ham. Der var en usigelig ømhet, en ubeskrivelig læng-

sel og undertrykt, blyg kjærlighet i hendes øine.

„Det er ikke det,“ gjentok hun, „men — glemmer De rent —“

„Glemmer?“ sa han blidt og taalmodig, skjønt hans øine brændte av utaalmodighet.

„Glemmer De hvem jeg er — hvem De er?“ spurte hun lavt.

„Jeg glemmer alt, undtagen at du for mig er den yndigste og mest dyrebare av alle skabninger paa Guds grønne jord,“ sa han lidenskabelig. Saa tilføiet han med litt av sin karakteristiske stolthet: „Hvad andet behøver jeg at huske, Stella?"

„Men jeg behøver at huske,“ sa hun. „Jeg kan ikke — bør ikke glemme — at jeg bare er Stella Etheredge, en ubemidlet, ubetydelig pike — og De —“

„Og jeg?“ spurte han kampberedt.

„Og De —“ hun saa sig omkring — „De er adelsmand — De vil bli herre her paa dette prægtige slot. De burde ikke — ikke ha sagt mig dette som De nu har sagt mig —“

Han bøide sig over hende og omfattet hendes arm ømt, men dog fast og bydende.

„De mener at fordi jeg er det jeg er — fordi jeg er rik — saa skal jeg gjøres fattig, fordi jeg har saa meget, saa skal den eneste ting, der gir alt det andre værd for mig, berøves mig? Hvis det er sandt, Stella, saa heller være den fattigste dagarbeider end eier av gods og guld! Men det er ikke slik. Jeg bryr mig ikke om enten jeg er rik eller fattig — adelig eller borgerlig, — jo, for din skyld gjør jeg det — for din skyld er jeg glad over det. Jeg har aldrig før brydd mig om det. Jeg har aldrig før glædet mig over det — men nu gjør jeg det. Vet du hvorfor?"

Hun rystet paa hodet med øinene sænket mot gulvet.

„Fordi jeg kan legge det alt sammen for dine føtter.“ Mens han talte bøide han sit knæ for hende og trak hendes skjælvende haand til sit bryst. „Se, Stella, jeg legger alt for dine føtter. Ta det alt sammen, hvis du synes det er værd at ha — ta det — del det alt sammen med mig. Sæt imot det alt sammen din kjærlighet, min elskede — titel, gods, rigdom, alt er uten værdi for mig uten dig. Gi mig din kjærlighet, Stella — jeg maa — jeg vil ha den!“

Han trykket et langt, lidenskabelig kys paa hendes haand.

Forskrækket over hans heftighet trak Stella sin haand til sig og gik et skritt tilbake. Han reiste sig og fik hende til at sette sig paa en stol. Selv blev han staaende rolig og angerfuld foran hende.

„Tilgi mig, Stella! Jeg skræmte dig! Jeg

skal nok være rolig og stille — men hør bare paa mig —“

„Nei, nei,“ mumlet hun skjælvende, „jeg tør ikke. Hvis jeg — nu sa det — De ønsker jeg skal si — hvorledes skulde jeg saa kunne møte grevinden? Hvad vil allesammen si? De vilde bebreide mig at jeg hadde stjaalet Deres kjærlighet —“

„De har ikke stjaalet den; ingen nonne kan være mer fri for list og koketteri end De er, Stella. De har slet ikke stjaalet noget — det er mig som har git — git Dem alt.“

„Det er det samme,“ mumlet hun. „Det vilde vække vrede og misfornøielse — det maa ikke ske —“

„Maa det ikke ske?“ sa han med et smil. „Men det er jo allerede skedd. Tror du jeg er en av de som elsker og holder op at elske i samme aandedræt? Se paa mig, Stella? Ser jeg ut som en, der som et siv svaier frem og tilbake i vinden? Nei, Stella, en slik kjærlighet som jeg føler til dig kan ikke ophøre. Selv om du vilde si mig at du ikke elsker mig — vilde dog ikke min kjærlighet dø; den har slaat rot i mit hjerte — den er bliit en del av mig selv. Siden jeg har set dig har jeg tænkt paa dig hver dag, hver time. Du er endog kommet til mig i søvne, Stella; jeg har drømt at du hvisket til mig: 'Jeg elsker dig!' La denne drøm gaa i oppfyldelse. Aa, mit liv, min elskede, la dit hjerte tale, hvis det er for at si at du elsker mig. Stella, du er min hele verden, berøv mig ikke min lykke. Du tviler vel ikke paa min kjærlighet?"

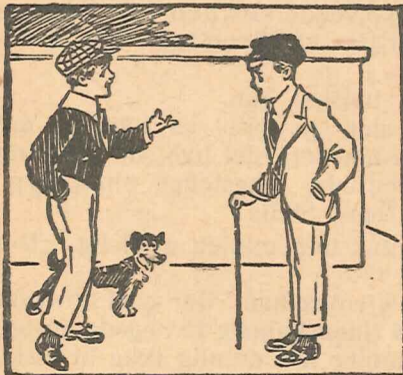
Tvile paa hans kjærlighet! Det var umulig — hvert ord, hvert blik bar sandhetens præg. Men endnu vilde hun ikke gi etter. Endog mens han talte syntes hun at se greven se strengt og fordømmende paa hende — syntes at se grevindens vakre øine betrakte hende med kold misbilligelse og forbauset vrede og haan.

Nu hørte hun lyden av fottrin, og reiste sig for om fornødent at flygte fra lord Trevorne. Men idet hun reiste sig tok han hendes arm blidt og ømt og dog bestemt.

„Følg med mig,“ sa han. „Forlat mig ikke, se, døren er aapen, og det er varmt derute. Her vil vi være ganske alene. Aa, kjæreste, la mig ikke være i uvisshet.“

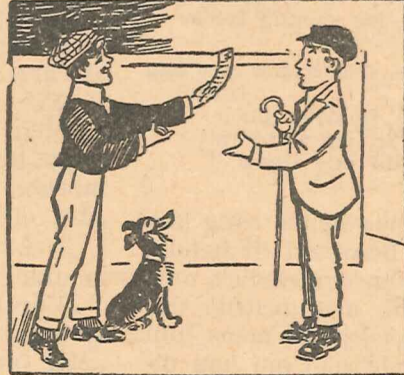
Hun var ikke istand til at motstaa ham, og han førte hende ut paa terrassen. En mild, zefyragtig vind bevæget træernes grene; vandet, som brøt mot dæmningen, lød som musik fra bakkerne. En nattergal sang i skogen under dem.

(Fortsættes.)

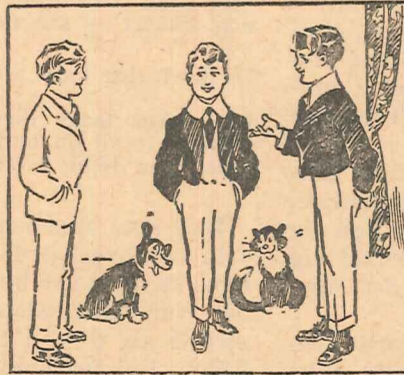

„Jeg har noget her i min lomme, som jeg har git 10 øre for, det vil jeg sælge dig for 5 øre, og saa skal jeg allikevel ha tjent 5 øre ved den handel,“ sa Karl til en av sine skolekammerater.

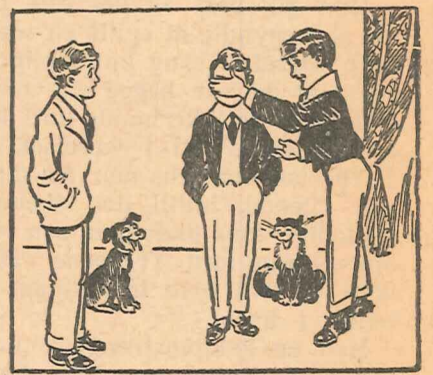
„Naar du har git 10 øre for det, kan jeg nok staa mig paa bare at gi 5. Javel, jeg tar imot handelen!“ svarte skolekammeraten.

„Tak skal du ha,“ sa Karl og stak hurtig 5-øren i lommen, idet han gav den anden en brukt sporsvognsbillet. „Vær'sgo, den har jeg ærlig og redelig git 10 øre for — og du vil vel ikke negte for, at jeg nu har tjent 5 øre paa denne historie!“

„Vil du se en kunst til, der ikke er saa kostbar? Men saa maa vi ha Alfred med. Pas nu paa,“ sa Karl, da Alfred var kommet; „jeg vil paa ta mig at la Alfred forsvinde for dit blik, inden du faar talt til 10, og uten at nogen av os flytter os fra det sted hvor vi nu staar!“

„Umulig!“ var det eneste svar han fik; men i en fart la han sin haand over kammeratens øine og sa hoverende: „Tillat mig at spørre, er ikke Alfred nu forsvundet for dit blik? Har nogen av os flyttet sig? Og naadde du længer end til 10?“

Den mistede krone.

Et eventyr.

„Sænetid, barn,“ sa barnefrøkenen, idet hun kom ind i barneværelset, hvor barna sat og klippet ut papirdukker.

„Aa nei, ikke endnu,“ ropte Robert. „bare ti minutter til.“

„Ja, som dere vil; men da blir der ikke tid til nogen historie iaften.“

„Jeg vil nu meget heller ha en historie,“ sa lille Ellen, og da de andre i gruppen mente det samme, varte det ikke længe før de laa hyggelig indtullet i sine senger, og saa fortalte frøkenen dem historien om „Den mistede krone.“

Der hersket engang stor sorg paa slottet. Dronningen sat i tronsalen og nedover hendes i almindelighet saa smilende ansigt trillet tunge taarer. Og kongen hadde nogen stygge, morske rynker i panden.

Tjenerskapet sprang omkring som smaa mus og ingen vaaget at snakke høiere end en ganske lav hvisken.

Hele hemmeligheten ved al denne uhygge var, at kongen hadde mistet sin krone, den nydelige guldkrone, som var helt besat med diamanter, rubiner og smaragder.

Man husket bestemt, at han hadde tat den av sig den foregaaende aften og stillet den paa toiletbordet, da han gik og la sig; men denne morgen hadde den ikke været at finde.

Hvis det nu hadde været en almindelig krone, hadde det jo ikke gjort saa meget, for kongen hadde jo penger nok og kunde simpelthen ha kjøpt sig en anden. Men det var en alt andet end almindelig krone, det var tvertimot en meget merkelig krone, for den hadde tilhørt den kongelige familie gjennom aarhundreder, og der var spaadd, at hvis den forsvandt, vilde alt gaa galt til den blev fundet igjen.

Alle tjenestefolkene var blit spurt og slottet var blit gjennemsøkt fra kjelder til loft, men kronen var endnu ikke fundet.

„Aa, aa, aa,“ sukket den unge dronning og rokket urolig frem og tilbake paa stolen.

„Hold op med den ekle larm,“ sa kongen, det var meget sjelden han snakket saa uvenlig til hende, og det fik hende til at sukke og hulke endnu høiere.

„Aa, aa, aa! Hvad skal vi gjøre!“ stammet hun, „jeg — har — netop — saa ofte sagt — at du skulde være mindre likegyldig med dine ting, men du vil — vil — vilde ikke høre paa mig, og nu har du bragt al denne ulykke over os.“

„Ja, graate hjælper jo intet. Nu da kronen er borte er der ikke andet at gjøre end at se at faa fat paa den igjen,“ sa kongen grættent.

Den unge dronning hadde et godt hjerte og da hun saa op og saa hvor ulykkelig hendes mand var, tok hun frem sit morsomme lille spindelvævlømmetørklæ, trykket det mot sine øine, pudset sin næse og satte sig ned for at tænke og finde en god idé.

„Nu har jeg det!“ sa hun pludselig, „utlov en stor belønning, mange, mange penger; jeg er sikker paa at vi da faar den tilbake.“

„Det later til at være en god idé, min kjære: det undrer mig at jeg ikke har tænkt paa det før.“

„Men du har jo heller ikke tænkt paa det nu,“ sa den lille dronning, „det var mig som tænkte paa det.“

„Det har du ret i,“ sa kongen godmodig, „men jeg sier igjen, at det var en god idé, selv om den er din, og jeg vil prøve den.“

Saa lot kongen trykke store sedler og de blev stukket ind ved alle vinduer i hele kongeriket.

Nu levde der i en liten hytte en fattig brændehugger med kone og barn. De var meget fattige, saa de mange ganger ikke eide et stykke brød.

Peter var en snild gut. Han hadde bare en feil. Han var ræd for mørket. Hans mor hadde forsøkt at tale ham tilrette og hans far hadde gjort nar av ham, han selv hadde tidt og ofte forsøkt paa at komme over det; men intet hjalp.

Peter elsket sine forældre høit, og det gjorde ham saa ofte ondt at vite at hans mor suldet sig selv for at han kunde bli mæt.

En dag gik Peter ut i skogen for at samle ved, da fik han se en liten, gammel mand komme mot sig. Paa ryggen hadde manden en stor bylt, som syntes at tyngte ham meget.

„Godmorgen, gamle herre,“ sa Peter, hvis mor hadde lært ham at man aldrig er for fattig til at være høflig. „Deres byrde synes at være meget tung. Kan jeg ikke bære den for Dem?“

„Det er meget snildt av dig, min ven,“ sa den lille mand. „Jeg tar med glæde imot din hjelp.“

Saa tok Peter bylten og løftet den op paa sine

egne skuldre. Mens de saa gik gjennom skogen sammen, begyndte den lille mand at tale om den efterlyste krone.

„Det er jo sørgelig at kongen har mistet sin krone,“ sa han — „den er vel ikke blit fundet endnu?“

„Nei,“ sa Peter, „og baade kongen og dronningen er saa frygtelig ulykkelige over det.“

„Jeg hører, at han har utlovet en stor belønning,“ sa den lille mand, „det forbauser mig at ingen har bragt den tilbake igjen.“

„Det er vel ingen som har fundet den endnu,“ sa Peter, „bare det var mig som fandt den.“

„Dig!“ sa den lille mand og lo. „Hvad ialverden vilde du gjøre med saa mange penger?“

„Aa,“ ropte Peter, og hans ansigt straalte bare ved tanken, „jeg vilde gi dem allesammen til min mor.“

Saa gik de en stund tause ved siden av hverandre, indtil de kom til et sted, hvor fire veier krydset. Saa sa den lille mand:

„Nu takker jeg dig for hjelpen, Peter; nu kan jeg klare mig selv. Jeg har bare faa skritt at gaa til.“

Saa la Peter bylten fra sig. Da den lille mand tok den op, sa han listig:

„Jeg kunde godt si dig, hvor du kunde finde kronen; men jeg er ræd for at det allikevel ikke vil lykkes dig at ta den.“

„Aa, gamle herre,“ ropte Peter, „vil De ikke prøve at si mig det!“

„Men du er jo ræd for mørket, Peter, og for at faa kronen maa du komme hit ved midnattid og gaa alene gjennom skogen.“

Peter stod ganske taus et øieblik, mens den lille mand saa nysgjerrig paa ham; men saa sa gutten bestemt:

„Jeg vil forsøke det.“

Den lille mand smilte tilfreds.

„Vel,“ sa han, „hør nu oppmerksomt efter, saa skal jeg si dig hvad du skal gjøre. Du maa ikke si et ord om det til nogen, men klokken tolv inat skal du komme hitut. Saa skal du gaa like ut paa veien tilhøire, indtil du kommer til det gamle eketræ. Der kan du se dvergefolket holde fest; det er deres konge som har stjålet kronen, han har den paa inat, og du skal ta den fra ham.“

„Han lar mig nok ikke faa den,“ sa Peter.

„Nei, ikke med sin gode vilje, men jeg skal gi dig to ting som skal hjelpe dig.“

Den lille mand aapnet sin bylt og tok frem av den et par sko og en liten flaske fylt med en gul væske.

„Du maa liste dig forsiktig fra træ til træ, til du ser dvergene begynde paa sit aftensmaaltid. Ta saa paa dig disse sko, de har den evne at gjøre dig usynlig; saa maa nu gaa bort til kongen og helde denne væske over ham, den vil gjøre ham aldeles følelsesløs. Og saa — saa tar du kronen fra ham; hvis du gjør som jeg sier, saa gaar det nok.“

Peter takket den lille mand og saa efter ham, indtil han forsvandt; saa puttet han skoene indunder sin jakke og sprang hjem saa fort han kunde.

Da klokken var tolv, stod han op og begav sig paa vei til skogen.

Au — hvor mørkt det var! — Hans stakkars hjerte banket klapklap, klapklap for hvert skritt han tok. Trærne lignet store kjæmper, som strakte sine armer ut efter ham for at gripe ham, og en ugle tutet saa uhyggelig. Det var fælt — Peter sukket dypt, men han holdt tappert ut. Tilslidst kom han til stedet, gik hurtig fremover og holdt skoen i halskæde.

En mængde ildfluer svirret lysende rundt i luften, og ved dette lys kunde Peter se hvor komiske de smaa dverger saa ut med sine tynde, smaa lemmer og sine spidse, høie luer. Og midt i ringen danset kongen; han hadde kronen paa hodet, den sat litt skjævt, for den passet ikke riktig til ham, men de kostelige stener funklet i lyset, saa det næsten gjorde ondt at se paa dem.

Tilslidst blev dvergene trøtte og satte sig under eketræet for at spise aftensmat. Nu var det Peters tur. Han trak paa sig skoene — uf, hvor hans hjerte banket! Han var sikker paa at dvergene, nu naar han snek sig henimot dem, vilde springe op og gripe ham, men nei, de tok slet ingen notis av ham, skjont han nu stod midt mellom dem.

Saa husket Peter paa at han var usynlig.

Han sprang bort til kongen, heldte væsken over ham, nappet kronen og sprang — aa hvor han sprang — han stanset ikke før han var kommet hjem. Jeg er sikker paa at ingen av dere har sprunget slik nogen gang.“

„Jeg er saa glad over, at kongen og dronningen fik kronen igjen,“ sa Ellen — „de var vel frygtelig glade?“

„Ja, de var meget, meget lykkelige,“ sa frøkenen. „Og ogsaa Peters far og mor, jeg kan slet ikke fortælle dere hvor glade de blev da de fik belønningen!“

„Peter var en kjæk gut,“ sa Robert.

„Og en snild gut,“ sa frøkenen, „det var hans kjærlighet til forældrene som fik ham til at overvinde sin frygt!“

„Jeg er — slet — ikke — ræd for at være — i mørke —“ sa lille Ellen, og saa sovnet hun med det samme.

Nogle nye Haandarbeider.

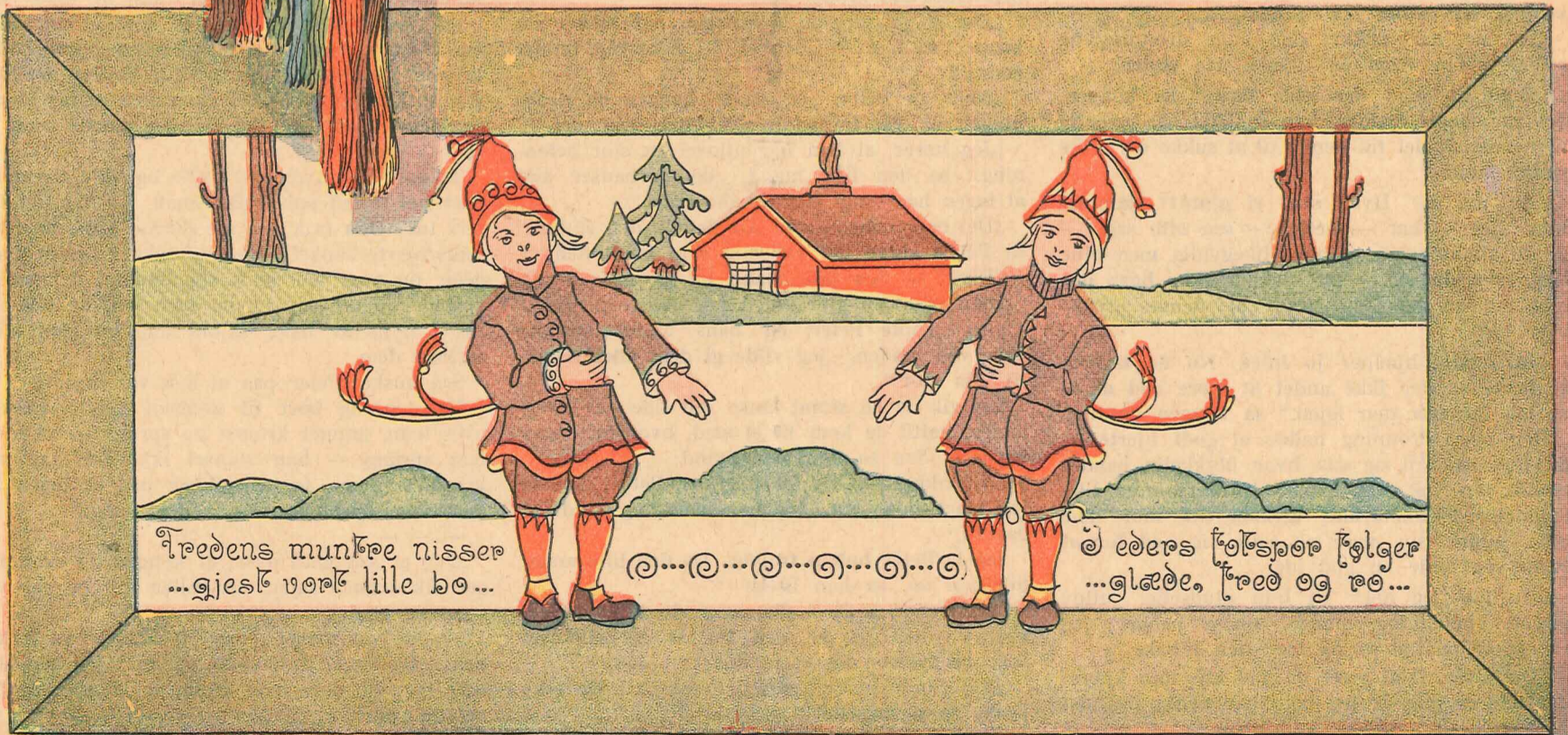

Nr. I.

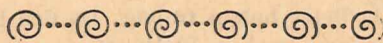
Pute av uldjava med
gobelinsting.

Broderiet syes paa sort uldjava med rette gobelinsting med rødt, blaat, gult, gulbrunt og grønt uldgarn efter et typemønster som følger med materialet. Puten avsluttes med en uldgarnsfrynse. En avbildning av frynsen i originalstørrelse følger med materialet. Størrelse uten frynse 72×52 cm.

Materiale: Uldjava, ogsaa til bakklødning, uldgarn til broderi, mønster, pris kr. 9,50. Uldgarn til frynse kr. 1,80. Plantedunspude, pris kr. 3,50.

Trødens muntre nisser
...gjæst vort lille bo...

Ø eders trøspør tglger
...glæde, trød og ro...

Nr. II. Lerretsteppe med kulørt broderi.

Broderiet syes paa grovt lerret i kontursting med silkelignende garn i de farver som ses paa billedet. Alle de kulørte partier fyldes. Bokstaverne syes med bronze, konturerne om ansigter og hænder med sort. I kanten paasyes en 10 cm. grøn satinkant. Størrelse med kanten 85×40 cm. — Materiale: Paategnet lerret og garn pris kr. 4,50. Satin til kant kr. 1,25.

Romantik og virkelighet

Avsluttede il'ustrerte
fortællinger allevegne fra.

Kongens stedfortræder.

Av May Wynne.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

„Dere er altsaa rede til at tjene kongen av Navarra?“

Jeg bukket dypt til svar.

Det var første gang jeg stod overfor kongen, og ærlig talt gav det mig sterk hjertebanken. M. de Rosnys ord, som blev uttalt hurtig og bestemt, men ikke uvenlig, beroliget mig dog endel.

Jeg var her for at tjene kongen som kriger og ikke som hofmand — for hertil passet jeg ikke.

„Naa“, vedblev kongens raadgiver og høre haand, „saa tror jeg vi forstaar hverandre, M. d'Auberais, og saa er det bedst De faar Deres ordre og straks drar avsted.“

Jeg saa op, og da jeg møtte kongens muntre blik rødmet jeg. Kongen stod ved siden av sin raadgiver, som ogsaa smilte.

„Jeg er rede“, svarte jeg.

„Som De vet“, sa de Rosny og satte sig ned, „er hertugen av Alençon meget opsat paa at komme til en forstaaelse med kongen av Navarra. Meget er allerede blit ordnet mellem dem; men der er endnu endel at gjøre, og imidlertid har dronning-moren fattet mistanke.“

Her avbrøt kongen ham leende.

„Ventre Saint Gris!“ utbrøt han, „naar har hun ikke det? Hendes liv vilde bli altfor trist og kjedelig, hvis hun ikke hadde det, og hun har jo sine luner og talenter — den kjære Catherine.“

Han sa dette i en bitter tone; jeg antar at han kom til at tænke paa Bartholomæusnatten i Paris.

„Her behøves ingen længere forklaring“, bemerket de Rosny litt utaalmodig. „Det er tilstrækkelig at si at der er ankommet et bud fra Nerac fra greven av Fleurent, som bønfaller kongen om saa hurtig som mulig at begi sig til grevens slot Recambeaux. Det dreier sig om en meget viktig sak, nemlig om hertugen av Alençons forhold. Der er mange halve hentydninger, vink og gaadefulde ord.“

„Hvortil kommer“, tilføiet Henrik, stadig meget munter, „at greven har en søster Mademoiselle Claire de Fleurent.“

„En fælde, Sire. Det var det, at hun blev nævnt, som vakte min mistanke.“

„Og som faar mig til —“

„Sire, Sire, tænk Dem om, Mademoiselle er meget pen.“

„Det vet hele Frankrike, de Rosny.“

„Og hun hører til den skammelige katolske liga — hun er en av medicierne kreaturer — en av de sirener som har lokket saa mangen bra huguenot i fordærvelse.“

„Jeg har hørt at det skal være en vakker død.“

„Sire!“

„Nu skal jeg være fornuftig, de Rosny. De forstaar vel nu, hvad der kræves av Dem, M. d'Auberais?“

Jeg maatte tilstaa, at jeg ikke rigtig var med; men nu kom de Rosny mig hurtig til hjelp.

„De maa jo allerede ha set, monsieur“, sa han venlig, „at De har en paafaldende likhet med kongen?“

Jeg saa op og møtte igjen kongens muntre blik.

Det var virkelig en paafaldende likhet, og jeg undret mig nu ikke længer over den hvisken og tischen jeg hadde hørt omkring i forværelset.

Naar undtas en smule forskjjel i høide og ansigtsfarve, kunde kongen og jeg godt antas for tvillingbrødre. De Rosny satte fingerspidsene sammen og saa meget tankefuld ut.

„I aften maa De ride ut som kongen av Navarra, Gilles d'Auberais“, sa han. „Det er mulig, at greven av Flaubert er en ærlig mand, og isaafald vil Henry underhandle med ham, og De maa, om saa er, ikke aabenbare hvem De er. Jeg tror ikke at der vil opstaa nogen vanskeligheter, og jeg stoler paa at vi kan betro, hvad han sier til d'Auberais.“

I et straalende oplyst værelse mottok Mademoiselle Fleurent mig alene.

„Men hvis det er en fælde?“

„Nu — saa maa De klare for Dem selv saa godt De kan. Hvorledes De vil bære Dem ad dermed, blir Deres egen sak. Rid tilbake til Paris som Navarra eller ta risikoen som d'Auberais i Recambeaux.“

Den tone, de Rosny sa dette i, fortalte mig tydelig, at hvis det var en fælde, saa hadde jeg ikke megen utsigt til at slippe derfra med livet, og at det eneste, som var at være taknemlig for, var, at det ikke kom til at gaa utover kongen av Navarra.

Men jeg knurret ikke over hans følelsesløshet. Jeg hadde jo lovet at tjene Hans majestæt, og jeg var rede til at løpe risikoen.

Jeg bukket for at uttrykke at jeg gik ind paa forslaget, og vendte mig om for at forlate værelset; men Henrik stanset mig.

„Der er endnu en fare, unge mand“, sa han og tok mig spøkende om skulderen, „en fare, som jeg misunder Dem, skjønt jeg advarer Dem for den.“

„En fare, sir?“

Det lot til at kongen tok det hele som en spøk.

„Ja“, mumlet han, „Mademoiselle Claires øine Daggerstøt og giftbæger kan Deres kløkt fri Dem fra, d'Auberais, men hine øine — aldrig. Jeg vet, at jeg selv vilde falde som offer for dem — jeg, som har ti ganger saa megen erfaring som De.“

Jeg smilte trist.

„I den henseende behøver Deres majestæt ikke at nære nogen frygt for mig!“ sa jeg.

Stadig leende skjøv Henrik mig ut av værelset. „Ta Dem allikevel ivare, unge alvorsmand“, var hans sidste ord. „De vet ikke hvor sterk fristelsen kan være, likesaa litet som de kjenner Mademoiselle Claire. Jeg misunder Dem næsten dette eventyr.“

Jeg hørte atter de Rosny formane sin herre, mens døren lukkedes efter mig.

Jeg hadde tredive kilometer at ride, ovenikjøpet paa en elendig vei; men maanen skinte klart, og min tjener Jean Courcil kjendte veien godt.

Vi kom til vort bestemmelsessted i rette tid, men jeg efterlot Jean med en haandhest i den nærmeste skog en kilometer fra slottet og begav mig alene til dette.

Jeg hadde utmalt mig mange forskjellige slags mottagelser; men den jeg fik hadde jeg allikevel ikke forestillet mig.

I et straalende oplyst værelse mottok Mademoiselle Fleurent mig alene.

Claire, medlem av den katolske liga, hadde tændt kjærlighetens ild i mangen bra ridders bryst. Rygtet om hendes skjønnhet var fløiet viden om, men rygtet hadde paa ingen maate overdrevet.

Brune krøller, som kruset sig blødt over et stolt, men nydelig litet hode, en blændende teint og blaa øine, hvis blik fortalte hundre ting paa en gang, var bare faa enkeltheter av hendes skjønnhet.

I sandhet en passende lokkedue for Henrik av Navarra.

Men Gilles d'Auberais' blod var ikke saa varmt, skjønt jeg maa tilstaa, at mit hjerte begyndte at banke sterkere, og jeg følte blodet strømme

varmere gjennom mig, da jeg bøide mig og kysset hendes bløte fingerspids.

Hun neide og smilte skjelmisk, hvorpaa hun utstøtte et blidt suk.

„Aa, Sire“, hvisket hun sørgmodig, „min bror vil bli fortvilet, fordi han ikke har opfyldt sin pligt; men ak! han er ikke kommet tilbake endnu. Saken er, at han skulde møte et sendebud fra monsieur d'Amboise i skogen ved Ligny, og han maa aabenbart være blit forsinket.“

Monsieur d'Amboise var en av hertugen av Alençons tilhængere — men allikevel hadde jeg sterk mistanke til at der var lagt en fælde for mig eller rettere for kongen.

Imidlertid lot jeg mig slet ikke merke med min mistro.

„Han vil sikkert snart komme tilbake, Mademoiselle“, svarte jeg galant, „og det falder mig vanskelig at beklage hans fravær.“

Hun smilte og lot de mørke øievipper skjule de blaa øine paa den mest fortryllende maate. Sandelig det tegnet til at bli et behagelig hverdags

at være stedfortræder for kongen av Navarra.

„Det er Deres gode hjerte som taler her, sir,“ hvisket hun.

„Ja, jeg tilstaar, at det er mit hjerte,“ svarte jeg.

„Aa, Sire!“

„Si mig, mit barn,“ vedblev jeg, idet jeg saa godt jeg kunde, efterlignet Henriks muntre, vennsæle væsen, „hvorfor kom De ikke til Nerac?“

Hun smilte atter.

„De glemmer, Sire, at jeg har mine pligter at opfylde.“

„Pligter — der gives bare en pligt for en vakker dame som Dem.“

„Sire!“

„Og det er at være venlig mot de stakkarer som sukker for Dem! Men fortæl mig litt om de omtalte pligter.“

„Jeg maa staa til dronningemorens tjeneste.“

„Ventre, Saint Gris! Er det mulig at De hører med til den katolske liga?“

„Visste De ikke det, Sire?“

Jeg betænkte mig paa svaret. Det vilde ikke være nogen kompliment at si at jeg ikke hadde hørt tale om Claire de Fleurent.

Jeg bukket og gik litt nærmere til hende, idet jeg nu svarte:

„Jeg hadde haabet, at denne tjeneste nu nærmet sig sin avslutning, mademoiselle, eftersom Deres bror har nærmet sig huguenoternes parti.“

Hun rødmet let, og hendes øine fik et urolig uttrykk.

„Sire, der er forrædere i enhver leir.“

„Jeg har aldrig hørt tale om slike i Catherines; hun er for klok til at finde sig i slikt.“

Claire gyste.

„Det er sandt, Sire!“

De blaa øine blev mer blanke av ængstelse — ja, man kunde gjerne tro at det var av angst og smerte — og hun rettet blikket mot mig.

„Naa,“ sa jeg skjodesløst, „her er hverken tiden eller stedet til at tale om forræderi, her i slottet Recambeaux. Jeg vilde føle sult, mademoiselle, hvis ikke Deres øine fik mig til at glemme at jeg er et dødelig væsen.“

Hun smilte og førte mig ind i et mindre, tilstøtende værelse, hvorfra man kunde se ned i slotsgaarden.

Her var dækket et lækkert og overdaadig aftensbord til to personer, og Claire optraadte som den fortreffeligste vertinde.

Jeg var meget sulten og tok godt for mig av retterne. Vinen var udmerket, men jeg nød den med maate; Claire var tilstrækkelig berusende for mig.

Det var visselig heldig at den rigtige konge av Navarra ikke selv hadde reist hit.

Det blev et muntert maaltid; vi spøkte og lo, vi var jo saa unge begge to, og jeg tror at hun, før maaltidet var forbi, rent hadde glemt, hvem jeg var — eller rettere hvem jeg skulde være.

Hendes smil og muntre stemning var endnu mer fortryllende end hendes skjønhed, og jeg blev hurtig et offer for hendes trylleri.

En pludselig larm nede i slotsgaarden stanset likesaa pludselig latteren paa hendes rosenlæber. Hun kom til at huske paa, hvem hun og hvem jeg var, og hvad hun hadde til opgave.

Jeg sprang op og trak forhænget fra vinduet.

„Deres hr. bror er endelig kommet,“ sa jeg muntert. „Han har allerede sat mig i saa stor gjæld til sig ved at sætte en saa henrivende vertinde i sit sted, at jeg ikke tilstrækkelig vil kunne takke ham, selv —“

Et dæmpet skrik fra Claires læber avbrøt mig.

„Sire — Sire!“ utbrøt hun og avbrøt sig selv med en hulken.

Hun behøvde imidlertid ikke at fullføre sætningen; for fakkellyset i gaarden hadde vist mig Henrikt de Pironelles ansigt dernede. Han var en av Guises mest betrodde mænd, og Guise var jo kongen av Navarras bitreste fiende.

De Rosny hadde altsaa hat fuldstændig ret i sin mistanke. Det hadde været deres hensigt at føre Henrik av Navarra i en fælde.

Jeg lo høit.

Avsløringen vilde bli kostelig, skjønt jeg sandsynligvis ikke vilde faa lang tid til at nyde deres overraskelse og skuffelse.

Jeg vendte mig til den unge dame ved min side.

„Deres bror medbringer merkelige gjester,“ sa jeg med betydning. „Jeg burde ha forstaat Dem, mademoiselle, da De sa, at De var medlem av den katolske liga.“

Hun var bliet meget blek, hendes læber dirret, og der var et ængstelig uttrykk i hendes øine.

„Det er Deres fiender, Sire, aa hellige jomfru! Hvorfor —“

Jeg lot hende føre mig nedover en vindeltrap.

„Hvorfor?“

„Hvorfor gjorde jeg dette? Jeg — jeg burde ha advaret Dem.“

„Dronningmøren tillater ikke at der er forrædere i hendes leir. Det var min egen feil.“

„Sire, De maa flygte.“

Mon det var hendes alvor? Hendes blaa øine saa saa medlidende paa mig, at jeg maatte tro dem trods deres forrige falskhed.

Hun skulde ialfald være den første som horte min forklaring.

„Mademoiselle,“ sa jeg, fortvil ikke; de vil ikke finde kongen av Navarra i dette værelse.“

„Vil De ikke finne Dem?“

Hun saa sig om i værelset med et ængstelig blik.

Der var ikke saa meget som et musehul at skjule sig i.

„Jeg sa ikke, at de ikke vilde finne mig. Men de vil ikke finne kongen av Navarra av den gode grund, at han ikke er her. Jeg er bare hans ydmyge stedfortræder — Gilles d'Auberais.“

„Gilles d'Auberais!“ hendes stemme var likesaa vantro som hendes blik. „Vil De virkelig indbilde mig, at De ikke er Henrik av Navarra?“

„Ja, saa sandt som der er en himmel over os; jeg sverger derpaa. Jeg er kommet i hans sted. Grevnen av Fleurent hadde jo ikke git beviser paa sin troskap.“

Jeg tror at mine ord overbeviste hende; saa underlige og fantastiske de end lod, trødde hun mig dog straks.

Men det lot ikke til at de trøstet hende — tvertimot.

„Monsieur, hvis De ikke er kongen av Navarra, saa —“

„Jeg er en av hans krigere, mademoiselle.“

„De vil dræpe Dem.“

„Det tror jeg ogsaa. Det er til ingen nytte at kjæmpe mot et helt regiment. Jeg skal ikke besvare Dem, mademoiselle, ved en unyttig kamp.“

„De vil dræpe Dem.“

Hun kunde ikke si andet — hun maatte med dump stemme gjenta sine ord.

„Det er ikke andet end hvad jeg har ventet, mademoiselle.“

Jeg vilde ikke at hun skulde vite hvor voldsomt mit hjerte banket, eller hvorledes jeg brændte av længsel efter at trække mit sverd av skeden. Jeg vilde skaane dette vakre barn, skjønt hun hadde hat sin del i at forraade mig.

Maaske forstod hun mig, eller — jeg vet ikke selv hvorfor — men der kom et uttrykk i hendes øine som fik min puls til at banke av en sælsom ny følelse — en lignende, som hadde rørt sig i min sjæl under maaltidet.

„Jeg vil ikke la dem dræpe Dem,“ utbrøt hun og grep mig om haandledet. „Kom, monsieur, De maa skjule Dem.“

Helst vilde jeg ha kjæmpet; men der er tilfælder, hvor vaabenlek bare er praleri, og desuten hadde jeg ikke lyst til at dø.

Derfor lot jeg hende føre mig nedover en vindeltrap og jagttok hvorledes hun saa sig om, snart til en side og snart til en anden. Der hørtes støi i den store sal nedenunder.

„Forsent,“ hvisket Claire gysende. „Aa, hellige jomfru, det er forsent!“

En dør tilvenstre stod aapen. Hun gik tilbake i dens skygge og sprang derefter pludselig frem.

„Nei, ikke der!“ ropte hun — „ikke derind!“

Men et svakt skin av nogen voks-

lys hadde vist mig et sælsomt syn derinde.

Der stod en likkiste paa et bord, og ved dens fot og hovedende brændte lysene.

Jeg blev grepet av en pludselig indskydelse, mens dødshundene halset høit bak mig.

„En død?“ spurte jeg ivrig.

„Ja, en av husknegene, Pierre Hoquet; han er faldt i et slagsmaal.“

„Se, se. Men i hans kiste vil de ikke søke efter kongen av Navarra. Vend nu hurtig tilbake til Deres bror, mademoiselle, og ønsker De virkelig at frelse Deres ydmyge tjener, saa vil De kanskje komme tilbake til mig senere. De vil finne mig, hvor Pierre Hoquet nu er.“

Hun utstøtte et litet rædselsskrik, men kunde ikke faa et ord frem.

Hendes bror og de andre maatte nu allerede være trængt ind i værelset, hvor vi hadde spist aften, og dit maatte hun gaa for at meddele at kongen av Navarra var flygtet.

Men jeg smilte ved mig selv idet jeg betraadte dødkammeret og sagte lukket døren efter mig.

Claire var den vakreste kvinde i hele Frankrike, og jeg angret slet ikke paa at jeg hadde indfat kongen av Navarra farlige plads.

Et avskrækkende verk forestod mig; jeg vil ikke beskrive det nærmere.

Jeg fremmumlet en bøn om tilgivelse, idet jeg skjøv det stakkars lik op i skorstenen. En likkiste er ikke den bekvemmeste hvileplads; men jeg var Pierre Hoquet taknemlig, fordi han hadde været baade lang og tyk.

Jeg gjorde mig det saa bekvemt som omstændighetene vilde tillate, og trak kistens lok henover mig.

Aldrig har jeg tilbragt en saadan time, skjønt jeg ellers hadde nok at beskjeftige mine tanker med. Stakkars lille Claire! Det vilde ikke bli noget behagelig arbeide for hende; hun vilde sikkert komme til at døie mangan grov spøk og tåale mange beskyldninger for at ha latt sig overtale til at la kongen flygte.

Mit blod kokte likefrem av raseri, naar jeg tænkte paa hvad de kunde si.

Derefter vilde de naturligvis gjennemsoke slotet, ja, det vilde de sikkert.

Og de vilde ogsaa komme herind — her i dødsverelset!

Jeg bad til himlen, at de ikke vilde finde paa at kikke op gjennom skorstenen.

Sæt nu, at de fandt mig! Hvilken situation for Sieur d'Auberais. Tanken pinte mig slik at jeg holdt paa at springe op fra mit skjulested og spærre døren med mit sverd.

Ialfald vilde der da ikke være nogen mademoiselle Claire at indjage skræk.

Men livet er søtt, og døden vilde under disse omstændigheter være mig sikker.

Jeg forblev derfor hvor jeg var og lyttet til de mange føtters trampen utenfor.

De kom nu for at lete.

Gjennem de tynde trævægger kunde jeg høre stemmernes summen; men stemmerne lod ikke som om det var ophidsede mænd der kom; de forraadte snarere ærefrygt og ærbødighet.

De var nu like ved mig, og pludselig utsluktes den tynde lysstripe, som trængte ind gjennom en spræk i loket, og jeg hørte den skarpe lyd av metal som slaas mot metal.

De holdt paa at spikre loket fast til kisten.

Jeg skal aldrig glemme det øieblik. Slag efter slag dundret i mit øre, og ethvert slag lod for mig som en dødklokkes klemten.

Dog skrek jeg ikke, men blev liggende ganske stille og lyttet. Jeg næret en besynderlig tillid til mademoiselle Claire.

Tilslidst holdt slagene op. Verket var fullført; hvad vilde de gjøre?

Halvkvalt i mit skjulested følte jeg nu kisten bli løftet av sterke arme.

Da gik sammenhængen pludselig op for mig.

Det var Pierre Hoquets kammerater som bar liket til graven og ikke mændene der søkte efter Henrik av Navarra!

Men allikevel hverken rørte jeg mig eller skrek; det var næsten som om mine sanser døvedes. En slags lamhet gjennemisnet mine forkomne lemmer.

Jeg blev baaret ut til mit sidste hvilested. Døden ventet mig.

Død — død — død. Som en høitidelig døds-hymne vedblev disse ord at lyde i mine ører. At dette skulde bli min skjæbne!

Men saa vek skrækkens lammelse litt efter litt. Gud ske lov for det; for ellers vilde Gilles d'Auberais ikke ha kunnet fortælle denne historie. Jeg forstod at jeg nu maatte ta mig sammen og gjøre noget, hvis jeg skulde ha noget haab om at undfly den truende fare.

Jeg samlet al min styrke og kastet mig mot siden av mit trange bur, idet jeg samtidig utstøtte et skrik, som sikkert maa ha lydt meget frygtelig i mændenes ører.

Det var i sandhet et langt, skjærende skrik, vel skikket til at skræmme overtroiske mennesker.

Og mine bærere var fulde av overtro, som Sydens sønner altid er, de tænkte sig slet ikke om for at faa noiere rede paa saken, men besvarte mit skrik med gjennembrængende hyl, der lod likesaa vilde som mit skrik, og dermed lot de kisten med et stort brak falde til jorden.

De stanset heller ikke for at se sig tilbake, men flyttet i stor hast, mens de med høie rop paakaldte sine helgener.

Det var heldig for mig at deres flugt var saa hodekuls; for hadde bare en av dem kastet et eneste blik tilbake, var sammenhængen blitt opklaret for dem. Kisten, som var meget daarlig sammantømret, var nemlig ved faldet gaat helt istykker, og jeg var derved faldt halvt ut av min trange seng og blev liggende paa grønsveret ved foten av et træ.

Som man vel kan forstaa, spildte jeg ikke tiden. Tre kraftige støt, og jeg var fri av kisten, hvorpaa jeg sprang op og lænet mig fortunlet og anpusten til eketræet, der hadde været bestemt til at overskygge min gravhaug.

Ja, der vilde de ha jordet mig, hvad en aapen grav med frisk opkastet jord tydelig viste mig.

Lysten til at leve brøt frem i mig med fordoblet styrke ved at se dette. Hvilken redning! Jeg kastet igjen et blik paa den aapne grav og takket med oprigtig hjerte himlen for min frelse.

Men der var ikke et minut at spille. Jeg saa mig om. Jeg var ikke baaret langt fra slottet, men befandt mig endnu like i utkanten av skogen.

Et litet stykke lenger inde i denne ventet Jean Courcil paa mig med hestene.

Allikevel nølte jeg litt; for jeg var ung og taapelig nok til at tænke paa et par blaa øine. Dette var kanskje endda mer end hvad Navarra vilde ha gjort, ifald han hadde været i mit sted.

Hvad vilde Claire si? tænkte jeg. Hvad vilde hun gjøre, naar hun fandt at kisten var borte og Gilles d'Auberais med den?

Mændene, som hadde baaret mig ut, vilde kanske berette hvad som var hændt dem til greven, og hvis denne fik en anelse om at hans søster hadde hjulpet hans offer til at flygte, vilde det vel komme til et oppgjør mellem dem — og kanskje han senere vilde anklage hende for hendes herskerinde Catherine av Medici.

Denne sidste forstod hvorledes hun skulde lære sine undergivne lydighet, og den hjerne som hadde lagt planen til Bartholomæusnatten vilde ikke nøle med at iverksætte en hevn over den unge pike, som hadde krydset hendes hensigt at knuse en farlig fiende.

Jeg kunde ikke forlate hende saaledes — selv om hun hadde indlatt sig paa at lokke min herre i en fælde. Et skridt frem, og Gud skal vite hvad min taapelighet vilde ha medført, hvis ikke skjæbnen igjen hadde været mig gunstig.

Ved den første sving paa veien stod hun foran mig, blek av rædsel og med et fortvilet blik i de blide, blaa øine.

For det skrik, som hendes læber formet, fik lyd, keste jeg ved maanelyset i hendes ansigt hvad som hadde hændt.

„Monsieur —“

Jeg hadde trukket hende ind i træernes skygge for at berolige hende. Men hun var av ædel stamme, og hun tok sig straks sammen for at kunne høre rolig paa mig, og bare nu og da utstøtte hun en sagte stønnen ved at høre hvor nær jeg hadde været ved at miste livet.

„Og nu,“ hvisket hun, da jeg var færdig med at fortælle, og hendes haand stjal sig ind i min.

„Mine hester og min tjener er nær, mademoiselle.“ svarte jeg.

„Vil De ride til Nerac?“

Jeg saa fast ind i hendes øine og læste trods de tilslørende øienvipper en vidunderlig hemmelighet.

Øinenes sprog gjorde mig dristig, og desuten maa en mands frieri jo bli meget brat og kort, naar hans fiender er paa spor efter ham, og Pironelle var av den slags som ikke let tapte sporet naar han først hadde fundet det.

Derfor talte jeg nu, som min herre vilde ha talt.

„Til Nerac eller rettere til d'Auberais — det er likegyldig hvor,“ svarte jeg. „Jeg rider til Paradiset, naar De rider med mig, min elskede —“

En dyp rødme bedækket hendes kinder, men øinene og læberne smilte.

„Tror du jeg vil efterlate dig her for at vende tilbake til Catherine? Der er jo ingen forrædere i hendes leir, Claire.“

Ved disse ord gyste hun let.

„Ingen forrædere!“ Hendes læber skalv av voksende ængstelse.

„Paris eller d'Auberais,“ hvisket jeg. „Catherine — eller den som du kaldte kongen av Navarra?“

Nu lo hun.

„Husk godt paa, Sire, at jeg endnu er Claire av den katolske liga.“

„Nei, vi vil drage herfra sammen, og dit kjendingsnavn skal da bli et andet,“ sa jeg, idet jeg bøide mig for at se ind i hendes vakre øine.

Hun lot mig trække hende tettere til mig.

„Hvad har mit navn at si, naar jeg blir din Claire, monsieur Gilles — og du vil vedbli at være min konge — selv om du ikke er Hans majestæt av Navarra!“

Jeg hørte neppe hendes sidste ord, for jeg trykket mine læber mot hendes i et langt, varmt kys.

Derefter red vi sammen i stor hast gjennom skogen og videre. Først, som jeg hadde sagt, til d'Auberais og derefter til Nerac.

Munter og glad blev Henrik ved synet av mig og min brud, og lystig lod hans latter, da han hørte min fortælling, hvorpaa han med mange eder svor, at han av hjertet misundte mig mit eventyr.

„Morbleau, min ven,“ utbrøt han tilslidst, „sa jeg ikke sandt da jeg advarte Dem? Daggertstøt og dødsfælde har Deres vid og forsynet reddet Dem fra; men, Ventre Saint Gris, de blaa øine kunde De ikke motstaa bedre end jeg.“

Med disse ord hævet han uten at ænse min bruds blussende kinder et bæger fylt til randen.

„En skaal for Claire den Fagre!“ ropte han med en hjertelig latter, og alle hans hofmænd drak sammen med ham sine bægre ut til bunden.

Fra alle kanter.

Russernes oprindelse.

Om russernes oprindelse findes der en legende av følgende indhold:

For mange hundre aar siden levde der en gang i en mørk hule mellem vilde fjeldkløfter en from munk, som drev sin bøn og faste saa vidt, at han blev syk og vilde været død av sult, hvis ikke tilfældet hadde ført en nomadefamilie forbi hulen. Nomadehøvdingens datter kom ind i hulen, fandt den syke og lot hjoerden og sin familie dra videre for selv at pleie den forlatte. Munken kom sig og gjorde den unge pike til sin hustru. Denne overtrædelse av Buddhas ordens løfte kom en nabokonge for øre. Han drog ut med sin hær for at straffe munken. En salsom indskydelse lot munken finde paa — da fienden nærmet sig — at binde sammen rør til smaa koster og stikke disse i jorden rundt hulen. Som ved et trylleslag forvandlet kostene sig til krigere, som nu paa sin side tok op rør, bandt dem til koster og stak dem i jorden. Saaledes bredte forvandlingen sig videre, indtil munkens hær var stor nok til at slaa og forjage kongen og hans kjæmper. Saa steg munken gjennom skorstensildens røk op til himlen, hans hustru derimot dannet med de av sivrørene fremtryllete mænd et stort rike.

Smaa tildragelser langt herfra, hvor solen skinner og menneskene er sorte.

Der gik engang fem smaa negerbarn og havde det rigtig morsomt, men saa med et kom der to faele løver og vilde spise dem; det kunde man se av, at de logret forfærdelig med halerne og slikket sig om munden.

Men naar noden er størst, er hjælpen nærmest, for løverne syntes at negerbarna saa saa delikate ut, og de logret saa sterkt med halerne, at de kom til at slaa knute paa dem, og der stod de nu til spot og spe.

Men saa var det ogsaa en anden gang, at Sambo hadde stjaalet en stor kokinkineser, og den slæpte han avsted med.

Og han bandt den til et træ, tændte baal til at steke den ved, og satte sig ned, for ved en liten middagslur at faa bedre appetit.

Men her var det hanen som var den klokeste. Den holdt først snoren over ilden, saa den brændte over, og viklet den sovende Sambo ind i resten.

Brennabor Barnevogne

Hygiejnisk Sove- og Hvilested
for Nyfødte

Brennabor-Werke · Brandenburg (Havel)
Grundlagt 1871. ca. 3500 Arbejdere.
Faas i enhver bedre Barnevognsforretning
Gebr. Reichstein Brennabor Werke.
Filial: København, Tordenskjoldsgade 3.

Røkens Klædestabrik, Krongaten 27, Kristiania,

anbefaler moderne Dress, Dragt-, Sport- og Kaabestoffer samt Reiseplaid, Uldtæpper og Sjal. NB. Uld og Uldstrik tages i bytte til høieste pris. Hentes ved: **Telefon 7756.** Boy i alle farver til Fabrikpris.

Fosfoferrin

indeholder glycerinfosfo syre, (Hj ruenes fosforforbindelse). Er derfor et ypperligt bloddannende og nervestyrkende middel.

Originalfl. à 500 gr. kr. 3.20.

Fosfoferrinpiller kr. 1,50 pr. æske = 100 piller.

Den bedste blandt de gode er

„Kosmos“ Separatoren

Enkel, varig, letgaaende, letskjøttet. Skarpeste renskning.

Automatisk smøreanordning. Selvcentrerende kule.

Skummeevne Lave priser.

pr time, liter . . . 30 | 40 | 50 | 80 | 100 | 130 | 150

koster kr. . . . . 24.00 | 36.00 | 40.00 | 45.00 | 50.00 | 55.00 | 60.00

Sælges paa avbetaling. En maaned fri prøve. Ti aars garanti.

Forlang vor katalog. Agenter antages.

Eneforhandling for Norge: **AS Heimdal Maskinforretning** (Ths. Øye), Kristiania, Sjørgaten 28. I Trondhjem: Fjrdgaten 15. Velassorteret lager av førsteang landbruksmaskiner og redskaper m. v.

Fregner

fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Etter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 3.50. Utenbys mod kr. 3.80 knt. Kun ægte fra

Apotheker Wolff's Parfumeri, Kristiania, Grønsden 10, Hjørnet.

Nordisk Musikforretning

Avd. 1

Pilestrædet 28, 11 etg., Christiania, Tlf. 16834.

Norges største specialforretning i trækspil.

Egte 'HB' Gera Trækspil

Billigste priser. Katalog sendes gratis.

Grosserere og Købmænd som vil forhandle vor nye

„Magnet“

Barbermaskine, Patent am., bedes forlange Tilbud.
The Magnet Safety Razor Co.
Aarhus, Danmark.

Frimærke-

Avisen indeholder fordelagtige Lejlighedsbilbud Tilbud pr. Sæt og alle Nyheder.

Prøvenumre gratis! Aarsabonnement Nkr. 250
Specielt færdige Sortimentsskuffer fra alle Lande.
Selv de største Rariteter og Samlinger paa Lager.
2000 forskellige fra alle Lande Nkr. 30,-
45 Kringsmærker fra Centralmagterne Nkr. 6,-

Benyt den gunstige Markkurs!
166 hele Samlinger mod kontant Betaling.
BERLIN, W. 8
M.K. Maier Friedrichstr. 187

Haar- og Skjægfarve

brun, blond og sort. Garanteret et vaskeægte og uskadeligt. Indeholder ikke he'vedsten eller andre skadelige stoffe. Pris 2.25.

Engelsk haarkultur til haarets pleie. Fremmer haarets vækst og s'anser haaravfald. Bedste middel mod pleitis skadethed. Gir haaret b'ødt og vakker fald. Pr's 1.95. Forsendes discret. Betaling kan indsendes forskud plus 30 øre til porto, efterkrav 50 øre.

Norsk Importforretning avd. H.
Raadhusgaten 9 - Kristiania.

Vil De ha Haven

pen, frodig, nyttig og smak'uld, saa forlang vor rikt illustrerte og instruktive hovedkatalog. Den koster intel.

Herlofson's Frohandel, Kristiania.

Plater og Maskiner

Katalog gratis og franko.
E. L. HASVOLD,
Munthesgate 26, Kristiania.

Brokbind

Aktieselskabet SANITAS, Øvre Slotsgade 7, Kristiania.

Vestres orgelfabrik.

Haramsøen om Aalesund, leverer udmærkede orgler for kirker, skoler og hjem. Bed om illustreret prislister.

Brandreth's Pille

Ren vegetabilsk, Altid virksom.

Brandreth's Piller rensar Blodet, Maven og Indvoldene og styrker Fordøjelsen. De ansporer Leveren, fjerner daarlig Galde og fordærvede Afsondringer. De styrker, regulerer og rensar hele Systemet.

Forstoppelse, Svimmelhed, Søvnighed, belagt Tunge, daarlig Aande, Hovedpine, Mavesmerter, slet og mangelfuld Fordøjelse, Leversyge, Gulsot og enhver anden Upasselighed kommer fra urent Blod.

Sælges paa alle Apoteker.

Alcock Manufacturing Co., Birkenhead, England.

ALLCOCK'S PLASTRE

Universalmiddel mod Smerter. Hversomhelst der er Smerter bør et Plaster anbringes.

Gramofoner og plater.

Norges største utv lg Forlang katalog. Avbetaling indrømmes so de kjøpere.

Imerlund & Co. A/S.

Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

„Cobra“

Skocrème 1ste Klasses Kvalitet faas i sort, brunt og hvidt.

„Cobra“ faas i Skotioforretninger.

Lager hos **Jørgen I. Fjeldstad**, Storgaten 26, Kristiania.

Remington Institut

for Maskinskrivning & Stenografi. Undervisning hele Dagen. Undervisningsplan tilstillet. Remington Typewriter Company A/S. Krist. a. Telef. 15736 - 18862. Kongensgt. 18

ROSETRÆR

i de fineste ældre og nyere sorter, passende for stue eller have, forsendes franco overalt i Norge mot postopkav eller forutbetaling. Etter vort valg av sorter leveres: 10 stk. for kr. 4.90 25 " " " 10.25

Prislister med plantingsanvisning sendes gratis paa forlangende.

Grudes Planteskole, Sandnes, Jæderen.

Christiania Uldspinderi & Væveri

11, Prinsensgade 11, modtager Uld og Uldfiller til Rivning, Karding, Spinding, Tvinding, Vævning og Beredning. Prøver meddeles, Toier og Garn sælges. Färvning alslags besørjes.

Deres Haar begynder at blive graat.

Man tror derfor ikke mere paa Deres fulde Arbeidsdygtighed og Deres Levevei lider derunder. Brug derfor straks Dr. Taylors Haarvand, saa faar Haaret igjen sin naturl. Farve. Letvindt, uskadel. og bill. i Brug Postfrit mod Kr. 3.50 + Porto 50 Ø. Apotheker Wolff, Kr. ania.

Frimærke-Samlere!

125 forskj. Märker fra Norge, Sverige, Danm., Finland, Dansk-Vestind. & Island for kun 1.45 + Porto fra Bröderna Boréus, Borås, Sverige.

Brak kun Vademecum

Mundvand. Tandcrème. Tandpulver.

Barnängens tekn. Fabrik, Christiania.
E. Thune-Larsen,
Carl Johansgt. 3. - Tel. 11592.

Nordisk Mønster-Tidende

koster kun 50 Øre Kvartalet eller 10 Øre pr. Numer.

With's Tobak
faas overall

Musik. A. Th. Nilssons
Skriv efter Priskurant fra
Musikhandel, Nørrebro, Musikinstrumenter, Strenger og Tilbehør best og billigst. Violon, Guitarer, Messingtrium, Sextonodel, øgte Mogdeburger-Harmonikaer, Mundharmonikaer m. m.

Skamslaet

blir ofte folk ved at gaa ut for trappen etc i mørke. Kjøp Dem en god elektrisk lommelampe i Haalands Uhrforretning, Stuvanger A. saa tiliker De aldrig den slags ubehageligheter.

ALT PAA EN HAAND
Kalk, Sand, Mursten, Hdt. Sten, Taksten, Skifer, Pap, Cement, Gips, Fliser, Netting
BYGNINGSARTIKEL COMP.
Kristiania

Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania.
Barnesæper og andre medicinske Sæper, Smøker, brystgæs, taateflasker, Beroliger, vaskesvamper, Gummisvamper, negleborster, Irrigatorer, sprøiter i flere sorter, Børger, underlivsbind og Dam bind i flere kvaliteter.

De elektriske Koker
trænger sig frem til alle Hjem.
250 watt til trækelig. Intet Tilsyn. Enorm Besparelse.
G. MAGNUS.
Carl Johansgade 33, Kristiania

Alfa-Lav. I er **altid først.** Bestem Dem nu straks!
Har De set vor **sidste model?** Skriv efter katalog!
AS F. ANKER.
Stenr. gaten 1, Kristiania.
Fjordgaten 34, Trondhjem.

Urmakere Fornitor og verkter for urmakere. **Billigst og bedst!**
Skriv efter katalog!
Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

Kneipp Maltkaff. (Kathreiners Patent).
Hvorfor ikke bruke denne sunde Drik i hvert Hjem, naar den har saa mange Fordele?
Sund, nærende, billig.
1/2 og 1/4 Kg. Pakker 55 og 35 Øre. Brukes ublandet eller blandet med Bønnekae. Umerket Drik for Barn. Spøeg efter den hos Deres Kjøbmand.
Fabrik og lagr. A. Christensen Kristiania.

Schweizer's Silke
direkte fra Schweiz told- & portofrit i Hus.
Paa 100 angående 8 mod Indsendelse af et 20 Øres Frimærke faar De vore Prøver af gaar teret solde Nyheder til Dragter og Bluser: Taffetas, Crêpes, Charmeuse, Gabardine, Eolienne, Faille, Voile, Cotelé etc., Schweizerbatist 12 cm bredt fra Kr. 1,50 pr Meter. Særlig righoldigt Udvalg i sort sarvelsom i hvidt og kulørt.
Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion af Schweizer-Broderier indeholdende 70 nye Moieblaie med broderet Mønster, som viser den overordentlig smukke og slude Udførelse af vore herante Broderier og Katalog over Linned og Smaa-Artikler med ægte Schweizer-Broderi. Bluser samt Dragter til Damer, unge Piger og Barn i Batist, Voile, Crêpe, Organjæ, Lærred etc og i de nyeste Silkestoffer fra Kr. 2,95. Vor broderede Sager er ikke syet, og man kan selv let forfærdige dem efter ethvert Sniemønster.
Lori: ng endnu i Dag denne righoldige Kollektion, som mod ed 20 Øres Frimærke franko sendes Dem til Gennemsyn.
Schweizer & Co. Luzern, N 1 (Schweiz)
Schweizer Firma — Schweizer Vare

Kjøb vore anerkjendte Fabrikata af **TRICOTAGE**
Abs. lu. stør. Udvalg
Ubetinget billigste Prisar!
for alle Aarstider.
En gros & en detail.
A./S. Lauritsen & Sørensen
Tricotagefabrikker,
Apotheker, aale 10 Hj. Piles ædt. t. III. 6116

Høieste Provision
faar driftige agenter, som paa landsbygden besøker privatpersoner, ved at optage ordre paa vore vakre Portrætforsørrelser efter gamle fotografier, utført i olie, brunt og sort samt stort udvalg i rammer. Skriv efter vor illustrede katalog og agentvilkår, der sendes grati og franco.
Maartmanns Atelier
Torvgatan 5 b. Kristiania.
Obs. Amatørarbejde udføres for reise-fotografier.

Christiania Olfmagasin
Grundlagt - 1739.
Reiseartikler
Lær- og Skindvarer.

P. A. LARSEN'S VINE

„Allers Familie-Journal's Sykurv“

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres frimærke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Linnet til piker paa 5-7 aar.

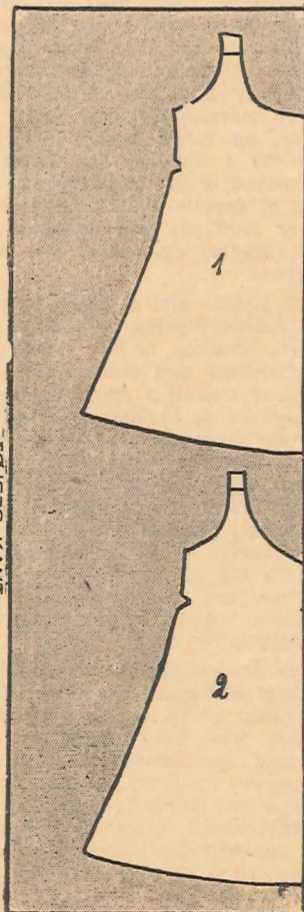
Dette linnet pyntes med hulfald og broderi, men det kan ogsaa syes uten hulfald. Paa skuldrene syes knaphuls-lukning.

Der medgaar 130 cm. stof av 80 cm.s bredde.

Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 2 dele.

Fig. 1. Det halve forstykke.
„ 2. Den halve ryg.
Ved tilklipningen lægges mønsteret langsmed stoffet, midten av forstykket og ryggen langsmed stoffets bret.

Bestillingsseddell paa
Sykurv nr. 15

RÅDGIVER
for
HUS OG HJEM
Paa Land og i By

32. bind. Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 15

Søndag.

Der levde engang syv brødre sammen, de seks gik paa arbejde, den syvende besørgte husholdningen. Og naar de seks brødre kom trætte og matte hjem fra sit arbejde, saa fandt de hjemmet pent og ordentlig, maaltidet færdig og lyset tændt. Derover glædet de sig og roste den syvende bror. Men der var en blandt dem som vilde være klokere end alle de andre og som kaldte den syvende bror en lediggjænger og dagtyv, der skulde gaa med paa arbejde og tjene sit brød. De onde ord fandt desværre gehør hos de andre, og de tvang broren til at gaa paa arbejde med dem næste morgen. Om aftenen gik de sammen hjem. Intet venlig lyskjær vinket til dem fra det fjerne, ingen omhyggelig haand hadde ordnet husei og dækket

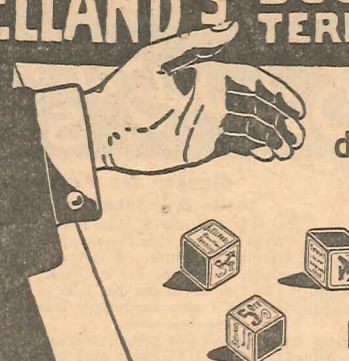
bordet, ingen bror tok imot dem med venlige haandtryk og hjertelige ord. Nu merket de først, hvor dumt de hadde handlet, og fordi de visste at de selv hadde skylden, følte de sig dobbelt elendige og forlatte. Efter den tid blev derfor den syvende bror hjemme igjen, og brødrekredsens tapte lykke vendte tilbage igjen. Saaledes er søndagen blandt sine brødre den dag som bringer de seks ukedage lys, held og velsignelse.

En mors belønning.

Den lille fireaarige var bedt til kaffe hos sin tante, hun hadde hvortig vundet hans hjerte, og fortrolig fortalte han hende om sine leker og sine venner. Da hun saa ham staa foran sig saa frisk og sund, vendte hendes tanker sig uvilkaarlig mot fremtiden. og hun gjorde ham det

BJELLAND'S BOUILLON TERNINGER

Giver den kraftigste Suppe.

faaes overallt.

Frigg HAVRE

Bruk kun nymalet havre.
„Frigg“ havre er datostemplet.

Autoriseret
Petroleumsovn „Kosmopolit“
varmer godt! oser ikke!
billig i bruk!
30^{cm} sort kr. 17,50
60^{cm} sort - 25,00
Eneutsalg en gros og en detail.
Ingvald Nielsen,
Jernvarer&Kjøkkenutstyr
Torvgaten 4, Kristiania.

Jern, Kluder, Metaller,
Malm, Ben, Galoger, Taug, Seil, gl. Sko, Tagl, led. Sække, Tønder & Flasker kjøbes til høieste Priser.
Specialforretning i Papiraffald.
Forlang Prislister.
C. Joh. Backes Eff. Kristiania.
Telefon 3478, 2102. Telegramadr.: Backus.

Grammofoner og Plader, Violiner, Mandoliner, Gitarer, Citaren „Heimklang“, Trækspil, Strenger og Dele til Instrumenter m. m. Prislister paa Forlangende.
P. L. Dieseth,
Joungsgaden 7, Kristiania.

Elektrisk Strykejern

Dette strykejern, som er specielt konstrueret for de norske hjem, utmerker sig ved enkel og smukfuld utførelse, litet strømforbruk (200 Watt) og høi effektivitet. Veier over 2 kg. Koster komplet med 2 meter snor og støpsel kun

Kroner 8,50.

Vi har nu forhandlet disse jern i flere aar, uten at vi hidtil har mottatt en eneste reklamation. Vi betænker os derfor ikke paa at sælge vore jern med

3 aars garanti! Skriv idag til: **3 aars garanti!**

Elektrisk Bureau,

Telefon: 1153, 5833. Stortingsgt. Kristiania. Telefon: 1153, 5833.

ERNEMANN
Haand- og Stativ-Kameraer
Indrettet til Benyttelse af Plader og Film,
de mest yndede Præcisions Kameraer. Det er
Tyske Mesterværker
af Kamera-Bygningsteknik.
Prislister gratis. Faas hos alle
nordiske Foto-Forhandlere.
HEINR. ERNEMANN A.G. DRESDEN, 269
Photo-Kino-Werke. Optische Anstalt.

PATENTER
VAREMERKER
OG MØNSTRE

uttages og registreres
i alle Lande
INTERNATIONALT PATENT-BUREAU
Ingeniør Axel Lahn
13 Karl Johansgate 13
KRISTIANIA
ETABL. 1886 TELEGR. PATENT
BROCHURE med PRISLISTE paa FORLANGENDE.

Alle bor nu fotografere, naar man faar gode billeder med apparater til **5 kroner.**
Forlang katalog
H. Abel, Christiania
Etabl. 1864.
Fotografisk reproduktionsanstalt for amatørarb. og fotogr. brevkort

SKANDINAVIEN-AMERIKA LINE

Hurtige og moderne passagerskibe direkte til New York. Ved mundtlig eller skriftlig henvendelse til general-agent *Fr. Lie*, Prinsens gate 2 c, Christiania, faaes alle oplysninger gratis.

Den bedste Cigaret
er
Rose No 101.
20 Stk. 30 Øre.
Enestaaende fin Kvalitet.
Eneforh. **Hans Kjølaas**, Christiania.

Barberkniven C. M. E.
Efter 40 aars erfaring som barber har det lykkedes mig at kunne berede mine skjæggede medmennesker en nydelse for livet ved at anskaffe sig denne barberkniv C. M. E. Pris: Kr. 6,00, 4,00 og 2,50. Barbermaskiner, strygeremme, børster og sæber.
Tablette Pharmacia kr. 1,50 + porto 0,30. Sendes overallt. **C. M. Engelsen, Stavangor.**

- 58 -

alle barn saa velkjendte spørsmål: „Hvad skal du bli naar du blir stor?“

„Mor,“ svarte han fort og fornøiet!

Tanten smilte.

„Du mener vel far; du er jo en gut!“

„Nei, ikke far, mor vil jeg være, det er det aller peneste!“

Og den mor han snakket om, forkjælte slet ikke sine barn; hun var heller ikke nogen særlig skjønnhet, men der lyste saa megen kjærlighet, godhet og sandhetskjærlighet i hele hendes færd, saa at selv naive barnene kunde se det. Held den mor, som gjennom sit barns mund mottar en saadan belønning!

Smaa sorger og store sorger.

Der ligger saa mange stener paa den vei vi skal gaa, nogen store, men flere smaa. Der kan være lange strækninger, hvor der ligger sten paa sten, netop der hvor vi er nødt til at gaa. De store stener er man nogenlunde forberedt paa at møte, man ved at de ikke kan flyttes; man skal over dem eller under dem — det nytter ikke at stride imot; men de smaa — det er en ærgrelse at skulle over dem, man kan ikke komme utenom dem, men man forsøker paa at sparke dem tilside uten at tænke paa, at det ikke er stenen, men — en selv som merker støtet. — Det er det smaa anstøtsstener, som gjør veien gjennom livet saa trang at gaa. Vi støtes over ethvert uvenlig

blik, føler os fornærmet over ethvert uoverlagt ord, ærgres os over ethvert litet uheld. Likesom der gis ubehjelpsomme mennesker, som snubler over alle stener, saaledes findes der ogsaa ulykkelige naturer, som finder stener at snuble over alle steder, selv der hvor andre ikke kan opdage nogen. Det er denslags mennesker som alltid selv skaper sig unyttige sorger, og klager og føler sig ængstelige ved den mindste motgang. Naar der er lagt stener paa en vei, saa antar man dog ikke at de udelukkende er lagt der for at ærgre de veifærende, men fordi veien trængte til at utbedres, jevnes, gjøres flat for den fremtidige færdsel — hvorfor saa ikke ogsaa anta, at de smaa stener der lægges iveien for os netop er anbragt der i en vis og god hensigt.

De store stener, de virkelige stener, virker ofte forædelende paa sindet, hvor ærgrelser og bekymringer gjør en bitter og forsagt; men naar man husker at den samme som har hjulpet en forbi eller over de store stener, kanskje i en eller anden, sikkert ogsaa god mening, har lagt ogsaa de smaa stener paa vor vei, saa faar vi ogsaa sikkert mod til at gaa over eller utenom dem uten bitterhet, indtil det en dag gaar op for os, i hvilket øiemed de netop er blitt lagt for vor fot. Hver liten sten du maa traad ned gjør kanskje sit til, at din fremtidsvei blir jevn at gaa paa.

Hjemmet.

At reparere underskjørter.

Skjørtet er igjen kommet til ære og værdighet, og nu til vaaren er der mer end i de foregaaende aar grund til at finde frem de henlagte, vide

underskjørter og gjøre dem istand til sommeren. De vide skjørter tar sig ikke godt ut over trange underskjørter, derfor maa man igjen ta de vide i bruk, hvis man da har været saa forsynlig at gjemme de gamle.

Viser det sig nu at et saadant underskjørt er blitt fillet i kanten, gjælder det at reparere det saa praktisk som mulig. Hvis man klipper bort den fillede kant og bretter tøiet om til ny fald, blir skjørtet kortere og underkappen vil bli synlig nedenfor, og meget hurtig bli fillet. Hvis der i forveien har været et kantebaand er det et meget sent arbeide at sprætte dette av, især hvis det er sydd paa maskinen, og man risikerer desuten at rive tøiet istykker.

Den metode som er lettest og hurtigst i dette tilfælde, og som gir det bedste resultat, er at benytte en knaphulsbord med dobbelt stof. De kan faas overallt i større manufakturbutikker og bestaar av to striper stof, der er samlet ved den ene side med en fast maskintunge. De øverste kanter er aapne og kan eventuelt klippes bredere eller smalere av, derpaa brettes kantene nøiagtig indover, skjørtekanten legges ind mellem bordens to lag, og denne traakles paa, hvorpaa man syr en stikning paa maskinen nøiagtig langsmed den ombrettede kant.

Hvis broderikappen er slitt i kanten kan man ogsaa gjøre den istand ved hjelp av en saadan bord, men da bør man helst vælge en mer mønstret, der saavidt mulig passer til kappens mønster. Kappens slitte, tungede kant klippes regelmæssig av, dobbeltbordens bakerste kant syr man omvendt fast langsmed kappens nederste kant, og dobbeltbordens forreste del syr man med maskinsting

fast paa retten av kappen. Hvis arbeidet er utført nøiagtig, vil denne reparation neppe være til at opdage naar skjørtet er blitt vasket, og man har den tilfredsstillelse at det nu er likesaa godt som da det var nyt og kan holde længe endnu.

En dobbeltbord med takkede tungede tunger og smaa grener eller stjerner av engelske huller kan passe til de aller fineste mønstre.

—4—

At ta bort indrustede skruer og spiker.

Det er ofte meget vanskelig at faa løsnet indrustede skruer og spiker fra kasser eller andre gjenstande. Men hvis man gjør en stor spiker eller en anden lignende jerngjenstand glødende i ild og dermed opbeter skruen eller spikerhodet, saa lar dette sig kort tid efter løsne og uten vanskelighet trekke ut med tungen

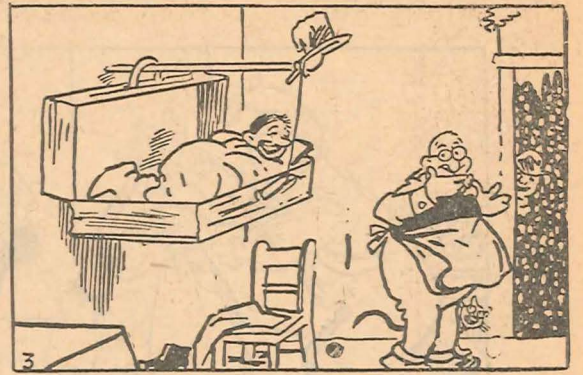
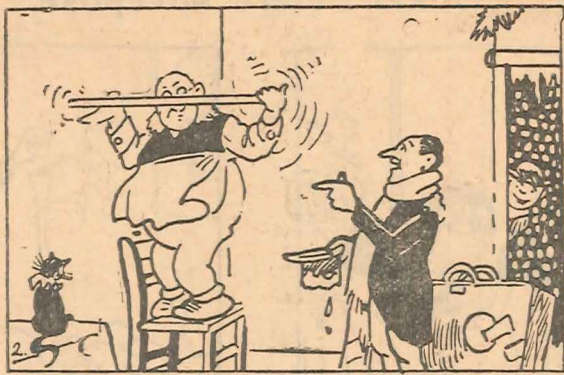
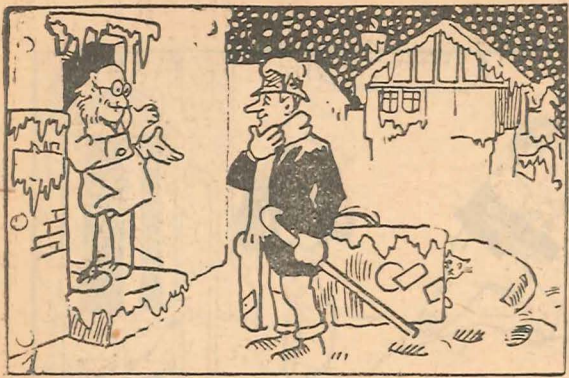
Stearinflekker.

For hurtig at kunne ta bort stearinflekker av stof, er det tilstrækkelig at varme krøltangen og la den gli frem og tilbake over flekken, efterat man først har lagt et stykke trækpapir over denne.

Fra „Nordisk Mønster-Tidendes“ broderiavdeling bestiller undertegnede herved portofrit tilsendt mot postopkrav komplet materiale til haandarbeide nr. 3. Pris 5 kr. 25 øre.

- 59 -

Der kom en forfrossen reisende til et overfyldt herberg. „Jeg har ikke en eneste plads at by Dem,“ sa verten, „ikke engang en sofa.“ Men den fremmede gik allikevel ind.

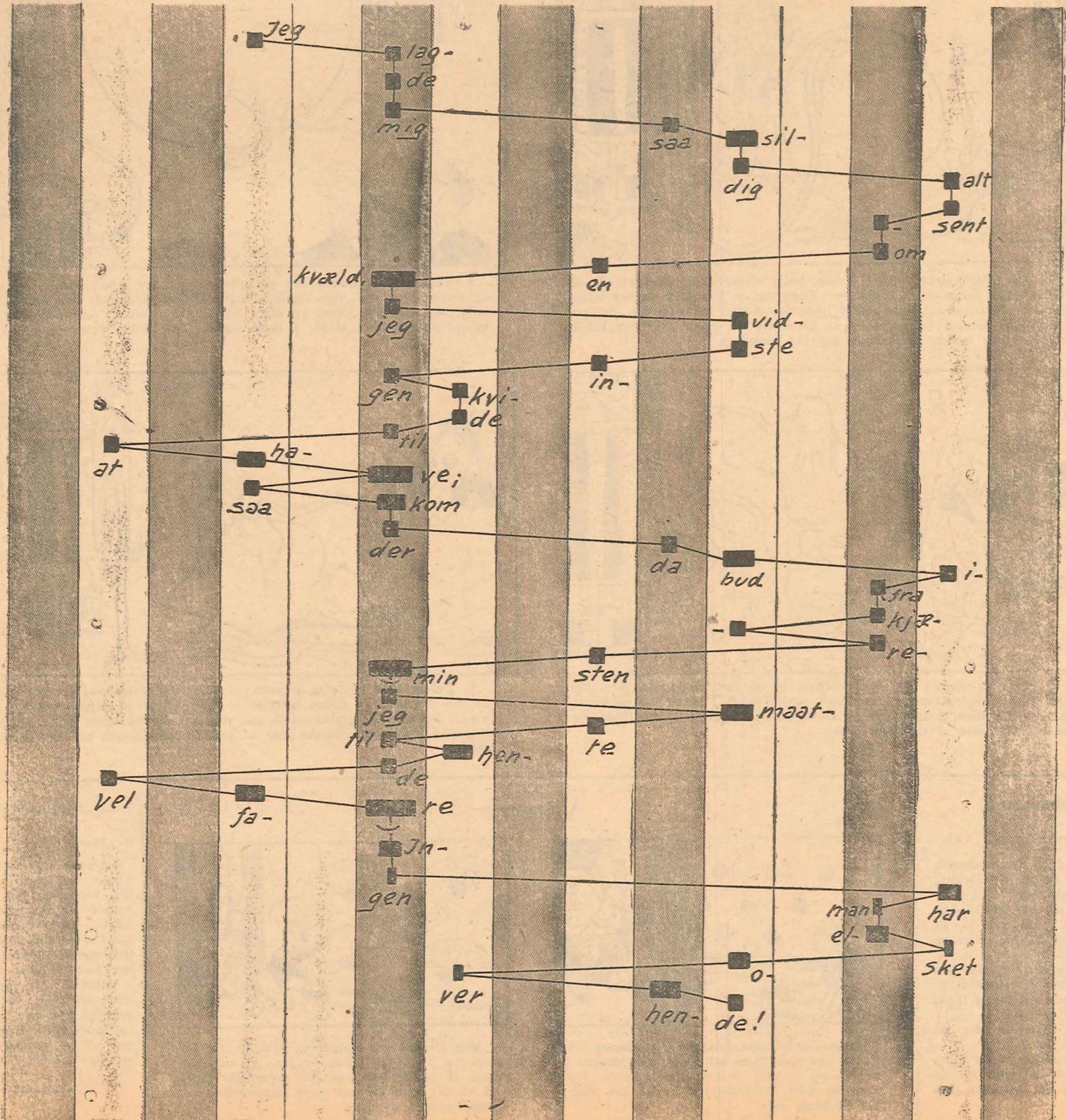
„Hvad skal De ha for at banke min alpestok fast i væggen der?“ spurte han kort. „Det skal jeg saamen gjøre gratis,“ svarte verten litt forbløffet.

„Tak skal De ha,“ nikket den fremmede, hængte sin kuffert paa stokken, klædte av sig og la sig rolig

Noter for dem som ellers ikke kan spille: (Se veiledningen i nr. 1.)

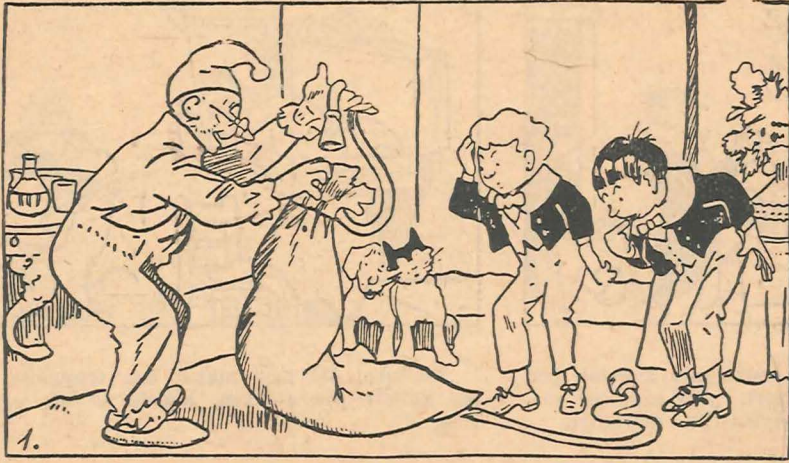
„Jeg lagde mig saa sildig —“

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, mens den øverste del av det brettes ned bakloket. Følg zikkzakstreken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkefølge, streken angir, og hold tangenten nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smale, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

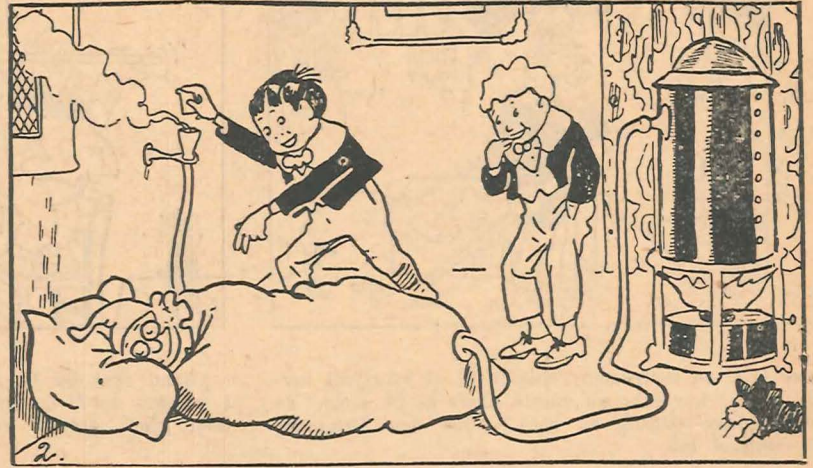

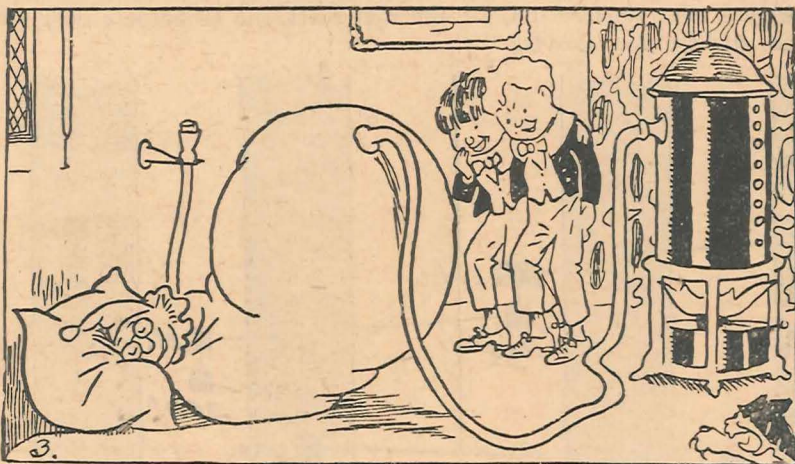
Onkel Peters sovepose.

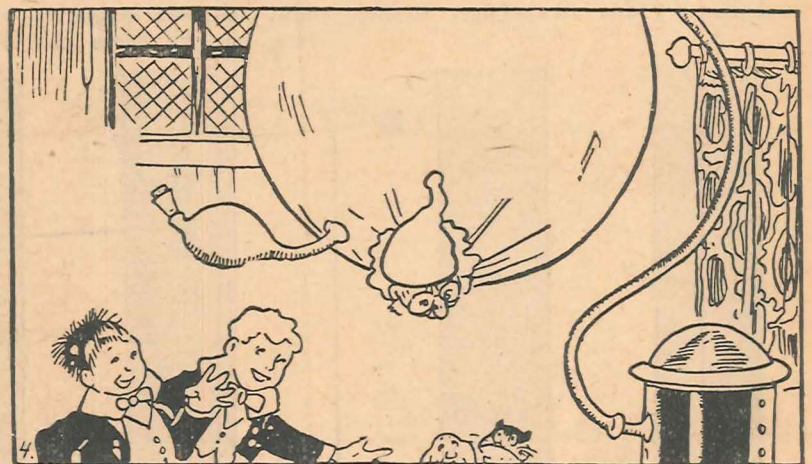
1. Onkel Peter led - det var noget han slet ikke skjønte - av gift og podagra. Nu hadde han kjøpt sig en patent-sovepose, som skulde skille ham av med disse lidelser. Det var en genial oppfindelse, hadde der staaet i annoncen. Den arbeidet med fortyndet damp, endda saa sterkt fortyndet at den var lettere end luft. Der hørte et helt kjeleanlæg til. Forventningerne var store.

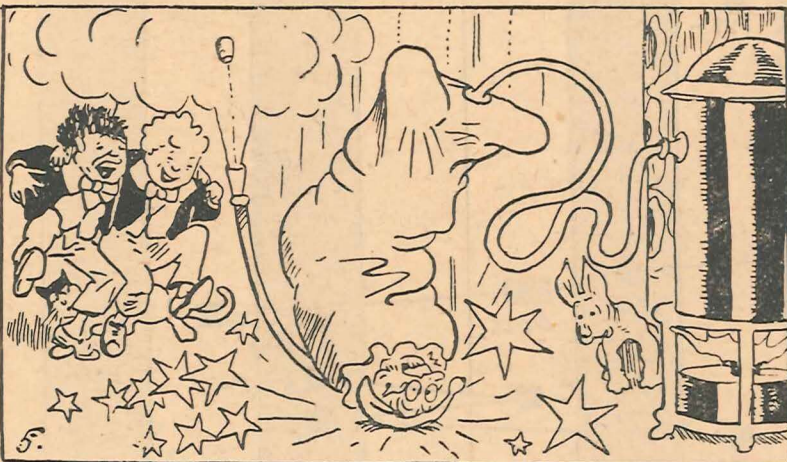
2. Onkel Peter vilde straks prøve, trak i sine pyjamas, og guttene saa interessert paa. Kjelen blev sat i virksomhet, posen snøret til - og onkel Peter lukket øinene, for rigtigat merke virkningen. Dampen begyndte at fræse. Posen bulet litt ut, og op over den aapne sikkerhetsventil hvislet en tynd, fin dampstraaale. (Paa dette tidspunkt satte Hans - den skøier - en kork i sikkerhetsventilen.)

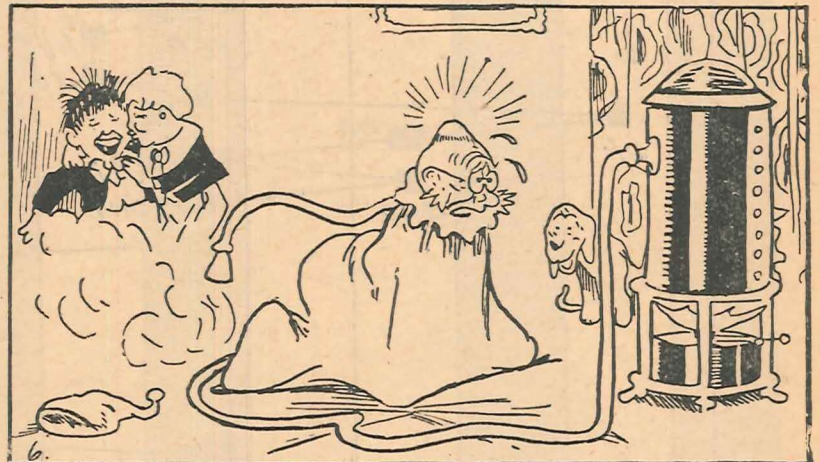
3. Og følgen uteblev ikke. Posen bulet sterkere og sterkere ut, og onkel Peter brummet i halvsøvne noget om, at han følte sig saa usigelig let. Den kunstig lette damp begyndte at øve sin virkning, idet posens fotende allerede begynde at hæve sig fra gulvet. Guttene kunde næsten ikke trække pusten av henrykt spænding.

4. Ustanselig strømmet den patenterte damp ind i soveposen. Større og større blev den, den lignet allerede en hel ballon, da den pludselig løftet sig helt fra gulvet og sagte hævet sig i veiret, for med et let bump at støte mot taket. I dette øieblik slog onkel Peter op øinene.

5. Bare et øieblik fik han leilighet til at nyde omgivelserne i det litt uvante fugleperspektiv, saa blev damptrykket i posen for voldsomt, korken for med et smeld ut av sikkerhetsventilen, og onkel Peter for mot gulvet med et voldsomt brak.

6. Det er ikke urimelig at anta, at onkel Peters tro paa det nye middel fik et knæk ved denne leilighet - han hadde jo ingen anelse om hva det var, der gjorde kuren saa voldsom, og han turde aldrig senere betros sig til den forræderske pose, - giften og podagraen har han derfor endnu.

Smaating.

Uventet resultat.

„Hvad er der paafærde, Georg? Du ser litt forknyt ut, gamle ven?“

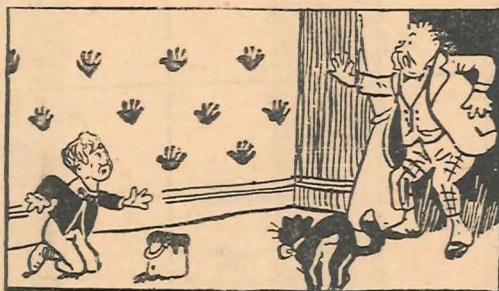
„Ja, jeg har grund nok til det. Du vet jo, at jeg vilde la mit stamtræ utarbeide.“

„Ja, og saa? Kunde han ikke finde dine forældre?“

„Jo, han var meget flink, men -“

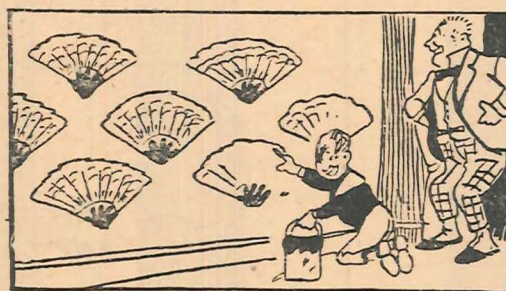
„Men, hvad er der da iveien?“

„Han forlanger en uforskammet høi sum for at tie med det han har faat vite!“

Mogens hadde faat fat i farvebøtten, og saa hadde han naturligvis sat fingre paa væggen i korridoren - man se bare paa billedet. Far kom til, blev forferdet, og sa at han vilde gaa og hente mor.

Vifterne

Men Mogens var fingernem. En, to, tre fik han fat i bøtten igjen, og før far og mor kom til hadde han laget det nydeligste tapet ut av det, som før var sorte fingre. Han fik ingen skjend dengang.

Smaating.

Mer praktisk.

Læreren: „Vilhelm, jeg kjøper $5\frac{1}{4}$ meter stof til $3\frac{3}{4}$ krone meteren, dertil kjøper jeg $6\frac{6}{12}$ meter for til $1\frac{1}{2}$ krone meteren, og gir i arbeidsløn $3\frac{1}{7}$ krone pr. meter. Hvad koster saa hele dragten mig?“

Vilhelm: „Hr. lærer, jeg tror det vilde være mer praktisk for Dem at kjøpe en færdigsydd dragt, der ved vilde De spare Dem selv for meget hodebrud.“

Til husets prydd!

Smukke gardiner vil altid pynte en stue og forhøje indtrykket av hjemlig hygge. De her avbildede gardiner er av udmerket norsk fabrikkat, og samtlige er dobbelttraadet.

Kjøp kjøletøier direkte pr post fra

SAM. GASMANN
KRISTIANIA

Garanti.

Enhver ordre ekspederes med stor omhu og under garanti for kjøperens fulde tilfredshet. Kjøperne har ret til at returnere varerne, hvis de ikke er fornøiet med dem, og faar da det hele beløp straks tilbakebetalt. Jeg — Sam. Gasmann — er personlig ansvarlig for, at denne garanti overholdes.

Bestillinger til beløp av over kr. 20.00 sendes portofrit. Intet opkravsgebyr. — De her avmerkede bredder garanteres nøiagtig. Dobbelttraadet vævning. Tungerne er kantede med baand.

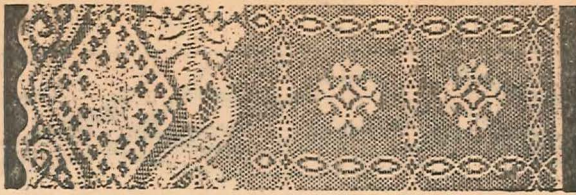
Bestilling fra

Navn
Fru, Frk., Hr.,

Adresse

HR. SAM. GASMANN, Kristiania. Behag at sende mig de her opskrevne varer pr. postopkrav, idet jeg forbeholder mig ret til at returnere, hvis ikke fornøiet, og maa De da straks sende mig pengene tilbake.

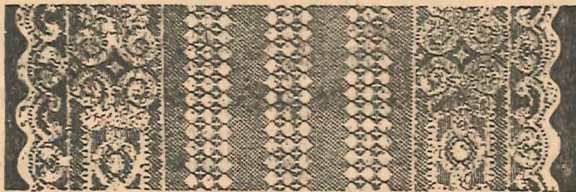
Intet opkravsgebyr. Portofrit, naar ordreløpet overstiger kr. 20.00. — Husk at oppgi pris og meter-antal.

Nr. 21: Pr. meter 50 øre. Bredde 69 cm.

Nr. 22: Pr. meter 68 øre. Bredde 75 cm.

Nr. 23: Pr. meter 80 øre. Bredde 83|85 cm.

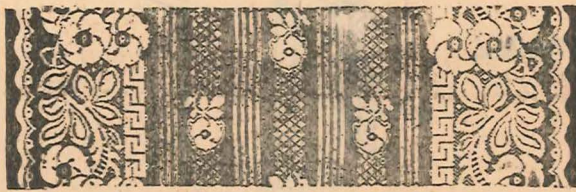
Nr. 24: Pr. meter 88 øre. Bredde 93|95 cm.

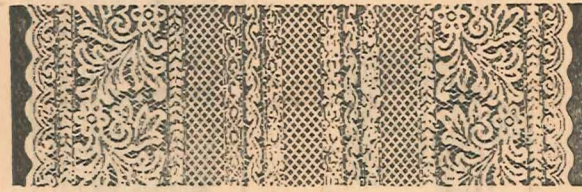
Nr. 25: Pr. meter 95 øre. Bredde 105|110 cm.

Nr. 26: Pr. meter 110 øre. Bredde 105|110 cm.

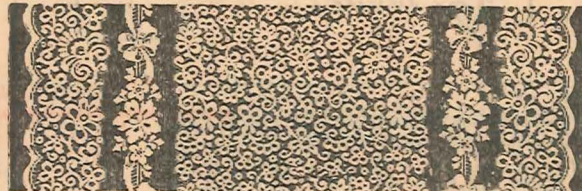
Nr. 27: Pr. meter kr. 1,25. Bredde 125 cm.

Nr. 28: Pr. meter kr. 1,35. Bredde 125 cm.

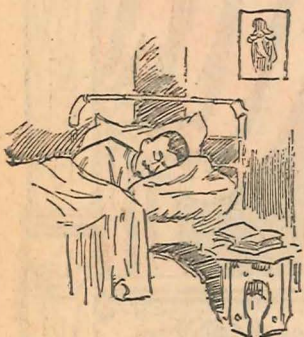
Direkte salg til private fra
SAM. GASMANN
KRISTIANIA H.

„Vor Tid“ og andre velkjendte ukeblade skriver anerkjennende om Sam. Gasmann's varer.

Nr. 29: Pr. meter kr. 1,60. Bredde 105|110 cm.

Kollegial hensynsfuldhet.

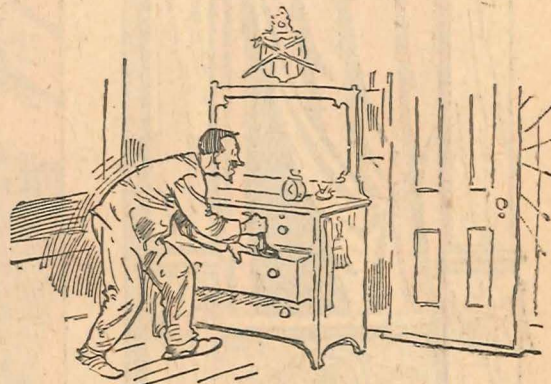
1. Det er sent paa natten. Helten i denne historie har knapt faat maskeradedragten av, før han blidelig slumrer ind.

2. Med et vaakner han. Der er noget som pusler ute i korridoren. Han reiser sig op i sengen og lytter anspændt.

3. Jo, ganske rigtig, der er nogen som rører ved laasen. Heldigvis er døren laast.

4. Men lyden blir sterkere; nu begynder han vistnok at dirke derute — bare han ikke er blodtørstig! Paa dette tidspunkt faar vor helt en god idé.

5. Og det er ikke et øieblik for tidlig. (Læg merke til knivsbladet i døren.) Han tar sin sorte domino-maske paa, trykker en gammel hat ned i panden og —

6. sætter sit skumle ansigt tæt ind til den nyankomne og hvisker med dyster stemme: „Nei, ved du hvad, kammerat. her er jeg i arbeide! Det er ikke kollegialt!“

7. Den rigtige indbrudstyv brummer en kollegial undskyldning og forsvinder ut gjennem vinduet, efterlatende den improviserte do. i glad henrykkelse over sin gode idé.

